

သုတပြည်နဲ့ ဗုဒ္ဓကြီးမို့

အရှင်ပညာဝံသ(မရမ်းကုန်း)

www.burmeseclassic.com

သုတပြည်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

◊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ (၁၀၀၀)

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

◊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ။

ထုတ်ဝေသူ

◊ ဒေါ်မျိုးမျိုးလတ်

ရွှေစေတီစာပေ

အမှတ်(၂၁)၊ ဒါနုလမ်း၊ သာယာကုန်း။

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်ပျက်နာဖုံးပုံနှိပ်

◊ ဦးမျိုးမြင့်ကျော်

မြတ်ထက်ဟိန်းပုံနှိပ်တိုက်

တိုက်(၈)၊ အခန်း(၀၀၄)

ပုဇွန်တောင်ညွန့်အိမ်ရာ၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင်

◊ ကိုဦး (၀၉ ၅၀၇၀၆၆၆၃)

ပျက်နာဖုံး

◊ ဝေယံ (တောင်ကြီး)

အတွင်းအပြင်အဆင်

◊ နေရီရီ

တန်ဖိုး

◊ ၁၂၀၀ ကျပ်

အရှင်ပညာဝံသ (မဂ္ဂဇာတ်)

CIP - 294.3

သုတပြည်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ - ရန်ကုန်

မန္တလေး ၂၀၁၄

စာ - ၁၇၀ | ၁၀.၅ x ၇.၃ စင်တီမီတာ

သုတပြည့်စုံ

BURMESE
CLASSIC

ပုဒ္ဂံတြးပုံ

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

မာတိကာ

- မောင်သာတင့်(မန္တလေး:FM) ၏ဆန္ဒမွန်	၉
- စာရေးသူ၏အမှာစာ	၁၁
- စာရေးသူ၏ထေရ်ပုဂ္ဂိုလ်အကျဉ်း	၁၅
- ကမ္ဘာတည်ပုံပျက်ပုံ	၁၉
- သံဝဏ္ဏကပ်	၂၃
- သံဝဏ္ဏဌာယီကပ်	၂၇
- ဝိဝဏ္ဏကပ်	၂၉
- ဝိဝဏ္ဏဌာယီကပ်	၃၃
- ကမ္ဘာတည်ပြီးနောက်မဟာဗေဒပညာရှင်တစ်ဦး၏ ပေါ်လာခြင်း	၃၆
	
၁။ ဗုဒ္ဓဝင်အကျဉ်း	၄၇
- ဒီပင်္ကရာဘုရားထံသုမေဓာဗျာဒိတ်ခံပုံ	၄၇
- ဘုရားအလောင်းတော်ပါရမီဖြည့်ကျင့်ပုံ	၅၁
- ဒါနပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ	၅၁
- သီလပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ	၅၂
- နေက္ခမ္မပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ	၅၃
- ပညာပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ	၅၄
• - ဝီရိယပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ	၅၅
- ခန္တီပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ	၅၆
- သစ္စာပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ	၅၇
- အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ	၅၈
- မေတ္တာပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ	၅၉

- ဥပေက္ခာပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ ၆၀
- ပါရမီ (၁၀)ပါး၊ အပြား (၃၀) ၆၁
- စရိယာ (၃)ပါး ၆၂
- စွန့်ခြင်းကြီး ငါးပါး ၆၂
- အတုမရှိစွန့်လွှတ်၍ အတုမရှိအောင်မြင်ခြင်း ၆၃

၂။ အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘဝဖြစ်စဉ် ၆၇

- နတ်ပြည်မှ စုတေတော်မူခြင်း ၆၇
- ကြည့်ခြင်းကြီး (၅)ပါး ၆၈
- လုမ္ဗိနီဥယျာဉ်၌ ဖွားတော်မူခြင်း ၆၉
- ကျူးရင့်ကြွေးကြော်သော စကားသုံးစွန်း ၆၉
- အလောင်းတော်အား ထီးနန်းလွှဲအပ်ခြင်း ၇၀
- နိမိတ်ကြီး (၄)ပါး မြင်တော်မူခြင်း ၇၃
- တောထွက်တော်မူခြင်း ၇၃
- မာရ်နတ်တား၍ နတ်ဗြဟ္မာများ ကြုံဆိုခြင်း ၇၃
- တစ်နန်းတော်လုံး ငိုကြွေးကြူခြင်း ၇၅
- ဝိမ္ဗိသာရမင်း တွေ့ဆုံလျှောက်ထားခြင်း ၇၅

၃။ ဒုတ္တရစရိယာကျင့်တော်မူခြင်း ၇၉

- သိဒ္ဓတ္ထသေပြီဟု နတ်တို့ထင်ခြင်း ၇၉
- သုဇာတာ သနာနို့ဆွမ်း ကပ်လှူခြင်း ၈၁
- မာရ်နတ်ရန်ကို အောင်တော်မူခြင်း ၈၁
- ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခြင်း ၈၃
- သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ စွမ်းရည်သုံးမျိုး ၈၄
- ဘုရားအမည်ခံတိတ္ထိဆရာကြီး (၆)ဦး ၈၄
- သတ္တသတ္တာဟစ်နေတော်မူခြင်း ၈၆
- တပုဿ ဘလ္လိကညီနောင် မုန့်ဆွမ်းဦးလှူခြင်း ၈၈

- တရားဟောရန် သဟမ္ပတိဗြဟ္မာကြီးတောင်းပန်ခြင်း ၈၉
- လောကီဆရာကြီးနှစ်ဦးကွယ်လွန်သွားခြင်း ၉၀
- မွေစကြာတရားဦးဟောတော်မူခြင်း ၉၁
- ဗာရာဏသီ သူဌေးသားယသနှင့် (၅၅)ဦးရဟန်းပြုခြင်း ၉၂
- သာသနာပြုစေလွှတ်တော်မူခြင်း ၉၃
- ရသေ့တစ်ထောင်တို့အား တန်ခိုးဖြင့် ချေချွတ်ခြင်း ၉၅

- ၄။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွချီတော်မူခြင်း ၉၉
- ဝိမ္ဗိသာရမင်း၏ ချစ်ခြင်း (၅) မျိုး ၉၉
  - ဝေဠုဝန်ကျောင်းလှူပွဲကြီး ၁၀၀
  - ဝိမ္ဗိသာရ၏ ဆွေမျိုးဟောင်း ပြိတ္တာများ ၁၀၁
  - ဥပတိဿ၊ ကောလိတတို့နှင့် သိဇ္ဇည်းဆရာကြီး ၁၀၃
  - သတိပဋ္ဌာန်ကုန္ဒ၏ ဆွဲဆောင်မှု ၁၀၄
  - လူအတန်းအစား (၂) မျိုး ၁၀၄
  - ပထမဆုံး သံဃာအစည်းအဝေးကြီး ၁၀၅

- ၅။ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူခန်း ၁၀၉
- တမန်တော်အမတ်များ စေလွှတ်ခြင်း ၁၀၉
  - ကာဠုဒါလီအမတ် ပင့်ဆောင်ခြင်း ၁၁၀
  - နိဂြောဓာရုံကျောင်းတော်သို့ ပင့်ဆောင်ခြင်း ၁၁၁
  - ရေ၊ မီးအစုံစုံ တန်ခိုးပြာဋိဟာပြု၍ သာကီဝင်မင်းတို့၏ မာနကို ချိုးနှိမ်တော်မူခြင်း ၁၁၂
  - ဗုဒ္ဓဝင်ဟောကြားရန် တောင်းပန်ခြင်း ၁၁၄
  - ကပိလဝတ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံကြွတော်မူခြင်း ၁၁၆
  - ယသော်ဓရာတိုက်ခန်းသို့ ကြွတော်မူခြင်း ၁၁၇
  - ညီတော်နှင့် သားတော်တို့အား ရှင်ရဟန်းပြုပေးခြင်း ၁၁၉
  - သာကီဝင်နောင်ရေးမင်းကြီးပူဆွေးခြင်း ၁၂၀

- သာဝတ္ထိပြည်အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးနှင့်
ဝိသာခါကျောင်းအမကြီး ၁၂၁
- ကျောင်းဒကာကြီးအနာထပိဏ် ၁၂၂
- ကျောင်းအမကြီးဝိသာခါ ၁၂၃
- ဘုရားရှင်၏နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်မြဲဗုဒ္ဓကိစ္စငါးပါး ၁၂၅
- ပုရေဘတ္တကိစ္စ = နံနက်ခင်းလုပ်ငန်းစဉ် ၁၂၅
- ပတ္တာဘတ္တကိစ္စ = နေ့လယ်လုပ်ငန်းစဉ် ၁၂၆
- ပုရိမယာမကိစ္စ = ညဉ့်ဦးယံလုပ်ငန်းစဉ် ၁၂၈
- မဇ္ဈိမယာမကိစ္စ = သန်းခေါင်ယံလုပ်ငန်းစဉ် ၁၂၉
- ပစ္ဆိမယာမကိစ္စ = မိုးသောက်ယံလုပ်ငန်းစဉ် ၁၂၉
- အနစ်နာလည်းခံဉာဏ်အမြင်လည်းရှိခြင်း ၁၃၀
- သာသနာတော်တိုးတက်ထွန်းကားလာခြင်း ၁၃၁
- မြတ်စွာဘုရားရှင်ဝါဆိုတော်မူရာမြို့ရွာဒေသများ ၁၃၂
- ဘုရားရှင်အားနှောင့်ယှက်တိုက်ခိုက်ကြသူများ ၁၃၃
- သာသနာ့ကျက်သရေဆောင်သာသနာ့ဝန်ဆောင်(၄)ဦး ၁၃၅
- ဘုရားရှင်၏ပရိနိဗ္ဗာန်အကြံဉာဏ် ၁၃၆
- နာဠန္ဒာနှင့်ပါဠိလိရွာတရားပွဲ ၁၃၇
- ကောဠိရွာမှဝေသာလီပြည်သို့ ၁၃၈

- ၆။ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏နောက်ဆုံးနှစ်နောက်ဆုံးခရီး ၁၄၃
- ဗုဒ္ဓအပေါ်သံယာ၏ဆန္ဒနှင့်သံယာ့အပေါ်ဗုဒ္ဓ၏ဆန္ဒတော် ၁၄၃
  - အဂ္ဂသာဝကကြီးနှစ်ပါးပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခြင်း ၁၄၄
  - အာယုသခါရလွတ်ကြောင်းအသိပေးတော်မူခြင်း ၁၄၆
  - သွေးဝမ်းရောဂါပြင်းထန်စွာခံစားတော်မူခြင်း ၁၄၈
  - မြတ်စွာဘုရား၏နောက်ဆုံးနေ့ ၁၅၀
  - မြတ်စွာဘုရား၏နောက်ဆုံးသာဝက ၁၅၁

- မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်ဆုံးသြဝါဒစကား ၁၅၃
- ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခြင်း ၁၅၄
- အရှင်မဟာကဿပကြွရောက်တော်မူခြင်း ၁၅၅
- ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ဓာတ်တော်များကြွတော်မူခြင်း ၁၅၇
- သင်္ဂါယနာတင်သမိုင်းအကျဉ်း ၁၅၈
- ကျေးဇူးရှင်လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏
ခုနစ်နေ့ ဘုရားရှိခိုး ၁၆၆
- ကိုးကားကျမ်းများ ၁၇၀

“သုတပြည့်စုံဗုဒ္ဓကြေးမုံ” စာပန်းရုံ
 ထုံလှိုင်သင်းပျံ့မွှေးရနံ့ကြိုင်စေလိုသော
 ဆန္ဒမုန်

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း) ကို ကိုယ်တိုင်ဖူးခိုက် မကြုံခဲ့ စဉ်ကပင် ပြုစုသော ဗုဒ္ဓစာပေများနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း) ရေးသားသည့် စေတီ ပုထိုးများဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများကို သီလဝ၊ ခရီးဖော်ဓမ္မရသစုံမဂ္ဂဇင်း၊ ဓနသိဒ္ဓိဂျာနယ်စတဲ့ ဓမ္မစာစောင် အသီးသီးမှာ လေ့လာ ဖတ်ရှုခဲ့ရပါ သည်။ အဲဒီဓမ္မစာစောင်များမှ စေတီပုထိုးများဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးအချို့ ကို စုစည်း၍ အံ့ဖွယ်ထူးခြား စေတီပုထိုးများ(၁) စာအုပ်အဖြစ် ၂၀၁၃ ခု ဒီဇင်ဘာလမှာလည်း ထွက်ရှိခဲ့ပါသည်။

မိမိသည် မန္တလေး FM နှင့် ပဉ္စဝတီ FM တို့တွင် ဓမ္မစာပေ များ ထုတ်လွှင့်နေသူ တစ်ဦးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ..အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)၏ စေတီပုထိုးများဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးအချို့ကိုလည်း လေ့လှိုင်းသံတွင် ကြိမ်ဖန်များစွာ ထုတ်လွှင့်ခဲ့ရပါသည်။ ဒါကြောင့် မိမိတို့ အသံလွှင့်နေသည့် မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်း၊ နေပြည်တော်နှင့် ဧရာ ဝတီတိုင်း၊ ရခိုင်ပြည်နယ်တို့ထံ အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)ရဲ့ စေတီ ပုထိုးများဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများ ပျံ့လွင့်ခဲ့ပါသည်။

ယခုတဖန် အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)က ရှိရင်းစွဲ စာပေတာဝန်ကို ဆက်လက်ခရီးဆက်ကာ “သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ” စာအုပ်ထပ်မံ ဖန်တီးရေးထုတ်လာခဲ့ ပြန်ပါပြီ။ မြတ်ဗုဒ္ဓသည် -

- အဂ္ဂေါဟမသ္မိ လောကဿ
- ဧဇ္ဇောဟမသ္မိ လောကဿ
- သေဇ္ဇောဟမသ္မိ လောကဿ

*လောကမှာ ငါသာလျှင် အမြတ်ဆုံး၊

*လောကမှာ ငါသာလျှင် အကြီးအကဲဆုံး၊

*လောကမှာ ငါသာလျှင် အထူးကဲအမြင့်မြတ်ဆုံး

ဟု ဂုဏ်ထူးဝိသေသနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အနှိုင်းမဲ့ ဘုရားရှင်၏ ကြေးမုံရိပ်သွင် ဖြစ်တော်စဉ်တို့ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ၊ လူငယ် မျိုးဆက်သစ်များ၊ သိရှိ နားလည် သဘောပေါက်စေလိုသော ဆန္ဒနှင့် အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)၏ “သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ”သည် ဘာသာတရား လေ့လာလိုက်စားလိုသူများအတွက် ငွေဖလားအား ရွှေနားကွပ်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ပြည့်စုံသည့် ကြေးမုံပုံရိပ်ဖြစ်မည်မှာ အမှန် ဖြစ်ကြောင်း ဆန္ဒပြုလိုက်ရပါသည်။

ဓမ္မဥယျာဉ်တွင်း စာပန်ရနံ့သင်းပျံ့
ကြိုင်လှိုင်နိုင်ပါစေ။

မောင်သာတင့်- မန္တလေး FM

စာရေးသူ ၏ အမှာစာ

ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြ ကုန်သော တိုင်းရင်းသားအပေါင်းတို့သည် လွန်ခဲ့သော ရှေးနှစ်ပေါင်း များစွာအချိန်ကာလကတည်းကပင် အတူတကွလက်တွဲ၍ ဥမကွဲ သိုက်မပျက် စည်းလုံး ညီညွတ်စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသော လူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်။

ရေ၊ မြေ၊ တောတောင် ပထဝီဝင်အခြေအနေ ဒေသန္တရ အခြေအနေရ ကွဲပြားမှု အနည်းငယ် ရှိကြသော်လည်း များသောအား ဖြင့် ယဉ်ကျေးမှုလေ့ထုံးစံတို့ တူညီကြပါသည်။ မဇ္ဈိမဒေသတွင် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်ထွန်းတော်မူ၍ ဘုရားရှင်သည် မြန်မာပြည် သုဝဏ္ဏ ဘူမိ သထုံပြည်နှင့် ဓညဝတီ၊ ရခိုင်ပြည်သို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ သောအခါ မြန်မာပြည်ဖွား တိုင်းရင်းသားတို့သည်လည်း မြတ်စွာ ဘုရား၏ တရားတော်များကို မှတ်သား နာယူကြရသည်။ တကောင်း ခေတ်၊ သရေခေတ္တရာခေတ်၊ ဝေသာလီခေတ်၊ သုဝဏ္ဏဘူမိခေတ်၊ ဟန်လင်းခေတ်၊ ပျူခေတ်တို့တွင် မြန်မာတိုင်းရင်းသားတို့သည် ရဟန်းခံ၊ ရှင်ပြုမင်္ဂလာများကို ခံယူကြကာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုများ မြင့်တက်နေကြပြီး ဖြစ်ကြောင်းသမိုင်းမှတ်တမ်းများအရ လေ့လာသိရှိ ခဲ့ရပါသည်။

စာရေးသူသည် ဗုဒ္ဓစာပေကို ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကပင် အထူးစိတ်ဝင်စားသူပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓစာပေကိုလည်း ငယ်စဉ်ကပင် လေ့လာလိုက်စားခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူမှာ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကလည်း အမြဲရှိနေပါသည်။ ဖြစ်နိုင်အောင်လည်း အမြဲကြိုးစားလျက်ရှိပါသည်။ စာရေးသူ လေ့လာဖတ်ရှုထားသော ဗုဒ္ဓစာပေများကိုလည်း လူငယ်မောင်မယ်များ အလွယ်တကူ သိစေချင်သောကြောင့် ဤသုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံခေါ် ဗုဒ္ဓဖြစ်တော်စဉ်များနှင့် ဗုဒ္ဓဝင်အကျဉ်းချုပ် ကျမ်းငယ်တစ်စောင်ထုတ်ဝေရန် ရည်ရွယ်ချက် ရှိခဲ့သည်မှာကြာခဲ့ပါပြီ။

ယခုအခါ ထိုရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ဤသုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေနိုင်သည့်အတွက် စာရေးသူမှာ မိမိလေ့လာသိရှိထားသော ဘာသာရေးအသိများကို လူငယ်မောင်မယ်များထံသို့ မျှဝေပေးလိုက်ရခြင်းကြောင့် အထူးပင် ကြည်နူးမိပါသည်။ စာရေးသူသည် ဤစာအုပ်၏အမည်ကို သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံဟု အမည်ပေးထားရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်ရှင်းပြချင်ပါသည်။

ပါဠိတော်များတွင် ကြေးမုံကိုမှန်လို့ ခေါ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓကို မြန်မာလို ဘုရားဟုခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မိမိ၏အလှကို သိလို၊ မြင်လိုသော လူငယ်မောင်မယ်တို့သည် ကြေးမုံမှန်ရှေ့တွင် ကြည့်ရှု၍ မိမိ၏အလှကို သိနိုင်မြင်နိုင်သလို ဗုဒ္ဓဘုရား၏ဘဝဖြစ်တော်စဉ်များကိုလည်း ဗဟုသုတပြည့်စုံစွာဖော်ပြထားသဖြင့် ဤကျမ်းစာအုပ်၏အမည်ကိုလည်း သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံဟု အမည်ပေးထားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၂

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

ညောင်တီခေတ် စန္ဒာသူရိယမင်းလက်ထက်နှင့် ပုဂံခေတ် အနော်ရထာမင်း လက်ထက်သို့ ရောက်သော အခါ ဗုဒ္ဓဘာသာသည် နိုင်ငံတော်ဘာသာ ဖြစ်လာပြီး ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံတို့ကို အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု ထုံးစံအဖြစ် တညီတညွတ်တည်း လက်ခံ လိုက်နာ ကျင့်သုံးလာကြသည်။

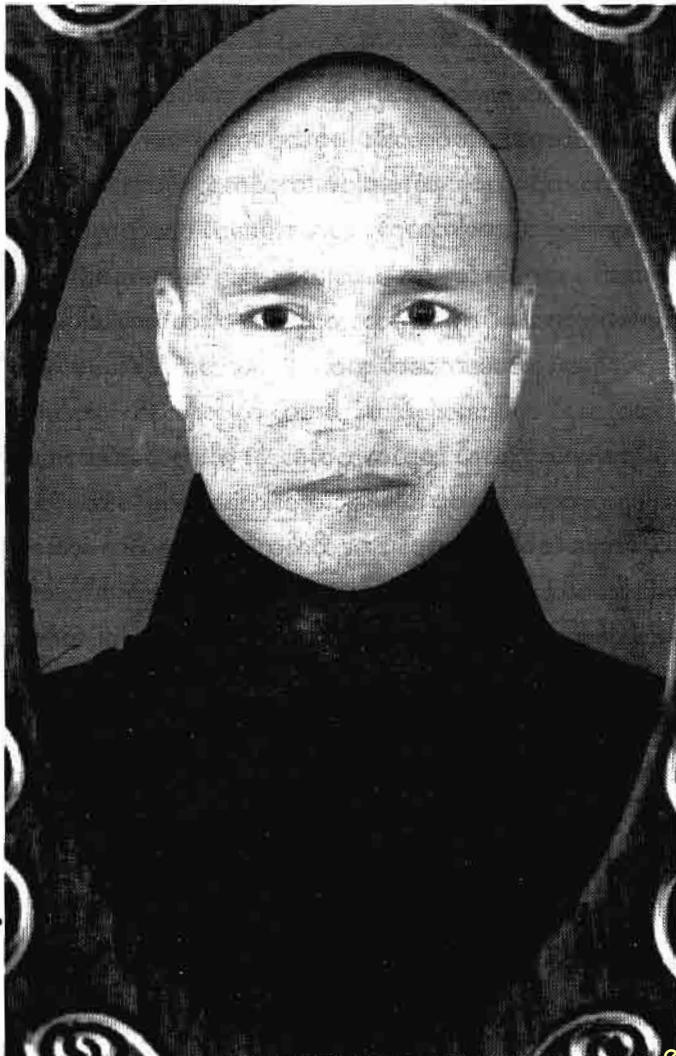
ဝေသာလီခေတ် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိခေတ်၊ ပုဂံခေတ်မှ စတင်ခဲ့သော အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်တို့သည် ဆုတ်ယုတ်သည်မရှိ တိုးတက်လာသည်ထက် တိုးတက်ကျယ်ပြန့်လာ ကြသည်မှာ မျက်မှောက်ခေတ် အထိပင် ဖြစ်လေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ သားတို့သည် လူမျိုးအားဖြင့် အနည်းငယ် ကွဲပြားကြသော်လည်း ထို လူမျိုးအများစုတို့သည် တညီတညွတ်တည်း ကိုးကွယ်သောဘာသာ မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဖြစ်သဖြင့် အမြင်ချင်းတူညီကြသည်။ မြန်မာ့အနုပညာ ယဉ်ကျေးမှု လက်ရာတို့သည် အာရှတိုက်တွင် စံထားဖွယ်ရာ လေးစား စရာ ဖြစ်လာကြသည်။ ဗုဒ္ဓတရားတော်မှရရှိသော စုစည်း ညီညွတ်မှု အားမာန်ကြောင့် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတို့အလယ် ထည်ထည်ဝါဝါ ထင်ရှား စွာရပ်တည်နိုင်ခဲ့သည်။

ပုဂံခေတ်၊ “မြောက်ဦးခေတ်” အနုပညာ လက်ရာများအား မြန်မာ့ကျက်သရေနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဂုဏ်ရောင်ကို ထာဝရဆောင်နေကြပါသည်။

မြန်မာပြည်ဖွားတိုင်းရင်းသားတို့သည် ယနေ့မှစ၍ မိမိတို့၏ အမျိုးဘာသာ သာသနာကို ထာဝရ စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါစေကြောင်း။

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

စာရေးသူ၏ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တပညာဝံသအား ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ကျောက်ဖြူ မြို့နယ်၊ ချောင်းနက်ကျေးရွာ ခမည်းတော် ဦးမောင်စောနု၊ မယ်တော် ဒေါ်အေးသိန်းဦးတို့မှ ကောဇာသက္ကရာဇ် (၁၃၃၇)ခုတွင် မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်လောင်းလျာ သုံးနှစ်သားအရွယ်တွင် မိခင်၏ မွေးရပ်ဇာတိရွာဖြစ်သော ကျောက်ဖြူမြို့နယ်၊ အဝပြင်ကျေးရွာ အဘိုးအဘွားများထံသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ပြီး အသက် (၁၃)နှစ် အရွယ်တွင် အဘိုးအဘွားတို့၏ ပစ္စယာနုဂ္ဂဟကို ခံယူကာ အဝပြင် တောင်ကျောင်းဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိစွကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ရှင်သာမဏေ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ဘွဲ့အမည်မှာ ရှင်ပညာဝံသဖြစ်သည်။ ရှင်ပညာ ဝံသသည် ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိစွထံတွင် ပရိတ်ကြီး၊ သင်္ဂြိုဟ်၊ သဒ္ဒါ၊ ဝိနည်း စသော အခြေခံပရိယတ္တိစာပေများကို သင်ယူဆည်းပူးခဲ့ပါသည်။

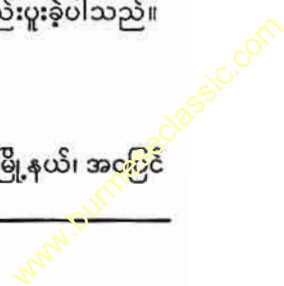
ကောဇာသက္ကရာဇ် (၁၃၆၀)ခု တပေါင်းလပြည့်ကျော် (၆) ရက်၊ ညနေ (၄)နာရီ အချိန်တွင် အဝပြင်တောင်ကျောင်း ခဏ္ဍသိမ် တော်ကြီး၌ သံဝရဆရာတော်ကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ ဦးလေးဖြစ်သူ ဦးမောင်တောက်၊ ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့၏ ပစ္စယာနဂ္ဂဟကို ခံယူပြီး မြင့်မြတ်သော ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ရဟန်းတစ်ဝါအရတွင် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မရမ်းကုန်း မြို့နယ်၊ အမှတ်(၂)ရပ်ကွက်၊ မာလာလမ်း၊ သာသနာ့ဟိတကျောင်း တိုက်သို့ ရောက်ရှိ၍ ဆရာတော် ဦးပညာသီရိထံတွင် ပရိယတ္တိစာပေ များကို ကျမ်းကြီးပေါက် သင်ယူဆည်းပူးခဲ့သည်။

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ အမှတ်(၃) ရပ်ကွက်၊ ကျိုက်ဝိုင်းဘုရားလမ်း၊ ရွှေကျင်ကျောင်းသစ်၊ ဆရာတော် ဦးနရိန္ဒထံတွင် ငယ်၊ လတ်၊ ကြီးဆိုင်ရာ ပရိယတ္တိစာပေများကို ထပ်မံ သင်ယူဆည်းပူးခဲ့၍ ကမ္ဘာအေး အဘိဓမ္မာသင်တန်းတွင် ဆရာတော် အရှင်ပညာသီရိလင်္ကာရ ပိဋကတ် (၂)ပုံခွဲအောင်နှင့် မဟာဂန္ထဝါစက ပဏ္ဍိတဘွဲ့၊ ရ ဘဒ္ဒန္တသုဗြဟ္မ ပိဋကတ်(၁)ပုံဆောင် အဂ္ဂမဟာဂန္ထဝါစက ပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တဝါယမသာရ သင်တန်းမှူးဆရာတော် သာသနာ့ဓဇ ဓမ္မာစရိယ M.A (Q) စသော ဆရာတော်များထံတွင်အဘိဓမ္မာ ဘာသာစနစ်များကို တတ်မြောက်အောင် သင်ယူဆည်းပူးခဲ့ပါသည်။

သာသနာရေးနှင့် လူမှုရေးလုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ပျား

မိမိမွေးရပ်ဇာတိရွာ ဖြစ်သော ကျောက်ဖြူမြို့နယ်၊ အထူးပြင်

တောင်ရွာ၊ ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းအနီး၌ ဝေသာလီခေတ် ဗုဒ္ဓ
ရုပ်ပွားတော်မြတ်နှစ်ဆူကို ရုပ်မိရုပ်ဖများနှင့် လူပျိုအပျို အဖွဲ့တို့ကို
ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုကာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းအနီး မဟာဗောဓိ
ညောင်ပင် နှစ်ပင်အောက်သို့ တစ်ဆူစီပင့်ဆောင်၍ ဘုရားပလ္လင်ပြုလုပ်
ကာ ရုပ်သူရွာသားများနှင့် နယ်သူနယ်သားအများ ဖူးမြော်ပူဇော်နိုင်ရန်
ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း။

အပြင်တောင်ရွာ၊ လူပျို အပျိုအဖွဲ့တို့နှင့် ပူးပေါင်း၍ “ပညာ
ရောင်ခြည်” စာကြည့်တိုက် ဖွင့်လှစ်ပေးခြင်း၊ အပြင်တောင်ရွာ အခြေခံ
ပညာအလယ်တန်းကျောင်းခွဲအား အခြေခံပညာအလယ်တန်းကျောင်း
အဖြစ် အဆင့်တိုးမြှင့်ရရှိနိုင်ရေးအတွက် (၂၀၀၉/၂၀၁၀) ပညာသင်နှစ်
မှစ၍ ကျောင်းဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီ အဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ဖွဲ့စည်းကာ
ယနေ့အထိတိုင် ဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိခြင်း။

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ အမှတ်(၂)ရပ်
ကွက်၊ မာလာလမ်းရှိ သာသနာ့ဟိတ ကျောင်းတိုက်တွင် ပထမအကြိမ်
မြောက် (၇) ရက် တရားစခန်းပွဲကို (၃၀-၇-၂၀၁၁)နေ့တွင် စတင်
ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့ပြီး အခါအားလျော်စွာ ဝါတွင်းဥပုသ်နေ့တိုင်း အချိန်ပိုင်း
တရားစခန်း ဖွင့်လှစ်ပေးခြင်း။

ယောဂီများ တရားအားထုတ်ဆောင်နေရာ မလုံလောက်
သဖြင့် မူလကျောင်းဟောင်းကြီးအစား (၃)ထပ် သာသနာ့ဟိတ
ကျောင်း ဆောင်ကြီး ပြီးစီးအောင် ဦးစီးဦးဆောင်ကာ ဆောင်ရွက်လျက်
ရှိခြင်း။

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

(၂၀၁၄)ခုနှစ်မှစ၍ ပြည်တွင်းပြည်ပနိုင်ငံများမှ တိမ်မြုပ်
ပျောက်ကွယ်နေသော ဘုရားသမိုင်းများနှင့် ဘာသာရေးဆိုင်ရာစာပေ
များကို ရေးသား၍ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ယနေ့ထိတိုင်
ဆက်လက်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ သမိုင်းသုတေသီ

သာသနဟိတကျောင်းတိုက်

အမှတ်(၂)ရပ်ကွက်၊ မာလာလမ်း၊

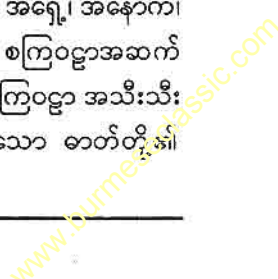
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊

ဖုန်း - ၀၉၄၂၁၀၇၉၇၈၇

ကမ္ဘာတည်ပုံ ပျက်ပုံ

စက်ဘီးသဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ စကြဝဠာတောင်တန်းကြီးတစ်ခု ဝန်းဝိုင်း၍ တည်ရှိသောတစ်ခုသော လောကဓာတ်ကို ဩကာသ လောကတစ်ခု ခေါ်သည်။ ထိုဩကာသလောကတစ်ခုအတွင်း၌ မဟာပထဝီ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်း ကျွန်းငယ်များ အလယ်တည့်တည့်၌ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီး ထိုမြင်းမိုရ်တောင်ကြီး၏အပ၌ မြင်းမိုရ်တောင်ကိုဝိုင်းဝန်း၍ တည်ရှိကြကုန်သော သီတာသမုဒ္ဒရာ ခုနစ်တန်၊ သတ္တရာတန်တောင်တန်း တောင်ဝိုင်းကြီးခုနစ်ထပ် တည်ရှိကြကုန်၏။ ဤကား ငါတို့ ယခုတည်ရှိ၍နေကြသော ဩကာသ လောကတစ်ခု၏ တည်ရှိပုံတည်း။ လောကဓာတ် တစ်ခုလည်း ခေါ်ရ၏။ စကြဝဠာတစ်ခုလည်းခေါ်ရ၏။ ငါတို့ စကြဝဠာမှ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌လည်း စကြဝဠာအဆက်အဆုံးမရှိ၊ အနန္တစီချည်း တည်ရှိကြကုန်၏။ ထိုစကြဝဠာ အသီးသီးတို့သည်လည်း အညီအမျှ ရွက်ဆောင်ကြကုန်သော ဓာတ်တို့၏

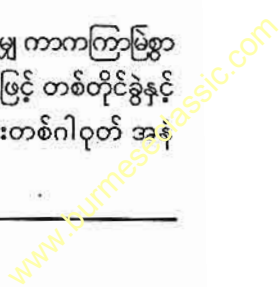

မေဓနိယာမ အစွမ်းအားဖြင့် အဝန်းအဝိုင်း အညီအမျှ ဖြစ်ကြကုန်၏။
ထိုအဆုံးမရှိ အနန္တစကြဝဠာတို့သည်လည်း ကုဋေ တစ်သိန်းစီ ဖြစ်
အတူ ပျက်အတူ ဖွဲ့စည်းလျက် တည်ရှိ ကြကုန်၏။ စကြဝဠာတို့၏
အောက်၌ ရေအထကြီး ခံ၏။ ရေ၏အောက်၌ လေအထကြီးခံ၏။
လေ၏ အောက်၌ အဇ္ဈကာသ အနန္တ ကောင်းကင်ကြီး အဆုံးမရှိ
သွားလေ၏။

အထက်ကောင်းကင်တို့၌ တည်ရှိကြကုန်သော မိုးတိမ်တို့
သည်လည်းကောင်း နေ၊ လ၊ နက္ခတ်၊ တာရာအပေါင်းတို့သည်လည်း
ကောင်း၊ ကောင်းကင်ဘုံကြီးတို့သည်လည်းကောင်း မြေအပြင်မှ
အထက် ကောင်းကင်နှင့် အပြည့်ရှိနေသော လေအထကြီးမှာ တည်ကြ
ရသကဲ့သို့ အောက်ကမ္ဘာရေကြီးသည် ပြင်းထန်စွာ သွားလာ၍နေသော
လေရှင် အထကြီးမှာ တည်ရလေ၏။ ထိုလေအထကြီးသည်လည်း
အောက် အနန္တကောင်းကင်ကြီးနှင့် အပြည့်ရှိနေသော ပကတိ လေသေ
အထကြီးမှာ တည်လေ၏။ စကြဝဠာတို့၏ အထက်၌လည်းကောင်း
အဇ္ဈကာသ အနန္တကောင်းကင်ကြီး အဆုံးမရှိ သွားလေ၏။

လူ့ပြည်မှ အထက်အရပ်မျက်နှာ၌ ယူဇနာပေါင်း
ခုနစ်ကုဋေ၊ တစ်သန်း ရှစ်သိန်း ငါးသောင်း ခြောက်ထောင်မျှ
ဝေးကွာသော ကောင်းကင်အရပ်၌ ဘဝဂ်ဘုံတည်ရှိ၏။ ထိုဘုံမှ
အောက်ကောင်းကင် အပြင်ကြီး၌ နတ်ဘုံအဆင့်ဆင့်
ဗြဟ္မာဘုံတည်ရှိကြကုန်၏။

ဤဩကာသလောကသည်လည်း အဘယ်မျှ ကာကကြာမြဲစွာ
တည်ရှိနေပါသနည်းဟူမူ မြန်မာအတိုင်းအတာအားဖြင့် တစ်တိုင်ခွဲနှင့်
တာပေါင်း တစ်ရာကို တစ်ဂါဂုတ်ခေါ်၏။ အလျားတစ်ဂါဂုတ် အနံ

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

တစ်ဂါဝုတ် အမြင့် တစ်ဂါဝုတ်ရှိသော တစ်ခဲနက် ကျောက်အတိပြီး သော တောင်ကြီးတစ်ခု ရှိရာ၏။ ထိုတောင်ကြီးကို အလွန်သိမ်မွေ့ လှစွာသော လဲဝါဝွမ်းဖြင့် အနှစ်တစ်ရာမှ တစ်ခါ ပွတ်တိုက်သည်ရှိသော် ပွတ်တိုက်ဖန် အနန္တအများကြီး များလှသဖြင့် ထိုကျောက်တောင်ကြီး သည် ကုန်လေရာ၏။ ဤမဟာပထဝီ မြင်းမိုရ်တို့ ယခု တည်ရှိကြ သော ဩကာသလောက၏ အသက်သည် မကုန်နိုင်ရာ။ တစ်ကြိမ် တည်ထောက်ပြီးသော မဟာပထဝီ မြင်းမိုရ် အစရှိသော ဩကာသ လောကသည် ဤမျှလောက် ကာလမြင့်စွာ တည်ရှိ၏။

ပျက်သောအခါ၌လည်း စကြဝဠာပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်း တစ်ပြိုင်နက် ပျက်၏။ စကြဝဠာတို့ကိုခံသော ကမ္ဘာရေပြင်ကြီးမှ အထက် မဋ္ဌမဈာန် ဗြဟ္မာပြည်တိုင်အောင် အကုန် မီးလောင်၏။ ပဌမဈာန် ဗြဟ္မာပြည်လည်း ပါလေ၏။ ဤကား ကမ္ဘာတည်ချက် ကမ္ဘာပျက်ချက် အမြောက်စကားတည်း။

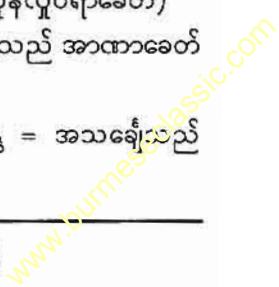
ကမ္ဘာပျက်ပုံမှာ -

ဇာတိခေတ်လောကဓာတ် + အာဏာခေတ်လောကဓာတ် + ဝိသယခေတ်လောကဓာတ် ဟူ၍ လောကဓာတ်ခေတ်ကြီး (နယ်ကြီး) သုံးရပ်ရှိ၏။

စကြဝဠာတိုက်ပေါင်း တစ်သောင်းသည် ဇာတိခေတ် မည်၏။ (ဘုရားဖြစ်ချိန် စသည်တို့၌ ငလျင် တုန်လှုပ်ရာခေတ်)

စကြဝဠာတိုက်ပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်းသည် အာဏာခေတ် မည်၏။ (ပရိတ်ပျံ့နှံ့ရာခေတ်)

မရေမတွက်နိုင်သော စကြဝဠာအနန္တ = အသင်္ချေသည်

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

ဝိသယခေတ် မည်၏။ (ရောင်ခြည်တန်ခိုး)

ကမ္ဘာပျက်သောအခါ ကမ္ဘာဖြစ်သောအခါ စကြဝဠာတိုက်ပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်းတည်းဟူသော အာဏာခေတ် လောကဓာတ်ကြီးသည် အတူဖြစ်၍ အတူပျက်၏။

ကပ်အဖြား

- ၁။ အာယုကပ်=အသက်အသင်္ချေယျတန်း၊ ကုဋေတန်း၊ သိန်း၊ သောင်း၊ ထောင်၊ ရာ-တန်း၊ ယခု ၇၅နှစ်တန်းခန့်ကို အာယုကပ်ဟု ခေါ်သည်။
- ၂။ အန္တရကပ်-အသက်အသင်္ချေတန်းမှ ၁၀ နှစ်တန်းအထိ၊ ၁၀ နှစ်တန်းမှ အသင်္ချေယျတန်းထိ ဆုပ်ကပ် တက်ကပ် တစ်စုံကို အန္တရကပ်ဟုခေါ်သည်။
- ၃။ အသင်္ချေယျကပ်=အန္တရကပ် ၆၄ ကပ်ကို အသင်္ချေယျကပ်ဟုခေါ်သည်။
- ၄။ မဟာကပ်=အသင်္ချေကပ် ၄ ကပ်ကို မဟာကပ်တစ်ကပ် (တစ်ကမ္ဘာ) ဟုခေါ်သည်။

အသင်္ချေယျကပ်

- ၁။ သံဝဋ္ဌအသင်္ချေယျကပ် = ကမ္ဘာကို မီးရေလေဖျက်၍ ပျက်ဆဲသောအခါ၊
- ၂။ သဝဋ္ဌဌာယီအသင်္ချေယျကပ် = ပျက်ပြီး အပျက်အတိုင်း

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

တည်နေသောအခါ၊

၃။ ဝိဝဋ္ဌအသင်္ချေယျကပ် = ကမ္ဘာပြုမိုးရွာသည်မှ နေ၊ လ၊ နက္ခတ် ပေါ်သည့်တိုင်အောင်သော ကမ္ဘာသစ်ကြီးဖြစ်ပေါ်ရာ ကာလ၊

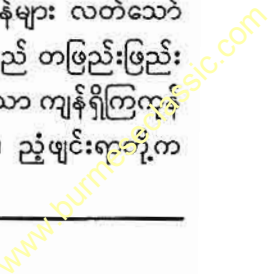
၄။ ဝိဝဋ္ဌဌာယီအသင်္ချေယျကပ် = ကမ္ဘာတည်ပြီး၊ နောက် တစ်ကြိမ် ပျက်သည့်တိုင်အောင် တည်နေသော ကာလ၊

သံဝဋ္ဌကပ် (မီး+ရေ+လေတို့ကြောင့် ပျက်ဆဲကာလ)

စကြဝဠာပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်းစီ အရေအတွက် တည်ရှိကြသော ထိုဩကာသလောကစုသည် ဖြစ်ချိန်၊ ပျက်ချိန် ကျသောအခါ အဘယ်ဓာတ်၏အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသနည်း၊ အဘယ်ဓာတ်၏အစွမ်းဖြင့် ပျက်ဆုံးပါသနည်း။ ဥတုခေါ်သော မီးဓာတ်ကြီး၏ အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်ပေါ်သည်။ ဥတုခေါ်သော မီးဓာတ်ကြီး၏ အစွမ်းဖြင့် ပျက်ဆုံးသည်။ ပျက်ဆုံးပုံကို ရှေးဦးစွာပြအံ့။ ယခုတည်ရှိသော ဤကမ္ဘာသည် ကျောက်တောင်ကြီး ဥပမာအတိုင်း နှစ်အသင်္ချေပေါင်း မရေမတွက်နိုင်ကြာညောင်းလတ်သော် ကမ္ဘာမီးကြီးလောင်၍ ပျက်လတ္တံ့။

ပျက်ဆုံးပုံကား-ယခုလက်ရှိကြသော မဟာပထဝီမြေကြီး စကြဝဠာတောင်၊ သတ္တရတန်တောင်၊ မြင်းမိုရ်တောင် အလုံးစုံတို့သည် အစဉ်အတိုင် အိုမှန်းမသိအို၊ ရင့်မှန်းမသိ ရင့်ဖန်များ လတ်သော် အခွံဓာတ်မျိုး၊ အကာဓာတ်မျိုး အဆင့်ဆင့်တို့သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်ခမ်းကြကုန်လတ္တံ့။ အနှစ်ဓာတ်မျိုးတို့သည်သာ ကျန်ရှိကြကုန်လတ္တံ့၊ အနှစ်ဓာတ်မျိုးတို့မှာလည်း ညံ့ဖျင်းရာ၊ ညံ့ဖျင်းရာတို့က

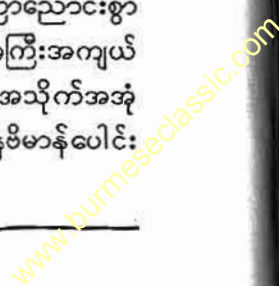

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

ကုန်ခမ်းဖန်များ လတ်သော် အသားမှအနှစ် အနှစ်မှ အဆီမျိုးတို့သာ ကျန်ရှိကြကုန်လတ္တံ့။ ထိုအခါ၌ မဟာပထဝီစသည်တို့သည် ဆီဦးခဲ၊ ထောပတ်ခဲ၊ ယမ်းဆီခဲ၊ ကန့်ခဲ၊ ကန့်ဆီခဲတို့ကဲ့သို့ မီးထည့်လျှင် တောက်တဲ့ရန် မြေဆီ၊ မြေနှစ်၊ ကျောက်ဆီ၊ ကျောက်နှစ်တို့သာ ကျန်ရှိကြကုန်လတ္တံ့။ (ထို့ကြောင့် ဆီထောပတ်တို့ကို လောင်သောမီးနှင့် ဥပမာပြတော်မူ၏)။ ဤကဲ့သို့ နှစ်ကာလအလွန်ကြာညောင်းသဖြင့် အိုမင်းရင့်ဆွေးရခြင်း စသည်အတိုင်း ကုန်ခန်းရခြင်းအမှုသည် ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဖန်ဆင်းရသော အမှုမျိုးမဟုတ်။ အိုမင်း ရင့်ဆွေး အောင် ပြုလုပ်သူမရှိလျှင် မအိုနိုင်၊ မရင့်နိုင်ဟူ၍ပင် မရှိ။ ဓမ္မနိယာမ အားဖြင့် တစ်လောကလုံး သိမြင်ထင်ရှား၍ နေကြသော ဓမ္မတာမှုကြီး ပေတည်း။

ဤကဲ့သို့ မဟာပထဝီ၊ စကြဝဠာတောင်၊ သတ္တရဘန် တောင်၊ မြင်းမိုရ်တောင်တို့ အိုမင်းရင့်ဆွေးခြင်းသို့ ရောက်ကြကုန်သော အခါ ကမ္ဘာပျက်မီးကြီးဖြစ်ပေါ်လိုလတ်သော် ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိုးကြီး ကြီးစွာတစ်ကြိမ်ရွာ၏။ ကမ္ဘာပျက်မိုင်းကြီးခေါ်၏။ ထိုမှနောက်၌ မိုးမရွာပြီ၊ အနှစ်တစ်သိန်းခန့် ရှိလတ်သော် ကောင်းကင်၌ နေဗိမာန် အများ ပွားစီး၍ လာ၏။ နေဗိမာန် ခုနစ်ခုတိုင်အောင် အစဉ်အား ဖြင့် တိုးပွားလေ၏။ စကြဝဠာကုဋေတစ်သိန်းမှာ နေဗိမာန် ပေါင်း ကုဋေခုနစ်သိန်း ဖြစ်လာ၏။ ဤသို့ ဖြစ်ပေါ်လာရာ၌ လည်း ဤမျှလောက်ကြီးကျယ်၍ ဤမျှလောက် ကြာညောင်းစွာ တည်ရှိသော ဓာတ်အသိုက်အအုံကြီး၌ ဓာတ်တို့၏ အကြီးအကျယ် အဆန်းတကြယ် ဖောက်ပြန်ဖွယ် အခွင့်ကြီးတို့သည် အသိုက်အအုံ ကြီးကျယ် ကြာညောင်းမှုနှင့်ပင် ပြီးစီးနိုင်ကုန်၏။ နေဗိမာန်ပေါင်း

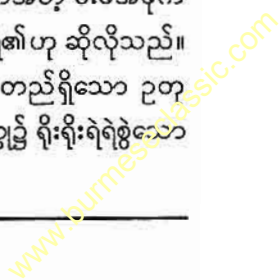

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

များစွာ ကမ္ဘာပျက်မီးကြီး ဖြစ်ပေါ်လိုလျှင် ဖြစ်ပေါ်နိုင်၏။ ကမ္ဘာပျက် ရေကြီး ဖြစ်ပေါ်လိုလျှင် ဖြစ်ပေါ်နိုင်၏။ ကမ္ဘာပျက်လေကြီး ဖြစ်ပေါ် လိုလျှင် ဖြစ်ပေါ်နိုင်၏။ ဖန်ဆင်းသူကို ရှာကြံဖွယ် မရှိ၊ ဉာဏ်မနိုင် ရှိခဲ့လျှင် ဖန်ဆင်းသူကို တွေးယူတတ်ကြ၏။

အနောက်နိုင်ငံများမှာ ရံခါရံခါ မီးတောက်ပေါက်မှု မိုးကြီး ကြီးစွာရွာ၍ မြို့ရွာအများ ပျက်ပြားမှု ပင်လယ်ရေ လွှမ်း၍ မြို့ရွာအများ ပျက်ပြားမှုလေကြီး ကြီးစွာလာ၍ မြို့ရွာအများ ပျက်ပြားမှုတို့ကဲ့သို့ တည်း။ ဤနေဗိမာန် ခုနစ်စင်းထွက်၍ ကမ္ဘာပျက်မီးလောင်ပုံကို အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော်မှာ ငါတို့မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော ပါဠိတော်ကြီး ရှိလေပြီ။ အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိတော် ဒုတိယအုပ် သတ္တနိပါတ် နံပါတ် (၄၇၄)မှာ ကြည့်လေ။ ကမ္ဘာပျက် မီးကြီးလောင်ရာ၌ စကြဝဠာ ပေါင်း ကုဋေတစ်သိန်း ပါဝင်၏။ အောက်၌ ကမ္ဘာကိုခံသော ရေနယ် ကို ချန်လှပ်၍ ယူဇနာပေါင်း နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထူရှိသော ပံသု သေလာ မဟာပထဝီမြေကြီး စကြဝဠာတောင်ကြီး သတ္တရဘန် တောင်ရံ ခုနစ်ထပ်တို့နှင့်တကွ မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးပေါင်း ကုဋေ တစ်သိန်း ကုန်လေ၏။ ဤလူ့ပြည်မှ ယူဇနာပေါင်းလေးသိန်းကျော် မြင့်ကွာသော ပဌမဈာန် ဗြဟ္မာဘုံကြီးတိုင်အောင် ကမ္ဘာမီး သိမ်းယူ လေ၏။ ထိုနယ်ခေတ်အတွင်းမှာ မီးစာဟူ၍ အဏုမြူမျှ အကျန်မရှိမှ မီးခဲ မီးတောက် အကုန်ကွယ်ငြိမ်းလေ၏။ မီး၏ အခိုက်အတံ့သည် အနု၊ အရင့်၊ အလျှံဟူ၍ သုံးမျိုးရှိ၏။ ဥတုအခိုက်အတံ့ မီးခဲအခိုက် အတံ့ မီးတောက်မီးလျှံ အခိုက်အတံ့ဟူ၍ သုံးမျိုးရှိ၏ဟု ဆိုလိုသည်။ ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် မီးစာသတ္တ၌ ရိုးရိုးရဲရဲမစွဲမီ တည်ရှိသော ဥတု ခေါ်သော မီးမျိုးစေ့စုသည် အနုမည်၏။ မီးစာဝတ္ထ၌ ရိုးရိုးရဲရဲစွဲသော

၂၆

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

မီးခဲသည် အရင့်မည်၏။ တောက်၍ထသော မီးတောက်သည်
အလျှံမည်၏။ မီးစာဟူ၍ မှန်ညင်းစေ့မျှ အကြွင်းအကျန်မရှိသော
အခါ မီးခဲ မီးလျှံတို့သည် အကြွင်း အကျန်မရှိ ကွယ်ငြိမ်းကုန်၏။
ဥတုခေါ် သော ဓာတ်နုတို့သည်သာလျှင် မီးလောင်ရာနယ်အခွင်၌
ကောင်းကင်နှင့်အပြည့် ကျန်ရှိလေ၏။ ကျောက်တောင်ကြီး ဥပမာမျှ
ကြာလေ၏။

သံဝေဂ ပြီး၏။

သံဝဋ္ဌဌာယိကပ် (ပျက်ပြီးသောအတိုင်းတည်နေသောကာလ)

မီးလောင်ရာ နယ်တစ်ခွင်မှာ ကောင်းကင်နှင့်အပြည့် ကျန်ရှိကြကုန်သော ဥတုမျိုးစေတို့သည် အထူးထူး အပြားပြား များကုန်၏။ အောက်သီလာပထဝီကို လောင်သောမီးတို့မှ ကျန်ရှိကြကုန်သော ဥတုတို့သည် နောင်ထိုနေရာမှာ သီလာပထဝီဖြစ်ပေါ်နိုင်ရန် သီလာပထဝီမျိုးအနေနှင့် ကျန်ရှိကြကုန်၏။

ထိုအတူ စကြဝဠာတောင်ကို လောင်သောမီး သတ္တရဘန်တောင်တို့ကို လောင်သောမီး၊ မြင်းမိုရ်တောင်ကို လောင်သောမီးတို့မှ ကျန်ရှိကြကုန်သော ဥတုတို့သည်လည်း နောင်ထိုထိုနေရာတို့မှာ စကြဝဠာတောင် စသည်ဖြစ်ပေါ်နိုင်ကြရန် ကျောက်ပထဝီမျိုးအနေဖြင့် ကျန်ရှိကုန်၏။

ပံသုပထဝီ တည်ရာ၌ ပံသုပထဝီမျိုးအနေနှင့် ကျန်ရှိကုန်၏။ နေ၊ လ၊ နက္ခတ် တာရာတို့ကို လောင်သောမီး ထိုထိုနတ်ဘုံ ဗြဟ္မာဘုံတို့ကို လောင်သော မီးတို့မှ ကျန်ရှိကြကုန်သော ဥတုတို့သည်လည်း ထိုအတူပင်တည်း။

မီးလောင်ရာ နယ်တစ်ခွင်မှာ ကောင်းကင်နှင့်အပြည့် ကျန်ရှိ
ကြကုန်သော ဥတုတို့သည် တဖြည်းဖြည်း ပွားစီးကြကုန်၍ ကာလ
ကြာမြင့်လတ်သော် မိုးတိမ် မိုးဓာတ် မိုးဥတု မိုးရာသီ အဖြစ်သို့
ရောက်၍ တည်ကြကုန်၏။ (ကျောက်တောင်ကြီး ဥပမာ တစ်ခုစာ
ကြာမြင့်လေ၏။)

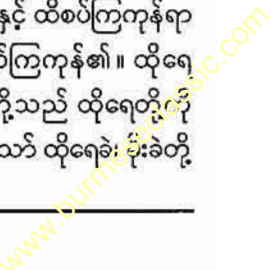
သံဝဏ္ဏယ်ကပ် ပြီး၏

ဝိဝဋ္ဌကပ် (ကမ္ဘာသစ်တည်ထောင်ဖြစ်ပေါ်ချိန်ကာလ)

ကမ္ဘာတည်ထောင်ခြင်းဟူသော ဝိဝဋ္ဌကပ် ပေါ်လိုလတ်သော် မိုးတိမ်၊ မိုးဓာတ်၊ မိုးဥတု၊ မိုးရာသီအနေနှင့် တည်ရှိကြကုန်သော ထိုဥတုတို့မှ ရှေးဦးစွာ မိုးသေး၊ မိုးဖွဲတို့သည် ရွာကုန်၏။ ထိုအခါ၌ လေတို့သည် သံဝဋ္ဌဌာယီကပ် ထက်ဝက်ခန့်ကာလမှ နောက်၌ ပူရှိန်၊ ပူငွေ့ အလျဉ်း မတွေ့ကြရကုန်သဖြင့် အလွန်ထက်အလွန် အေးမြကြကုန်၏။ ထိုလေတို့နှင့် တွေ့ထိကြကုန်သော မိုးရေ၊ မိုးဓာတ်တို့သည် များသောအားဖြင့် မိုးသီး၊ မိုးခဲတွေဖြစ်ကြလေကုန်၏။ တရွေ့ရွေ့ တိုးပွားကြကုန်သဖြင့် ကာလကြာမြင့်လတ်သော် ယူဇနာတစ်ရာရှိ တစ်ထောင်ရှိ ကြီးမားစွာ ရွာကုန်၏။ ပဌမဈာန် ဗြဟ္မာဘုံတိုင်အောင် ရေခဲ မိုးခဲတို့သည် ပြည့်လေကုန်၏။ စကြဝဠာကုဋေတစ်သိန်းသည် ရေခဲ၊ မိုးခဲ တစ်ပြင်ထဲ တည်ရှိလေ၏။ ထိုရေခဲတို့နှင့် ထိစပ်ကြကုန်ရာ အောက်အောက်ရေတို့သည်လည်း ခဲ၍ခဲ၍ လိုက်ကြကုန်၏။ ထိုရေတို့၏ နေရာမှ အပသို့ ထွက်ကြကုန်သော လေတို့သည် ထိုရေတို့ကို ဝန်းဝိုင်းလျက်တည်ကုန်၏။ မိုးရွာမှု ပြတ်စဲလတ်သော် ထိုရေခဲ၊ မိုးခဲတို့

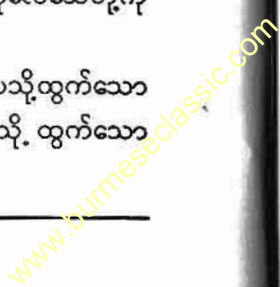

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

သည် တဖြည်းဖြည်း လျော့ကျလေကုန်၏။ အောက်၌ ကမ္ဘာကိုခံသော
ရေ၊ လေတို့သည် မိုးရေမိုးခဲ အားကြီးလှသောအခါ မဆောင်ကြဉ်းနိုင်
ရှိကြကုန်ရာ ပိုမိုသမျှသော မိုးခဲတို့သည် အောက်ကောင်းကင်သို့
လျော့ကျ လေကုန်၏။ မဟာပထဝီတည်ရာသို့ ကျရောက်သောအခါ
ကမ္ဘာကို ခံသောလေတို့သည် ဆောင်ကြဉ်းနိုင်သောအခါ မိမိတို့
အဟုန်ဖြင့် ပိတ်ဆို့ကုန်လျက် ရွက်ဆောင်မြဲ ရွက်ဆောင်ကြလေ
ကုန်၏။

ထိုရေခဲပြင်ကြီးသည် အစဉ်အတိုင်း လျော့ကျလေရာ ထိုထို
ဌာန၌ ရှိကြကုန်သော ဥတုအထူးတို့၏ အစွမ်းဖြင့် ဗြဟ္မာဘုံဖြစ်၍
လာကုန်၏။ နတ်ဘုံနေရာ၌ နတ်ဘုံဖြစ်၍ လာကုန်၏။ မြင်းမိုရ်တောင်
နေရာ၌ မြင်းမိုရ်တောင်ဖြစ်၍ လာကုန်၏။ စကြဝဠာတောင်နေရာ၌
စကြဝဠာတောင်ဖြစ်၍ လာကုန်၏။ သတ္တရဘန်တောင်တို့၏ နေရာ၌
သတ္တရဘန်တောင်တို့သည် ဖြစ်လာကုန်၏။ ပံသုပထဝီနေရာ၌ ပံသု
ပထဝီ ဖြစ်၍လာ၏။ သီလာပထဝီနေရာ၌ သီလာပထဝီဖြစ်၍ လာ၏။
သီတာသမုဒ္ဒရာတို့နေရာ၌ သီတာသမုဒ္ဒရာတို့သည် ဖြစ်၍လာကုန်၏
နေ၊ လ၊ နက္ခတ်တာရာတို့သည်မူကား နှင်းမြူးနှင်းမိုးတို့ ဖုံးအုပ်လျက်
ရှိနေကြကုန်၏။ နေ၊ လ၊ နက္ခတ်တာရာ ဘုံဗိမာန်ဖြစ်၍ နေကြကုန်
သော ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာတို့သည် အလွန်ပေါကြကုန်၏။ မြေမှအထက်
ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံးတို့၌ မလှုပ်မရှား တည်နေသော လေသေ၊
လေထုကြီးသည် ခံလေ၏။ အတွင်း၌ ငှက်တို့သည် ထိုလေသေတို့ကို
လှုံ့ဆော်၍ ကောင်းကင်၌ ပျံကြရကုန်၏။

မြင်းမိုရ်တောင်၊ သတ္တရဘန်တောင်တို့မှ အပသို့ထွက်သော
လေရှင်တို့အပ၌ စကြဝဠာ တောင်ဝိုင်းကြီးမှ အတွင်းသို့ ထွက်သော

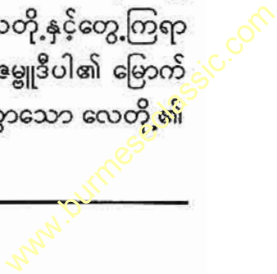

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

လေရှင်တို့သည် တိုက်ဆိုင်ကြကုန်ရာ မြင်းမိုရ်တောင်ကို မဏ္ဍိုင်ပြု၍ စကြဝဠာတောင်ဝိုင်းကြီးအလိုက် ပတ်ဝိုက်တုံလျှင် အဟုန်ပြင်းစွာ လက်ျာရစ်လှည့်လည်၍နေသော လေပွေဝဲကြီး လေပွေဝန်းကြီး လေပွေစက်ဝိုင်းကြီးသည် ရှိ၏။ ထိုလေပွေဝန်းကြီးသည် နေ လ နက္ခတ်တာရာတို့ကို အမြဲတွန်းဆောင် လွှင့်နှင်လေ၏။ ဘုံဗိမာန်အပေါ် အသေးသို့ လိုက်၍ အမြန်အနှေး အပြေးအသွား ခြားနားလျက် ရှိကြကုန်၏။ အထက်ဗြဟ္မာပြည်မှ စုတေ၍ ဥပပါတ်သန္ဓေဖြင့် မြေမပေါ်မီခင် ရေအပြင်ကြီး၏ အထက်မှာ ကျရောက်ပေါ်ပေါက်လာကြကုန်သော ဗြဟ္မာလားတူ ကပ်ဦးသူတို့လည်း မိမိတို့ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါတို့ဖြင့် ကောင်းကင် အပြင်မှာ သွားလာရပ်ထိုင်၍ နေကြကုန်လေရာ ကာလကြာက မြေအစတွင် ရေအပြင်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော မြေလွှာ၊ မြေဆီများကို စားသုံးကြကုန်၍ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါကွယ်ပျောက် မှောင်ကြီးရောက်ခါမှ နေနှင့်လကို တသကြကုန်ရာ နေ လ နက္ခတ် တာရာတို့သည် ထိုအခါမှ ထင်လင်းစွာ ပေါ်လာကြလေကုန်သတည်း။

ဤ ဝိဝဇ္ဇကပ်စကားရပ်၌ အလွန်ထက်အလွန် အေးမြလှကုန်သော လေတို့၏ တွေ့ထိမှုကြောင့် ကမ္ဘာမိုး ကမ္ဘာရေတို့ အခဲအပြင်တွေ ဖြစ်ကြကုန်သည်ဟူရာ၌ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချို့သောမြို့ရွာတို့၌ မိုးသီးမိုးကြီးစွာရွာ၍ လူသူကွဲနွားများပင် ပျက်စီး ကြောင်း အိမ်ရာတိုက်တာများ ပြိုပျက်ကြောင်း ဆောင်းရာသီအခါတွင် ဟိမဝန္တာတောတောင်များမှာ ကောင်းကင်မှ ကျလာသော ဆီးနှင်းတို့သည် မြေသို့ ရောက်ရှိ၍ အလွန်အေးမြသော လေတို့နှင့်တွေ့ကြရာ ဆီးနှင်းခဲတွေ တောင်ရှိ၊ ကမ်းရှိ ဖြစ်ကြကြောင်း၊ ဇမ္ဗူဒီပါ၏ မြောက်အရပ်မျက်နှာတို့၌ ဆောင်းရာသီအခါအေးမြလှစွာသော လေတို့၏

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

တွေ့ထိမှုကြောင့် သမုဒ္ဒရာ ပင်လယ်ရေနယ် တခွင်ခဲပျဉ်၍ နေသော
 ကြောင့် လှေ၊ မီးသင်္ဘောများ မသွားမလာနိုင် ရှိနေကြကြောင်း၊
 မြောက်အရပ်ဒေသ ရုရှားနိုင်ငံရှိ မြစ်ကြီးမြစ်ငယ်တို့မှာလည်း ထိုအတူ
 ဆောင်းရာသီ၌ မြစ်ရေချောင်းရေ ခဲပျဉ်၍နေသောကြောင့် လှေ
 မီးသင်္ဘောများ မသွားနိုင် မလာနိုင်ရှိနေကြောင်း၊ ဆောင်းရာသီအခါ၌
 ငါတို့နိုင်ငံတွင် မိုးကုတ်၊ မိုးမိတ်စသော ရှမ်းပြည်နယ်များမှာလည်း
 ဆီးနှင်းခဲမှု ထင်ရှားရှိနေကြောင်းများကို မြော်ထောက်ကြလေ၊
 ရေခဲပြုလုပ်သော ပညာရှင်ကြီးများနှင့်လည်း ညှိနှိုင်းကြလေ။

ယခုပြဆိုခဲ့သော ဆီးနှင်းခဲ၊ ရေခဲတို့မှာမူကား နေပူ၊ လေပူ
 တို့နှင့် တွေ့ထိမှုရှိနေသောကြောင့် မကြာမီ အရေဖြစ်မြဲဖြစ်၍သွား
 ကုန်၏။ ကမ္ဘာ့ရေပြင်၊ ကမ္ဘာ့ရေခဲတို့မှာမူကား သံဝဇ္ဇဌာယီနောက်ပိုင်းမှ
 စ၍ ဝိဝဇ္ဇကပ်ပတ်လုံး နေပူ၊ လေပူဟူ၍ မတွေ့မထိကြသဖြင့် အရည်
 ဖြစ်ရန် အရေးနှင့် အဝေးကြီးဝေးကြလျက် ခက်မာသည်ထက် ခက်မာ
 ဘက်သို့သာ ရောက်ကြလေကုန်၏။

ဝိဝဋ္ဌဌာယိကပ် (ကမ္ဘာသစ်တည်ပြီး သက်လက်တည်နေသော ကာလ)

ဤသို့ မြင်းမိုရ်၊ စကြဝဠာစသည်တို့ တည်ထောင်၍ ပြည့်စုံကြသောအခါမှစ၍ တစ်ဖန် ဤကမ္ဘာကြီး ပျက်စီးပြန်ရန် ကမ္ဘာပျက်မိုးကြီး ရွာသည့်တိုင်အောင် ဩကာသ လောကကြီးသည် ကျောက်တောင်ကြီး ဥပမာ တစ်ခုစာမျှ အခွန်ရှည်ကြာစွာ တည်လေ၏။

အနမတဂ္ဂသံယုတ် ဝေပုလ္လသုတ်ပါဠိတော်၌-

“ဤကမ္ဘာတွင် ပွင့်ကြကုန်သော ဘုရားငါးဆူတို့တွင် တစ်ဆူနှင့်တစ်ဆူအကြားမှာ ဤမဟာ ပထဝီမြေကြီးသည် တစ်ယူဇနာခန့် တိုးတက်၏။ ဝေပုလ္လတောင်သည် တစ်ယူဇနာခန့် မြေထဲသို့ မြုပ်လေ၏။”

ဟူ၍ ဟောတော်မူသောကြောင့် ပံသုပထဝီမြေကြီးသည် အန္တရကပ်တစ်ကပ်၊ တစ်ကပ်အတွင်းမှာ တစ်ယူဇနာ တက်မြဲဟု သိအပ်၏။ အန္တရကပ် ဆိုသည်ကား ကမ္ဘာဦးအခါ၌ လူတို့၏ အသက်တမ်းသည် အသင်္ချေယုတမ်း ဖြစ်၏။ လူတို့သည် နှစ်ပေါင်း အသင်္ချေ အသက်ရှည်ကြကုန်၏။ အသင်္ချေတမ်းမှ တရွေ့တရွေ့

ဆုတ်ယုတ်လေရာ ဆယ်နှစ်တမ်းသို့ ဆိုက်၏။ ဆယ်နှစ်တမ်းမှ တရွေ့ရွေ့ တက်ပြန်ရာ အသင်္ချေတမ်းသို့ ရောက်ပြန်၏။ ဤသို့ အသင်္ချေတမ်းမှဆုတ်၍ တစ်ဖန် အသင်္ချေတမ်းသို့ ရောက်ပြန်သော ကာလသည် အန္တရကပ် တစ်ကပ်မည်၏။

ယခုတည်ရှိသော ဤဝိဝဋ္ဌာယီကပ်သည် အန္တရကပ်ပေါင်း ၆၄ ပြန်တည်နေ၏။ ကမ္ဘာဦးပထမ အန္တရကပ်၌ ကက္ကုသန်ဘုရား ပွင့်တော်မူ၏။ ဒုတိယအန္တရကပ်၌ ကောဏဂုံဘုရား ပွင့်တော်မူ၏။ တတိယ အန္တရကပ်၌ ကဿပဘုရား ပွင့်တော်မူ၏။ စတုတ္ထအန္တရကပ်၌ ငါတို့သခင် အရှင်ဂေါတမဘုရား ပွင့်တော် မူ၏။ နောက်ပဉ္စမ အန္တရကပ်၌ မေတ္တယျဘုရား ပွင့်တော်မူလတ္တံ့။ (နောက်၌ အန္တရကပ် ပေါင်း (၅၉) ကျန်ရှိ၏။ ဘုရားပွင့်မှု မရှိလေပြီ။)

ဩကာသလောက

ဝိဝဋ္ဌာယီ၌ ဤမျှလောက် ကြီးကျယ်စွာတည်ရှိမှုသည် နောက်ကမ္ဘာပျက်မီး ကြီးကျယ်စွာ ပေါ်လာဘို့ ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာပျက်မီး ပေါ်လာရန် ဖန်ဆင်းသူကို ရှာကြံဖွယ်မရှိ။ ကမ္ဘာပျက်မီး ကြီးကျယ်စွာ လောင်မှုသည် နောက်ကမ္ဘာသစ် တည်ထောင်ရန် ဥတုအသိုက်အအုံ ကြီးကျယ်စွာ ပေါ်လာဖို့ဖြစ်၏။ ဥတုအသိုက်အအုံ ဖန်ဆင်းသူကို ရှာကြံဘွယ်မရှိ။ ဥတု အသိုက်အအုံကြီးကျယ်မှုသည် ကမ္ဘာပြုမိုးကြီး ကြီးကျယ်စွာ ပေါ်လာဖို့ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာပြုမိုးဖန်ဆင်းသူကို ရှာကြံဘွယ် မရှိ။ ကမ္ဘာပြုမိုး ကြီးကျယ်စွာ ရွာမှုသည် မဟာပထဝီ မြင်းမိုရ်တောင် အစရှိသော ဩကာသလောကကြီးဖြစ်ပေါ်ဖို့ဖြစ်၏။ ဤဩကာသ လောကကြီး ကြီးကျယ်စွာ တည်မှုသည် ကမ္ဘာမီးကြီးကြီးကျယ်စွာ

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

လောင်ဖို့ ဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် ဖန်ဆင်းသူကို ရှာကြံဘွယ် ကိစ္စမရှိ
သည့်ပြင် ထာဝရဘုရားပေါင်း တစ်သောင်းအား၊ တစ်သိန်းအားနှင့်ပင်
တားဆီးနိုင်ခွင့်မရအောင် ကြီးကျယ်လှသော ဓမ္မနိယာမ၏ အစွမ်းအား
ဖြင့် ရှေး၌လည်း အစမရှိ၊ နောက်၌လည်း အဆုံးမရှိ၊ အနမတဂ္ဂ
သံသရာ ကမ္ဘာအဆက်ဆက်ကြီး ဖြစ်လေသတည်း။

ကမ္ဘာတည်ပြီးနောက် မဟာဗောဓိပလ္လင်တည်ရာမြေ ပေါ်လာခြင်း

ကမ္ဘာမြေကြီး ပထမဦးစွာပေါ်ပေါက်လာသောအခါ ဘုရား သခင်တို့၏ ပွင့်တော်မူရာဖြစ်သော မဟာဗောဓိပလ္လင် တည်ရာမြေ အရပ်သည် ရှေးဦးစွာဖြင့်ပေါ်၍လာ၏။ ကမ္ဘာပျက်သောအခါ၌လည်း နောက်ဆုံးမှပျက်၏။ ထိုမြေ၌ ပုဗ္ဗနိမိတ်ဖြစ်သော ကြာပဒုမ္မာပင်သည် ပေါက်ရောက်လာလေသည်။ ထိုကြာပင်သည် ဘုရားမပွင့်သော ကမ္ဘာ ဖြစ်မှု အပွင့်မရှိဘဲ ပကတိတည်နေ၏။ ဘုရားပွင့်အံ့သော ကမ္ဘာတွင်မူ ကား ဘုရားအရေအတွက်နှင့်မျှ ပွင့်လေသည်။

ထိုကြာပွင့်တို့ကိုမြင်ကြသော ဗြဟ္မာတို့သည် ကြာပွင့်၏ အရေအတွက်အတိုင်း ဘုရားပွင့်ကြသည်ကို သိကြကုန်၏။ ထိုဘုရား ပွင့်ကုန်သောကမ္ဘာတို့တွင် တစ်ဆူပွင့်အံ့ သာရကမ္ဘာ၊ နှစ်ဆူပွင့်အံ့ မဏ္ဍကမ္ဘာ၊ သုံးဆူပွင့်အံ့ ဝရကမ္ဘာ၊ လေးဆူပွင့်အံ့ သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ၊ ငါးဆူပွင့်အံ့ ဘဒ္ဒကမ္ဘာဟူ၍ အမည်မှည့်ခေါ်သမုတ်ကြကာ ကြာပွင့် တွင် ပါသော သင်္ကန်း၊ သပိတ်၊ ပရိက္ခရာရှစ်ပါးတို့အား ဗြဟ္မာတို့

www.burmeseclassic.com

လှတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

ဆွတ်ယူ၍ သုဒ္ဓါဝါသ ဗြဟ္မာပြည်၌ ထိန်းသိမ်းထားကြကာ နောင်သော အခါကာလ၌ ဘုရားလောင်းတောထွက်၍ ဘုရားဖြစ်ရန် လာသော အခါ ထိုသုဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာတို့သည် ကမ္ဘာဦးက ရရှိထိန်းသိမ်းထားအပ် သော ထိုသင်္ကန်းပရိက္ခရာ ရှစ်ပါးအစုံတို့အား လာရောက် ကပ်လှူ မြဲ ဖြစ်ကြပေသည်။

ဗြဟ္မာတို့သည်ဗြဟ္မာပြည်မှစုတေ၍ ရှု့ ပြည့်၌ ကိုယ်ထင်ဖြစ်လာကြခြင်း

ကမ္ဘာမြေကြီး ပြန်လည်ဖြစ်ပေါ်လေပြီးနောက် ဗြဟ္မာပြည်မှ ဗြဟ္မာတို့သည် အသက်ကုန်ဆုံးသဖြင့် လည်းကောင်း၊ စုတေ၍ လူ့ပြည်၌ ဥပ္ပတ်ကိုယ်ထင်ဖြစ်လာကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် မိမိ တို့၏ ကိုယ်ရောင်ဖြင့်ပင် ထွန်းပကြကုန်လျက် ဗြဟ္မာကဲ့သို့ ပီတိသာ လျှင် အစာရှိကုန်လျက် ကောင်းကင်၌ ငှက်ကဲ့သို့ပျံဝဲ၍ မွေ့လျော်ကြ ကုန်၏။ ယောက်ျားမိန်မ ဟူ၍ကား မရှိကြကုန်။ ကမ္ဘာဦးသူ သတ္တဝါ ဟူ၍သာ ခေါ်တော်မူကြကုန်၏။

ထိုသတ္တဝါတို့သည် ယခင်မြေဆီဩဇာဟူသော ရသပထဝီ ကို စားအံ့သောငှာ အားထုတ်ကုန်သည် ရှိသော် မိမိတို့၏ ကိုယ်ရောင် ကွယ်ခဲ၍ မိုက်မှောက်အတိဖြစ်လေရကား ကြောက်ခြင်းပြင်းစွာဖြစ် ကြလေကုန်၏။

ကမ္ဘာဦးသူတို့၏ ဘုန်းကံ ဓမ္မတာကြောင့် ငှေလနုကွတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း

ကမ္ဘာဦးသူတို့၏ ဘုန်းကံကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အတွင်းကားရွှေ၊ အပကားဖလ်အတိပြီး သော အချင်းယူဇနာငါးဆယ်၊ အဝန်းယူဇနာငါးဆယ်ရှိသော ဘာနု

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

ရာဇာအမည်ရှိသော ရောင်ခြည်တစ်ထောင်ကိုဆောင်သော နေမင်းကြီးသည် တပေါင်းလပြည့်နေ့၊ မိန့်ရာသီ နှစ်ဆယ့်ခြောက်လုံး ဥတ္တရဘဒြပိုဒ် နက္ခတ်ကိုစီးလျက် ပြုဗ္ဗဝိဒေဟကျွန်း၏အလယ် ဥဒည်တောင်ထိပ်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီး ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးအား အလင်းရောင်ကို ဖြစ်စေ လေတော့သည်။

ထိုအခါ ကမ္ဘာဦးသူတို့သည် ကြောက်ခြင်းကင်း၍ ရဲရင့်ခြင်းဖြစ်ကြကုန်သောကြောင့် နေကို သူရိယ ဟူ၍ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြလေသည်။ ထိုသို့ထွက်ပေါ်လာသောနေမင်းသည် နာရီသုံးဆယ်ခန့်လှည့်၍ ကွယ်လေသော် အမှိုက်မှောင်အတိဖြစ်၍ ကမ္ဘာဦးသူတို့သည် တစ်ခုသောအလင်းရောင်ကို ရစေသတည်း ဟုတောင်းကြသည်ရှိသော် အတွင်းကားပတ္တမြား အပကား ငွေဖြင့်ပြီးသော အချင်းလေးဆယ့်ကိုးယူဇနာ၊ အဝန်းက လေးဆယ့်ခုနစ်ယူဇနာရှိသော ချမ်းအေးသော အလင်းရောင်တို့ကို ဆောင်လျက် လမင်းသည် ကန်ရာသီ၌ တစ်ဆယ့်နှစ်လုံး ညတ္တရဖလဲဂုနိနက္ခတ်စီးလျက် နက္ခတ်တာရာကြယ်အပေါင်းခြံရံလျက် အရှေ့မျက်နှာမှ ထွက်ပေါ်လာသည်ရှိသော် ကမ္ဘာဦးသူတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရွှင်မြူးစွာ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ငါတို့၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ရလေသည်ဟူ၍ ဆန္ဒဟူသောအမည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ကြလေကုန်၏။ နောင်သောအခါ ဆန္ဒမှသည် စန္ဒ၊ ၎င်းမှ စန္ဒလမင်းဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

ဩကာသလောက၌ မြင်းမိုရ်သတ္တရာဘန် သီဒါသမုဒ္ဒရာလေးစင်း

ဤကဲ့သို့ နေလစသည်တို့သည် ထင်ရှားစွာဖြစ်ပေါ်လာသော နေ၌ပင်လျှင် မြင်းမိုရ်သတ္တရာဘန် သီဒါသမုဒ္ဒရာလေးစင်း

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးစုံ

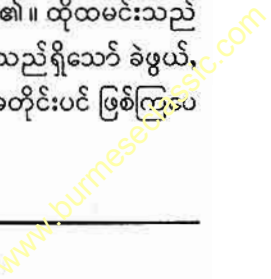

ကျွန်းကြီးလေးကျွန်း၊ ကျွန်းငယ်နှစ်ထောင်၊ ဟိမဝန္တတော၊ မြစ်ကြီး၊
အိုင်ကြီး၊ စကြဝဠာတောင်တို့သည် ဓမ္မတာအားဖြင့် မရှေးမနှောင်း
တပေါင်းလပြည့်နေ့၌ တစ်ပြိုင်နက်ဖြစ်ပေါ်လာ ကြကုန်၏။ ထိုနေ့မှ
စ၍ နေနှင့်လ နှစ်ရာသီဥတုတို့သည် ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်၍ လာကြ
ကုန်၏။

**ကမ္ဘာဦးသူတို့ မြေလွှာစားသဖြင့် လောဘရမ္မက် ထူပြော၍
အာဟာရ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း**

ကမ္ဘာဦးသူတို့သည် မြေဆီမြေလွှာကိုစားသုံးကြသဖြင့်
တချို့က အဆင်းလှကုန်၏။ အချို့တို့ကား အဆင်းမလှကြကုန်၊
ထိုသူတို့တွင် အဆင်းလှသောသူတို့သည် အဆင်းမလှသောသူတို့ကို
မထီမဲ့မြင်ပြု ကုန်သည်ရှိသော် ရသပထဝီ မြေဆီဩဇာကုန်ခဲ့၍
မြေလွှာကို စားကြကုန်၏။ ရှည်လျားသဖြင့် လောဘရမ္မက် ထူပြော၍
မြေလွှာ ကွယ်ပြန်လျှင် ပဒါလာတာအမည်ရှိသော အနံ့အရသာနှင့်
ပြည့်စုံသော ဖွဲမကပ်သော သလေးဆန်ပင် ထင်ရှားစွာဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုအခါ ကမ္ဘာဦးသူတို့သည် သလေးဆန်ပင်မှ ညစာစားအံ့
သောငှာ ညအခါမှသာယူကုန်၏။ နံနက် စားအံ့သောငှာ နံနက်အခါ
မှသာယူကုန်၏။ ထိုသို့ ယူငြားသော်လည်း ယူရာမထင်ဘဲ ပကတိ
အတိုင်းပင် ပေါက်ရောက်ကုန်၏။ ထိုသလေးဆန်ကို ကျောက်ခွက်၌
ထားသည်ရှိသော် အလိုလို အလျှံထွက်၍လာ၏။ ထိုထမင်းသည်
မြတ်လေးငုံအဆင်းနှင့်တူ၏။ ထိုထမင်းကိုစားသည်ရှိသော် ခဲဖွယ်၊
စားဖွယ် အရသာသည် ထိုသူတို့၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်းပင် ဖြစ်ကြပေ
တော့သည်။

**ကမ္ဘာဦးသူတို့အားရှေးကဖြစ်သောအစာသုံးပါးကွယ်လေသဖြင့်
သလေးထမ်းကိုစား၍ယောက်ျားမိန်းမဖြစ်ငေါ်လာကြခြင်း**

ကမ္ဘာဦးသူတို့သည် ရှေးကဖြစ်ခဲ့သော အစာသုံးပါးတို့သည် နတ်ဩဇာကဲ့သို့ မွတ်သိပ်ခြင်းကို ဖျောက်၍ များစွာသော အဟာရ ကိုဆောင်ကုန်၏။ ဝတ္ထုရုန့်ရင်းလေကြသဖြင့် ကျင်ကြီးကျင်ငယ် ဝစ္စမဂ်၊ ပဿာဝမဂ်၊ ပုရိသနိမိတ်၊ ဣတ္ထိယနိမိတ်၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ အသွင် လက္ခဏာများ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာကြကုန်လေသည်။

ကမ္ဘာဦးသူတို့အချင်းချင်းတပ်ပက်၍ ငေထုန့်သံဝါသဖြစ်လာကြခြင်း

ထိုအခါ မိန်းမဖြစ်သော သူတို့သည် ယောက်ျားတို့ကို လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားဖြစ်သော သူတို့သည်လည်း မိန်းမတို့အား တပ်မက်သောအားဖြင့် ကြည့်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ကြည့်ကြခြင်းကြောင့် ကာမရာဂစိတ်ပူပန်ခြင်းဖြစ်ကြ၍ မေထုန်မှီဝဲခြင်းဟူသော ကာယ သံသဂ္ဂဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ သူတော်မဟုတ် သူယုတ်တို့၏ အကျင့် ဖြစ်သော မှီဝဲခြင်းကြောင့် ပညာအဆင်အခြင်နှင့်ပြည့်စုံသော သူတို့ သည် ၎င်းတို့အား ညှဉ်းဆဲကြကုန်လေသည်။

ကမ္ဘာဦးသူတို့အိပ်ရာအောက်လှုပ်နေထိုင်လာကြခြင်း

ထိုကဲ့သို့ ယောက်ျား၊ မိန်းမအဖြစ် ဆက်တိုက်ပေါင်းသင်းကြ လေကုန်သော သူအပေါင်းတို့သည် ဗြဟ္မဏစိတ်ထားရှိကြသူအပေါင်း တို့၏ ကဲ့ရဲ့မှု၊ ညှဉ်းဆဲမှုမှ ကင်းဝေးကြစေရန် လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကို မဖွယ်မရာပြုကျင့်နေကြမှုကို မမြင်ကြစေရန်လည်း

လှတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

ကောင်း၊ တောတောင်တို့မှ သစ်ဝါးတို့ကို ရှာဖွေကြ၍ အိမ်ရာအတည် တကျဖြင့် လုံခြုံစွာနေထိုင်ကြလေသည်။

ကမ္ဘာဦးသူတို့အစားအစာများကို သိုမှီးထားလာကြသဖြင့်

သလေးဆန်များအခွံဖြူးယုက်လာကြခြင်း

ထိုကဲ့သို့ အိမ်ရာဆောက်၍ နေကြကုန်သောသူတို့တွင် တချို့သောပျင်းရိကြကုန်သောသူတို့သည် နေ့စဉ်သွားရောက် မရူးရ အောင် ဒိဋ္ဌာနဂတိသို့ လိုက်၍ သလေးစပါးတို့ကို များစွာ တစ်ကြိမ် တည်းဖြင့် ဆွတ်ခူးယူကြကာ အစာသိုမှီးခြင်းကို ပြုလုပ်ကြလေသဖြင့် ထိုအချိန်မှစ၍ သလေးဆန်တို့သည် ဆန်ကွဲ၊ ဖွဲနု၊ ဖွဲကြမ်းဖြစ်ကာ စပါးခွံတို့မြွေးယုက်လာကြကုန်၏။

စပါးပင်တို့အားရိတ်ယူရာသော အပင်တို့တွင်လည်း အသစ် တစ်ဖန် သလေးစပါး သီးလာကြမှုတို့ မဖြစ်ထွန်းမပေါ်ပေါက်ကြ လေသောကြောင့် တခြားတစ်နေရာရှိကြသော အသီးရှိသော စပါးပင် တို့အား လိုက်ရှာစုဆောင်းသိုမှီးကြရလေတော့သည်။

ကမ္ဘာဦးသူတို့အချင်းချင်းမြည်တမ်းကြခြင်း

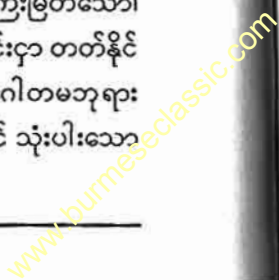
ထိုနောင်မှ ကာလကြာမြင့်လာကြသည့်အခါတွင် ကမ္ဘာဦးသူ အပေါင်းတို့သည် ဆိုမြည်တမ်းတ ညည်းတွားလာကြကုန်၏။ ရှေးအခါက ငါတို့သည် ဈာန်စိတ်ဖြင့် ပြီးကုန်ကြလျက် ပီတိသာ ဆန္ဒရှိကြသည် ဖြစ်ကုန်၏။ မိမိတို့၏ ကိုယ်ရောင်ဖြင့်ထွန်းပလျက် ကောင်းကင်၌ သွားလာနိုင်ကြကုန်၏။ အစဉ်သဖြင့် ရသဗျာဓိ

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

မြေဆီလွှာ ပဒါလတာနွယ်ချိုတို့ကိုစားရကုန်၏။ ထိုအစာတို့သည် အကုသိုလ်တရားတို့ကြောင့် ကွယ်ခဲ့ကြလေကုန်၍ အလိုလိုပေါက် ရောက်သော သလေးဆန်တို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။ ထိုသလေး ဆန် တို့ကို ညစာနံနက်စာသိမ်းဆည်းသိုမှီးခြင်းကြောင့် ရိတ်ရာယူရာ အရပ်တို့သည် အသစ်တဖန်ပြန်၍ မဖြစ်မရောက်ကုန်၊ အစုအစုသာ ဖြစ်ကုန် ရောက်ကုန်၏။ ထိုသလေးစပါးတို့ကို ပိုင်းခြားသတ်မှတ်၍ ဝယ်ယူရသော်ကောင်း၏ ဟူ၍ တိုင်ပင်ကြကုန်ပြီးလျှင် အပိုင်း အခြား ထား၍ ဝယ်ယူကြကုန်၏။ ထိုအချိန်တွင် လျှပ်ပေါ်သူတစ်ယောက် သည် မိမိတို့အဖို့ကုန်အုံစိုး၍ တစ်ပါးသော သူအဖို့ကို ခိုးယူလေ၏။ လူအပေါင်းတို့သည် ဖမ်းတွေ့၍ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ဆဲဆိုလွှတ်လိုက် ကြ၏။ သုံး ကြိမ်မြောက်သောအခါ ရိုက်ပုတ် ပစ်ခတ်ကြကုန်၏။

ထိုအခါမှစ၍ သူတစ်ပါးဥစ္စာကိုခိုးယူခြင်း၊ မုသားစကား ဆိုခြင်း တို့ကြောင့် ဒဏ်ပေးခြင်းတို့သည် ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ဖြစ် လတ်သော် ကမ္ဘာဦးသူအပေါင်းတို့သည် စည်းဝေး၍ ဤသို့တိုင်ပင် ကြကုန်၏။ ယခုကဲ့သို့ ယုတ်မာသော အမူအရာတို့သည် ဖြစ်ကုန် ကြပြီ။ သီလသမာဓိပညာနှင့်ပြည့်စုံသောသူ တစ်ယောက်ကို အစိုးရ သော မင်းအဖြစ် တင်မြှောက်၍ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချအပ်သောသူကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ စေအံ့၊ နှင်ထုတ် အပ်သောသူကို နှင်ထုတ်စေအံ့၊ ငါတို့အဖို့ဖြစ်သော သလေးစပါးကို ဆယ်ဖို့တစ်ဖို့ ပေးကြအံ့ဟူ၍ တိုင်ပင် ကြကုန်၏။ တိုင်ပင်ကြပြီးသော် ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါနှင့်ပြည့်စုံသော၊ ကြီးမြတ်သော၊ ဘုန်းတန်ခိုးအာဏာရှိသော နှိမ်နှင်းခြင်း၊ ချီးမြှောက်ခြင်းငှာ တတ်နိုင် သော ခွန်အားဗလနှင့်လည်း ပြည့်စုံသော ငါတို့၏ ဂေါတမဘုရား လောင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြ၍ တောင်းပန်ကြကုန်ပြီးလျှင် သုံးပါးသော

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

အဘိသိက် သွန်းခြင်းဖြင့် မင်းမြောက်ကြလေကုန်၏။ ကမ္ဘာဦးသူ
အပေါင်းတို့သည် ထိုမင်းအား သမ္မတဟူ၍လည်းကောင်း၊ ခတ္တိယ
ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရာဇာဟူ၍လည်းကောင်း အမည်သုံးပါးဖြင့်
ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ခဲ့ကြပါသည်။

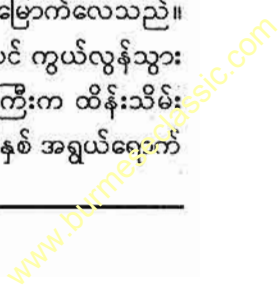
ဗုဒ္ဓဝင်အကျဉ်း

ဒီပတဲာဘုရားထံသုပေတဗျဒီတံပုံ

လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအာလုံးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာအစစ် ဖြစ်တော်မူသော သာကီဝင်မင်းသား မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် သုမေဓာဘဝမှစ၍ ပါရမီများကို ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သည်။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေတွက် လျှင်လေးအသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်းအထက်၌ အမရဝတီမင်းနေပြည် ၌ သုမေဓာအမည်ဖြင့် သူဌေးသား ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အမိဘက် အဖ ဘက် (ဆွေခုနစ်ဆက် မျိုးခုနစ်ဆက်) ဆင်းသက်လာခဲ့သော သူဌေးမျိုး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုယ်ကျင့်သီလ စင်ကြယ်၍ အခြားအမျိုးနှင့် မရောမစပ် အမျိုးသန်၏။

ထိုသုမေဓာသူဌေးသားကလေးသည် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ် ရောက်လျှင် တတ်သင့်သောပညာ တတ်မြောက်လေသည်။ မိဘနှစ်ပါးကား သုမေဓာသတို့သား ငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန်သွား ကြ၏။ ဥစ္စာပစ္စည်းအားလုံးကို ပစ္စည်းထိန်းမင်းကြီးက ထိန်းသိမ်း ထား၏။ ပညာတတ်မြောက်၍ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ရောက်

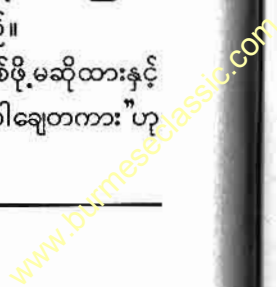
သောအခါ ပစ္စည်းထိန်းမင်းကြီးက ရွှေတိုက်ငွေတိုက် စသော ဘဏ္ဍာ
တိုက်များကို စာရင်းနှင့်တကွ အပ်နှင်းလေသည်။

သုမေဓာသတို့သားသည် ဥစ္စာပစ္စည်းများကို ကြည့်၍
“ငါ၏မိဘ ဘိုးဘွားဆွေမျိုး အဆက်ဆက် တို့သည် ဥစ္စာပစ္စည်းကို
ရှာရုံသာ ရှာတတ်၍ ကိုယ်နောက်ပါအောင် ယူဆောင်မသွားနိုင်ခဲ့
ကြရှာပေ ငါကား။ ကိုယ်နောက်ပါ အောင်ယူဆောင်သွားမည်”ဟု
ကြံစည်လေသည်။ အပူရှိလျှင် အအေးရှိသကဲ့သို့ သေခြင်း သဘောရှိ
လျှင် မသေခြင်းသဘောလည်း ရှိရမည်ဟု စွဲမြဲစွာ ယုံကြည်ထား
လေသည်။

ထို့နောက် ရှိသမျှဘဏ္ဍာတိုက်များကို ဖွင့်၍ ပစ္စည်းအားလုံး
ကို စွန့်ကြဲကာ ဟိမဝန္တာသို့ ထွက်၍ ရှင်ရသေ့ပြုလေသည်။ ရသေ့
ဝတ်ပြီးနောက် တရားအားထုတ်တော်မူရာ (၇)ရက်အတွင်းမှာပင် ဈာန်
အဘိညာဉ် တန်ခိုးကိုရ၍ ကောင်းကင်၌ သွားလာ လှည့်လည်၍
နေလေသည်။

ထိုအခါ လောက၌ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူနေ
သည်။ ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသည် ရမ္မာဝတီနေပြည်တော်သို့
ကြွတော်မူမည်ရှိစဉ် မြို့သူမြို့သားတို့သည် ဘုရားကြွလာမည့်လမ်းကို
ပြင်ဆင်နေ ကြသည်။ ထိုအခါ သုမေဓာရှင်ရသေ့လည်း ကောင်းကင်
ခရီးဖြင့် လှည့်လည်လာစဉ် လမ်းပြင်နေသူတို့ကို မြင်၍ ကောင်းကင်မှ
သက်ဆူင်းကာ အကြောင်းအရာကိုမေးလေသည်။ ဘုရားသခင်ကြွလာ
မည်ဖြစ်၍ လမ်းပြင်နေကြကြောင်းကို ပြောကြသည်။

သုမေဓာရှင်ရသေ့သည် “ဪ-ဘုရားဖြစ်ဖို့ မဆိုထားနှင့်
ဘုရားဟူသောအသံလောက်ကိုပင် ကြားရဖို့ မလွယ်ပါချေတကား”ဟု

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

လွန်မင်းစွာ ဝမ်းမြောက်လျက်လမ်းပြင်ရန် တစ်နေရာတောင်း၍ လမ်းပြင်နေသည်။

တန်ခိုးဖြင့်ပြင်လျှင် အမြန်ပြီးမည်ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်ဖြင့် ရင်းနှီးမှပို၍ အကျိုးရှိမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်တိုင်မြေထမ်း၍ ရွံ့ညွှန်ထူထပ်သော လမ်းကိုပြင်နေစဉ် လမ်းမပြီးခင် ဘုရားရှင်ကြွလာ လေသည်။ ရှင်ရသေ့သည် ဘုရားရှင် ရွံ့ပေါ့မကြွရလေအောင် ကိုယ်ကိုခင်း၍ ဝမ်းလျားမှောက်လျက် တံတားခင်းလျှူခဲ့လေသည်။

ဘုရားရှင်ကို ကြိုဆိုနေကြသော ပရိသတ်ထဲတွင် သုမိတ္တာ မည်သော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်လည်း ပါဝင်၏။ ထိုအမျိုးသမီး သည် ရှင်ရသေ့ကိုမြင်လျှင် မြင်ချင်း ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတွင်ပါလာသော ကြာပန်းရှစ်ခိုင်တွင် ၃-ခိုင်ကိုချန်၍ ကျန် ၅-ခိုင်ကို ရှင်ရသေ့လက်သို့ ဆက်ကပ်လိုက်လေသည်။ ရှင်ရသေ့ လည်း ကိုယ်ကိုဝပ်စင်း တံတားခင်းလျက်က ထိုကြာပန်း ၅-ခိုင်ဖြင့် ဘုရားရှင်အား ပူဇော်လေသည်။

ဘုရားရှင်၏ ကျက်သရေတော်ကို မြင်ရဖူးတွေ့ရသဖြင့် သုမေဓာရသေ့ကလေးသည် အောက်ပါ အတိုင်းစဉ်စားမိပြီး ချက်ချင်း ပင် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။

“ငါသည် ကိလေသာ ကုန်ခန်းသည့် ရဟန္တာဖြစ်လိုလျှင် ယနေ့ပင် ဖြစ်နိုင်ရာ၏ သို့သော် သတ္တဝါ အများကို ကယ်တင်နိုင် လောက်သော အစွမ်းသည်ရှိပါလျက် တစ်ဦးတည်း ကိုယ်လွတ် ရုန်းသွားခြင်းကား မသင့်လျော်ချေ။ ငါးလည်း ဒီပင်္ကရာဘုရားကဲ့သို့ ဘုရားဖြစ်အောင် ကြိုးစားတော့အံ့” ဟု စိတ်၌စွဲမြဲစွာ အဓိဋ္ဌာန်လိုက် လေသည်။

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

- ဗုဒ္ဓေါ ဗောဓေယျံ = သစ္စာတရားကို ငါသိသလို သတ္တဝါ ဝေနေယျတို့ကိုလည်း သိစေမည်။
- မုတ္တော မောစေယျံ = ဘဝအနှောင်အဖွဲ့မှ ငါလွတ်သလို သတ္တဝါဝေနေယျတို့ကိုလည်း လွတ်စေမည်။
- တိဏ္ဍော တာရေယျံ = သံသရာဝဲဂယက်မှ ငါကူးမြောက် နိုင်သလို သတ္တဝါ ဝေနေယျတို့ကိုလည်း ကူးမြောက် စေမည်ဟုလည်း ကြွေးကြော် ကြုံးဝါးတော်မူလိုက်လေ သည်။

ဒီပင်္ကရာမြတ်စွာဘုရားသည် သုမေဓာရေသေ့၏ ဦးခေါင်းရင်း၌ ရုပ်တော်မူ၍ -

“အသက်ကိုစွန့်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ကိုဝပ်စင်း၍ တံတားခင်း နေသော ဤရေသေ့သည် နောင်သောအခါ ငါကဲ့သို့ပင် ဘုရားတစ်ဆူ ဖြစ်လိမ့်မည်” ဟု ဗျာဒိတ်ပေးတောမူသည်။ ပရိသတ်ကြီးကလည်း ကောင်းချီး ပေးကြလေသည်။

ဘုရားရှင်သည် ရေသေ့ကိုယ်ပေါ် နင်းကြွတော်မမူဘဲ ရှောင်လွှဲ ကြွသွားတော်မူ။ ဗျာဒိတ် ရလိုက်သော ဘုရားအလောင်းတော် သုမေဓာရှင်ရေသေ့သည် အလွန်ရွန့်ပျသော စိတ်ဖြင့် ဝမ်းလျားမှောက် ရာမှထ၍ ထက်ဝက်ဖွဲ့ခွေထိုင်နေပြီးလျှင် ဘုရားဖြစ်အောင် ကျင့်ဆောင် ရမည့် တရားများကို ဆင်ခြင်တော် မူလေရာ ဒါန၊ သီလ စသော ပါရမီတော်ဆယ်ပါးကို တွေ့မြင်တော်မူ၏။ ပါရမီတော်များကို အပြန် အလှန် စဉ်းစားဆင်ခြင်သောအခါ မဟာပထဝီမြေကြီးကပင် ကောင်းချီးပေးသည့်ပမာ မြေလျင်ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်လေသည်။

ဘုရားအလောင်းတော်ပါရမီဖြည့်ကျင့်ပုံ

ဘုရားအလောင်းတော် သုမေဓာရှင်ရသေ့သည် ဘုရားဖြစ်ကြောင်း တရားကောင်းတို့ကို ဆင်ခြင် တော်မူသောအခါ ဒါန၊ သီလ၊ နေက္ခမ္မ၊ ပညာ၊ ဝီရိယ၊ ခန္တီ၊ သစ္စာ၊ အဓိဋ္ဌာန်၊ မေတ္တာ၊ ဥပေက္ခာ ဟူသော ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို အစဉ်အတိုင်း တွေ့မြင်တော်မူကာ ဘဝများစွာ ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ရလေသည်။

ဒါနပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ

မိမိပိုင် သက်ရှိသက်မဲ့ ပစ္စည်းများကို သူတစ်ပါးအား ပေးကမ်း စွန့်ကြဲလှူဒါန်းမှု ဒါနပါရမီကို ပထမဆုံး ဖြည့်ကျင့်တော်မူသည်။ ဘဝများစွာဒါနပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ရာ၌ ဤကောင်းမှုကြောင့် လူစည်းစိမ် နတ်စည်းစိမ်လောကီ ဂုဏ်သိန်များကို သူတကာတို့ကဲ့သို့ မတောင့်တ မမျှော်မှန်း၊ သတ္တဝါအများကို ကယ်မရန် သဗ္ဗညုတဉာဏ် ရရှိသာ ရည်သန်တောင့်တတော်မူသည်။

ဘဝများစွာ ဒါနပါရမီကို ဖြည့်ကျင့်ရာ၌ သိဝိမင်းဘဝနှင့် ဝေဿန္တရာမင်းဘဝကား အလွန်ထင်ရှား၍ အသိများသော ဘဝများ ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် သိဝိမင်းဖြစ်စဉ် အလှူဒါန ဘက်၌ စိတ်အားထက်သန်ပုံကို စုံစမ်းလို၍ သိကြားမင်းသည် မျက်မမြင်ပုဏ္ဏားအိုယောင်ဆောင်ကာ မျက်စိတစ်ဘက်ကို အလှူခံလာသည်။ သိဝိမင်း ကြီးသည် မျက်စိနှစ်ဘက်ကိုပင်ထုတ်၍ ရက်ရက် ရောရောပင် လှူတော်မူ၏။

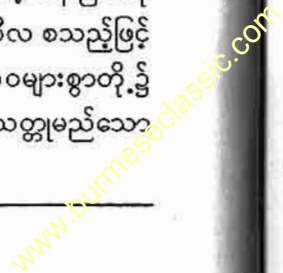
ဝေသာန္တရာမင်းဘဝ၌လည်း ဘုရား အလောင်းတော်သည် အလှူမဏ္ဍပ်၆-ခု ဆောက်လုပ်၍ နေ့စဉ် ၆-သိန်းတန် အဝတ် တန်ဆာ အစားအစာများကို လှူ၏။ တစ်ခါကမူ ကလိင်္ဂတိုင်းမှ ပုဏ္ဏား တို့သည် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ဆင်ဖြူတော်ကိုပင် အလှူခံလာကြရာ ရက်ရက်ရောရောပင် လှူတော်မူ၏။

ဆင်ဖြူတော်လှူ၍ ပြည်သူတို့မကျေနပ်သဖြင့် ထီးနန်း စွန့်ကာ ဟိမဝန္တာဝင်္ကံဘာတောင်သို့ ထွက်ခွာသွားရ၏။ မဒ္ဒိမိဖုရား သားတော်ဇာလီ၊ သမီးတော်ကဏ္ဍာဇိန်တို့နှင့်အတူ ရသေ့ဝတ်ဖြင့် နေလေသည်။ ထိုအခါ ၌လည်း အလှူခံလာသော စူဠကောပုဏ္ဏားအား သားတော်သမီးတော်တို့ကို လှူပြန်၏။ ပုဏ္ဏားယောင်ဆောင်လျက် မိဖုရားကို အလှူခံလာသော သိကြားမင်းအားလည်း မဒ္ဒိမိဖုရားကို လှူပြန်သည်။

ဤသို့လျှင် ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဘဝများစွာ ဖြစ်လေရာတို့၌ ဒါနပါရမီကို ဖြည့်ကျင့် ရာတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာကိုသာမက ဇနီး၊ မယား၊ သမီး၊ သားတို့ကိုပင် စွန့်လှူခဲ့သည်။ ထိုမျှသာမက များစွာသောဘဝတို့၌ အင်္ဂါခြေလက်နှင့် အသက်ကိုပင် စွန့်လှူခဲ့ဖူး သည်မှာ များလှပေသည်။

သီလပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ

- **■** အကုသိုလ်မဖြစ်အောင် ကိုယ်နှုတ်တို့ကို စောင့်ထိန်းခြင်းကို သီလဟုခေါ်သည်။ ထိုသီလမှာ ငါးပါးသီလ ရှစ်ပါးသီလ စသည့်ဖြင့် များစွာ ရှိသည်။ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဘဝများစွာတို့၌ သီလပါရမီတော်ကိုလည်း ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သည်။ အလီနသတ္တုမည်သော

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးစုံ

မင်းသားဖြစ်စဉ်က သီလပါရမီဖြည့် ကျင့်ပုံမှာလည်း ထင်ရှားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။

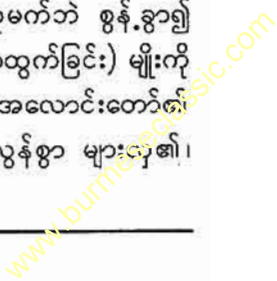
အလီနသတ္တုမင်းသား၏ ခမည်းတော်သည် သမင်လိုက်ရာမှ နယ်ကျွံ၍ဘီလူးတစ်ဦး စိုးပိုင်သော ညောင်ပင်အောက်သို့ ရောက်သွား သည်။ “နောက်တစ်နေ့ ပြန်လာ၍ ဘီလူးအစားခံပါမည်” ဟူသော ကတိဖြင့် ဘီလူးထံ ခွင့်ပန်၍ နန်းတော်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်း ကို သားတော်အလီနသတ္တု မင်းသားသိသဖြင့် ခမည်းတော်ကိုယ်စား ဘီလူးအစားခံရန် သွားခဲ့လေသည်။ မင်းသားသည် မိမိ စောင့်ထိန်း ထားသော ကိုယ်ကျင့်သီလ ညှိုးနွမ်းမည်စိုးရိမ်၍ လက်နက် တစ်စုံ တစ်ရာကိုမျှ ယူမသွားခဲ့ပေ။

ဘီလူးသည် ဘုရားအလောင်းတော် အလီနသတ္တု မင်းသား၏ မကြောက်မရွံ့ ရဲဝံ့သော အမူအရာကိုမြင်၍ မသတ်စားဝံ့တော့ဘဲ နောက်ဆုံးတွင် မင်းသား၏အဆုံးအမကို လိုက်နာကာ ငါးပါးသီလ စောင့်ထိန်းသူ ဖြစ်လာလေသည်။

ဒါနပါရမီဖြည့်ရာ၌ အသက်ကိုပင် စွန့်လှူရဲသော ဘုရား အလောင်းတော်သည် သီလပါရမီဖြည့်ကျင့်ရာ၌ ကိုယ်ကျင့်သီလကို အဘယ်ကြောင့် အသက်နှင့်မလဲဝံ့ဘဲ ရှိအံ့နည်း။

နေက္ခမ္မပါရမီ ဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ

လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်များကို မစုံမက်ဘဲ စွန့်ခွာ၍ တစ်ကိုယ်တည်း ရသေ့ရဟန်းပြုလိုခြင်း (တောထွက်ခြင်း) မျိုးကို နေက္ခမ္မပါရမီ ဖြည့်သည်ဟု ခေါ်၏။ ဘုရားအလောင်းတော်၏ နေက္ခမ္မ ပါရမီဖြည့်ကျင့်သော ဘဝများမှာ လွန်စွာ များပြား၏။

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

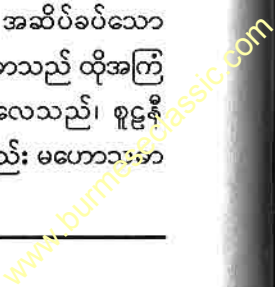
အယောဃရ မည်သော မင်းသားဘဝကို မှတ်သားနိုင်ရုံ ထုတ်ပြမည်။

အယောဃရမင်းသား ဖွားမြင်ပြီးနောက် ဘီလူးရန်ကို ကြောက်သဖြင့်၁၆-နှစ်အရွယ်တိုင်အောင် သံလှောင်အိမ်အတွင်းမှာပင် ထား၍ ပညာသင်ပေးကြရ၏။ ၁၆-နှစ်အရွယ်ရောက်သော် ထီးနန်း အပ်မည်ဟု စီစဉ်ကာ အပြင်သို့ ထုတ်ဆောင်ကြ၏။ ထိုအခါ ဘုရား အလောင်း တော်မင်းသားသည် “အမိဝမ်းတွင်း၌ ဆယ်လ၊ သံလှောင် အိမ်အတွင်း၌ ၁၆-နှစ်နေ၍ လွတ်မြောက်လာခဲ့ရသော်လည်း သေခြင်း ဘေးကမူ မလွတ်မြောက်နိုင်သေး” ဟု တွေးမိကာ ထီးနန်း စည်းစိမ်ကို လက်မခံဘဲ တောထွက်ကာ ရသေ့ ပြုလုပ်သွားလေသည်။

ပညာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ

ပညာပါရမီဖြည့်သည်ဆိုရာ၌ ပဌမ မိမိတတ်သိနားလည် အောင် သင်ရ၏။ တိုးတက်အောင် ကြံစည် စဉ်းစားရ၏။ ထိုသို့ တတ်သိ နားလည်ထားသော ပညာကို သူတစ်ပါးတို့အား တတ်အောင် သင်ပြပေးခြင်း၊ ထိုပညာဖြင့် အများအကျိုးရှိအောင် ဆောင်ရွက်ပေး ခြင်းကို ပညာပါရမီဖြည့်ကျင့်သည်ဟု ခေါ်သည်။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဘဝများစွာ ပညာပါရမီဖြည့် ကျင့်ရာတွင် မဟာသဓာပညာရှိဖြစ်စဉ်က ပညာတန်ခိုးဖြင့် အများ အကျိုးရှိအောင် ရွက်ဆောင်ပုံမှာ ထင်ရှားပေသည်။ ဣဋ္ဌနိဗြဟ္မဒတ်မင်း သည် ဇမ္ဗူဒိပ် မင်းပေါင်းတစ်ရာကို ဖမ်းပြီးလျှင် အဆိပ်ခပ်သော အရက်ကိုတိုက်၍ သတ်ဖို့ကြံစည်ထား၏။ မဟောသဓာသည် ထိုအကြံ ကို သူ၏ဉာဏ်ပညာစွမ်းဖြင့် ပျက်အောင် ဖျက်ခဲ့လေသည်။ ဣဋ္ဌနိ ဗြဟ္မဒတ်မင်းနှင့် ဝိဒေဟရာဇ် မင်းတို့စစ်ခင်းရာ၌လည်း မဟောသဓာ

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

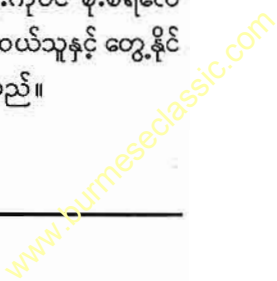
သည် တစ်ယောက်တလေမျှ အသက်မသေရအောင် သူ၏ ပညာစွမ်း
ဖြင့် စစ်ပြေငြိမ်းသည်အထိ စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

ဝီရိယပါရမီ ဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ

သတ္တဝါအများ ကောင်းစားချမ်းသာရေး လုပ်ငန်းမှန်သမျှ
သက်စွန့်ကြိုးပမ်း အစွမ်းကုန်အားထုတ် ပြုလုပ်ရွက်ဆောင်ဖြင်းကို
ဝီရိယပါရမီဖြည့်ကျင့်သည် ဟုခေါ်၏။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် မည်သည့်အခါမျှ လုံ့လ ဝီရိယ
လျှော့ချလေ့မရှိ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အတွက်ဖြစ်စေ၊ သူတစ်ပါး
အတွက် ဖြစ်စေ မကြောက်မရွံ့စွန့်စွန့်စားစား အားထုတ် ပြုလုပ်မြဲဖြစ်
သည်။ ပူသည် အေးသည် ရမယ်ရှာ၍ မည်သည့်အခါမျှ ပျင်းရိ
လက်လျှော့ခြင်း မရှိ၊ မဟာဇနကမင်းသားဘဝ၌ လုံ့လ ဝီရိယ ပြုတော်
မူပုံမှာ မှတ်သားဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

မဟာဇနကမင်းသားသည် သင်္ဘောဖြင့် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်
ထွက်ခဲ့ရာ သင်္ဘောစီးသူ လူအပေါင်း ခုနစ်ရာနှင့်အတူ ပင်လယ်ကူးစဉ်
သင်္ဘောပျက်လေသည်။ လူအားလုံးတို့ အားလျှော့၍ မကြိုးစားဘဲ
အသေခံကြသော်လည်း ဘုရားအလောင်းတော်သည် ရှိသည့်အားကို
အချည်းအနီး မထားဘဲ ၇-ရက်လုံးလုံးလက်ပစ် ကူးကာ ကြိုးစားခဲ့
လေသည်။ ထို့နောက် မဏိမေခလာနတ်သမီး ကယ်ဆယ်၍ အသက်
ဘေးမှ လွတ်မြောက်ရရုံမျှမက မိတ္တီလာပြည်ကြီးကိုပင် စိုးစံရလေ
သည်။ လက်ပစ်ကူး၍ မကြိုးစားခဲ့လျှင်ကား ကယ်ဆယ်သူနှင့် တွေ့နိုင်
မည်မဟုတ်၍ အများနည်းတူ အသက်သေရပေမည်။

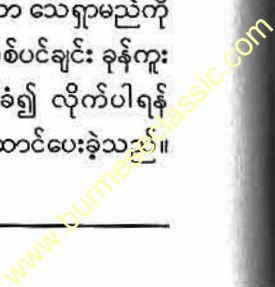
ခန္တီပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်ပူပုံ

“ငါ့အပေါ်၌ လူမိုက်တို့ပြုလုပ်လာသော စော်ကားမှုကို ငါကပြန်၍ တုံ့ပြန်ပြုမူလျှင် ငါလည်း ထိုသူကဲ့သို့ မိုက်မဲသူသာ ဖြစ်ပေမည်” ဟု ကြံစည်၍ ဒေါသထွက် စိတ်ပျက်အားငယ်မှု မရှိဘဲ စိတ်အေးအေးနှင့် မိမိက အလျှော့ပေး အနစ်နာခံလိုက်ခြင်းကို ခန္တီပါရမီဖြည့်သည်ဟုခေါ်၏။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် အများအကျိုး သယ်ပိုးရွက်ဆောင်၍ ခေါင်းဆောင်ရသော ဘဝတိုင်း သည်းခံခြင်း- ခန္တီပါရမီကိုလည်း ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သည်။ မျောက်မင်းဘဝ တစ်ခုသည်ကား ခန္တီပါရမီဖြည့်ကျင့်မှုနှင့် စပ်၍ မှတ်သားဖွယ်ကောင်းလှသည်။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် တစ်ခါက အားကောင်းသော မျောက်မင်းဖြစ်၏။ ဒေဝဒတ်လောင်း ပုဏ္ဏားတစ်ဦးသည် သစ်ပင်တက်ရာ၌ သစ်ကိုင်းကျိုး၍ ချောက်ထဲကျသွား၏။ ငိုယိုမြည်တမ်းနေသော ထိုပုဏ္ဏားကို မျောက်မင်းတွေ့၍ ချောက်ထဲမှ ကယ်တင်လေသည်။ ထိုနောက် မောပန်းသဖြင့် ထိုပုဏ္ဏား၏ ပေါင်ပေါ် ခေါင်းအုံးက အိပ်ပျော်သွားခိုက် ပုဏ္ဏားမိုက်သည် ကျေးဇူးတရားကို မထောက်ထားဘဲ မျောက်မင်းအသား စားလို၍ ဦးခေါင်းကို ကျောက်ခဲဖြင့် ထုရိုက်လေသည်။

မျောက်မင်းလန်နိုးကာ ချက်ချင်း သစ်ပင်ပေါ် ခုန်တက်ပြေးရ၏။ ထိုရန်သူပုဏ္ဏားမိုက် တောထဲမှာ မျက်စိလည်ကာ သေရှာမည်ကိုလည်းစိုးရိမ်၏။ အောက်သို့လည်း မဆင်းလာဝံ့။ သစ်ပင်ချင်း ခုန်ကူးကာ ဦးခေါင်းမှကျသော သွေးစက်များကို ခြေရာခံ၍ လိုက်ပါရန်မှာကြားလျက် လူသွားလမ်းအရောက် လမ်းပြ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။

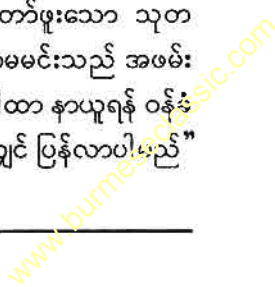
သစ္စာပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ

သူတစ်ပါးကိုလိမ်၍ ပြောခြင်း၊ ပြောသည့်အတိုင်း၊ ကတိခံသည့် အတိုင်း မလုပ်ခြင်းသည် သူတစ်ပါးအကျိုး ပျက်အောင် ပြုလုပ်သည် မည်၏။ လိမ်လည်လှည့်ဖြား မပြောကြားဘဲ ပြုလုပ်နိုင်သလောက်ကိုသာ ပြော၍၊ ပြောသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ခြင်း၊ မှန်ရာကိုသာ ပြောဆိုခြင်းသည် သစ္စာပါရမီမည်၏။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း သူတပါးအကျိုးပျက်အောင် မုသားစကားကို မည်သည့်ဘဝတွင်မျှ မဆိုခဲ့ပေ။ ဘဝတိုင်း သစ္စာပါရမီကိုလည်း ဖြည့်ကျင့်ခဲ့လေသည်။ သစ္စာပါရမီဖြည့်ရာ၌ သုတသောမ မင်းဘဝကား ထင်ရှားလှလေသည်။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် မဟာသုတသောမမင်းဖြစ်စဉ် ရှင်ဘုရင်ဘဝမှ လူသားစားမှုကြောင့် တိုင်းပြည်မှ ထွက်ခွာသွားရသော ပေါရိသာဒသည် တောထဲမှာပင် နေရ၏။ လူသားစား ပေါရိသာဒသည် တစ်နေ့သောအခါ သစ်ငှက်စူး၍ ခြေဖဝါး၌ ဖြစ်သော အနာကို “နတ်မင်း ကယ်မပါ။ ၇-ရက်အတွင်း ပျောက်အောင် ကယ်မလျှင် ဇမ္ဗူဒိပ်မင်းအပေါင်း၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ယဇ်ပူဇော်ပါမည်” ဟု ညောင်ပင်စောင့် နတ်မင်းကြီးအား ကတိခံထား၏။ ထိုအနာ သူ့ဘာသာ ပျောက်သွားသည်ကို နတ်မ-သည်ဟု ထင်ကာ ဇမ္ဗူဒိပ်မင်းတို့ကို ယဇ်ပူဇော်ရန် ဖမ်းထားသည်။

တက္ကသိုလ် ပညာသင်စဉ်က ဆရာတော်ဖူးသော သုတသောမမင်းကိုလည်း ဖမ်းသွားသည်။ သုတသောမမင်းသည် အဖမ်းမခံရမီကလေးကမှ ပုဏ္ဏားတစ်ဦးအထံ၌ တရားဂါထာ နာယူရန် ဝန်ခံခဲ့သော ကတိစကားကို သတိရ၍ “တရားနာပြီးလျှင် ပြန်လာပါမည်”

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

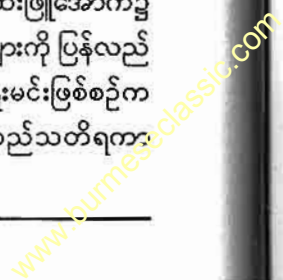
ဟု ပေါရိသာဒထံ ခွင့်တောင်း၏။ ပေါရိသာဒလည်း လွယ်လွယ်ပင် ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ တရားနာပြီးသောအခါ သတ်တော့မည်ကို သိပါလျက် သစ္စာမဖျက်ဘဲ မကြောက်မရွံ့ အသက်စွန့်၍ ပေါရိသာဒထံ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူတသောမမင်း၏ သေဘေးမှကြောက်ရွံ့မှု မရှိပုံကို မေးမြန်းရာမှအစပြု၍ အလောင်းတော် သုတေသောမမင်း ပြောပြသောတရားစကားကြောင့် ဇမ္ဗူဒိပ်မင်းအားလုံးလည်း အသတ်မခံရတော့ဘဲ ပေါရိသာဒလည်း လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာကာ သူ့ထီးနန်းကို ပြန်ရခဲ့လေသည်။

အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ ဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ

ဒါနစသော ပါရမီ ကောင်းမှုများကို သတ်မှတ်ထားသည့် အတိုင်း မပျက်မကွက် စွဲစွဲမြဲမြဲ အောင်မြင် ပြီးမြောက်အောင် ပြုလုပ်မည်ဟု စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်ထားမှု၊ ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း ပြုလုပ်မှုကို အဓိဋ္ဌာန်ဟုခေါ်၏။ ဘုရားအလောင်းတော်သည် ဘဝများစွာ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီတော်ကိုလည်း ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သည်။ တေမိယမင်းသားဖြစ်စဉ်က အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ ဖြည့်ကျင့်ပုံမှာ အလွန်ထင်ရှားလှပေသည်။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် တေမိယမင်းသား မဖြစ်မီ ဘဝတစ်ခုတွင် ရှင်ဘုရင်ဖြစ်စဉ်က အငြင်းပွားမှုများကို တရား အဆုံးအဖြတ်ပေးရာတွင် အနည်းငယ်မှားယွင်းခဲ့သဖြင့် ငရဲကျခဲ့ရဖူးသည်။

- တေမိယမင်းသားကလေးသည် တစ်လသားအရွယ် ထီးဖြူအောက်၌ ပက်လက်နေစဉ် ထီးဖြူကို မြင်ရသည်မှစ၍ ရှေးဘဝများကို ပြန်လည်သိမြင်နိုင်သော ဇာတိဿရဉာဏ်ကိုရလေသည်။ ရှေးမင်းဖြစ်စဉ်က အဆုံးအဖြတ် အမိန့်ပေးလွဲ၍ ငရဲကျခဲ့ရပုံကို ပြန်လည်သတိရကာ

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

မင်းဖြစ်ရမည်ကို လွန်စွာကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

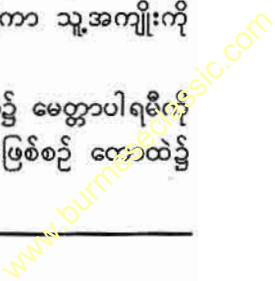
ထိုအခါ ရှေးဘဝက မိခင်ဟောင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ထီးချက်
စောင့် နတ်သမီး သိသွားသဖြင့် “ချစ်သား... တေမိယမင်း... မကြောက်
ပါနှင့်၊ မင်းမလုပ်ချင်လျှင် ဆွံ့၊ အ၊ နားပင်းဟန်ဆောင်နေ လိုက်ပါ”
ဟု တိုက်တွန်း အကြံပေးလေသည်။

ထိုအခါမှစ၍ “မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်မျှ စကားမဆို
တော့အံ့၊ ဆွံ့၊ အ ယောင်ဆောင်နေတော့မည်” ဟုစိတ်ကို ခိုင်မာစွာ
ဆောက်တည်အဓိဋ္ဌာန်ပြုလေသည်။ မပြောမဆို၊ ငိုလည်းမငိုဘဲ
အရွယ်ရောက်လည်း မထိုင်မထ၊ ပြောသမျှလည်း မကြားဟန်ဆောင်
နေခဲ့ရာ အသက်တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်သို့ တိုင်အောင် အခိုင်
အမာ ဆုံးဖြတ်၍ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုအခါကျမှ ခမည်းတော်
မင်းကြီးက “ထီးနန်းနှင့်မတန်”ဟုဆုံးဖြတ်၍ တောထဲသို့နှင့်ထုတ်
သတ်ပစ်ရန် အမိန့်ပေးလေရာ တောထဲရောက်သောအခါ ရသေ့
ရဟန်း ပြုသွားလေသည်။

ဗေတ္တာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ

သူတစ်ဖက်သား ကြီးပွားချမ်းသာစေလိုသော စိတ်ထား
သည် မေတ္တာမည်၏။ မေတ္တာစိတ် ထားရှိသူသည် မိမိအပေါ်
သူတစ်ပါးက မတော်မတရား ပြုမှုပြောဆိုစေကာမူ ထိုသူ၏အပြစ်ကို
မရှု ထိုသူ၏ ကောင်းကွက်ကိုသာ ရှာကြည့်ကာ သူ့အကျိုးကို
ဆောင်ရွက်မြဲ ဆောင်ရွက်ကြလေသည်။

ဘုရားလောင်းတော်သည် ဘဝများစွာ၌ မေတ္တာပါရမီကို
လည်း ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သည် သုဝဏ္ဏသာမ ရသေ့ဖြစ်စဉ် တောထဲ၌

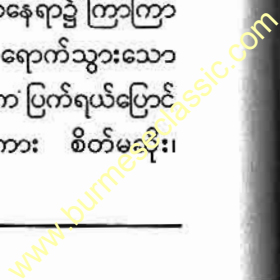
မျက်မမြင် မိဘနှစ်ပါးကို ပြုစုနေ၏။ ခြင်္သေ့၊ သစ်၊ ကျား၊ သမင်၊ ဒရယ်၊ ချေငယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ် စသော သားကောင်းများအပေါ်၌ပင် တကယ့် မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ချစ်ခင်နေ၏။ မိမိအား သားကောင်းမှတ်၍ လေးဖြင့်ပစ်သတ်ခဲ့သော ပိဋိယက္ခမင်းကိုပင် မေတ္တာမပျက်ခဲ့ပေ နောက်ဆုံး မေတ္တာသစ္စာကြောင့် မြားဆိပ်လည်းပြေ၊ အသက်လည်း မသေဘဲ မျက်မမြင်ဘမိဘနှစ်ပါးသည် မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းရကြ လေသည်။

ဥပေက္ခာပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူပုံ

သူတစ်ဖက်သားအား မုန်းလည်းမမုန်း၊ ချစ်လည်းမချစ်၊ ဘက်မလိုက် မျှမျှတတ အလယ် အလတ် တည့်မတ်သောစိတ်ထားကို ဥပေက္ခာပြုခြင်း လျစ်လျူရှုခြင်းဟုခေါ်၏။ ဘုရားလောင်းတော်သည် ဘဝများစွာ ဤ ဥပေက္ခာပါရမီကိုလည်း ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သည်။ လောမဟံသ ခေါ်သောဘဝမှာ ထင်ရှားလှလေသည်။

ဘုရားလောင်းတော်သည် မိဘတို့ကွယ်လွန်သောအခါ များစွာသောစည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကိုစွန့်လွှတ်၍ တောသို့ဝင်လေသည်။ ရသေ့ပြုလုပ်လိုသော်လည်း ရသေ့ပြုလျှင် လူအများအထင်ကြီး၍ ချီးမွမ်းကြမည်ကို စိုးရွံ့သဖြင့် ရသေ့လည်းမလုပ်ဘဲ အဝတ်တစ်ထည် ဖြင့်သာ လှည့်လည်သွားလာနေခဲ့သည်။

မိမိအား လေးစားသမှု ပြုမှုဆက်ဆံသောနေရာ၌ ကြာကြာ မနေ တစ်ရက်လောက်သာနေ၏။ ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်သွားသော အခါ ကလေးသူငယ်များနှင့် သေသောက်ကြူးများက ပြက်ရယ်ပြောင် လှောင်ကြသော်လည်း ဘုရားအလောင်းတော်ကား စိတ်မဆိုး၊

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

သုသာန်၌ လူရိုးကို ခေါင်းအုံးလျက် အိပ်၏။

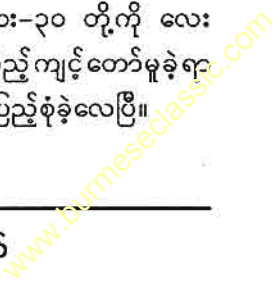
ကလေးများ ဝိုင်းအုံလာရောက်ကာ အလောင်းတော်အား တံတွေးဖြင့် ထွေးကြ၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ် စွန့်ချ ကြကုန်၏။ ဘုရား အလောင်းတော်သည် ထိုသူတို့အပေါ်၌ စိတ်မဆိုး၊ အပြစ်မယူ၊ စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်းမဖြစ်။ တစ်ချို့လည်း ပန်းနံ့သာနှင့် စားကောင်း သောက်ဖွယ်များကို ပေးလှူကြကုန်၏။ ထိုသူတို့အပေါ်၌လည်း ချစ်ခင် တွယ်တာမှုမထား၊ ကောင်းဆိုးနှစ်ဖြာ၌ လျစ်လျူရှုကာ မည်သည့် ဘက်မှ မတိမ်းညွတ်ဘဲ တည်မတ်သောစိတ်ထား (ဥပေက္ခာ) ဖြင့်သာ နေတော်မူလေသည်။

ပါရမီ (၁၀)ပါး အပြား (၃၀)

ဒါနစသောပါရမီ (၁၀)ပါးကို

- (က) ရိုးရိုးဖြည့်ကျင့်လျှင် ပါရမီ ဟုခေါ်၏။
- (ခ) ကိုယ်လက်အင်္ဂါစွန့်၍ ဖြည့်ကျင့်လျှင် ဥပပါရမီ ဟုခေါ်၏။
- (ဂ) အသက်ကိုစွန့်၍ ဖြည့်ကျင့်လျှင်မူ ပရမတ္ထပါရမီ ဟုခေါ်၏။

ပါရမီ တစ်ပါးပါးလျှင် အနုအရင့်ဖြည့်ကျင့်ပုံ သုံးမျိုးစီကွဲပြား သဖြင့် 'ပါရမီ ၁၀-ပါး၊ အပြား-၃၀'ဟု ခေါ်ရသည်။ ဘုရား လောင်းတော်သည် ထိုပါရမီ ၁၀-ပါး၊ အပြား-၃၀ တို့ကို လေး အသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းကြာအောင် ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့ရာ ဝေဿန္တရာမင်းဘဝ၌ ပါရမီတော်အားလုံး ပြီးပြည့်စုံခဲ့လေပြီ။

စရိယာ (၃)ပါး

ဘုရားလောင်းတော်သည် ဘဝများစွာ ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့် ရာ၌ ရည်မှန်းချက်ကြီးသုံးချက်ကို ဦးထိပ်ထား၍ ကျင့်ဆောင်ခဲ့သည်။

(က) လောကတ္ထစရိယာ = လောက လူသားများ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသား သတ္တဝါအများ ကောင်းစား ချမ်းသာရေး ကျင့်စဉ်

(ခ) ဉာတတ္ထစရိယာ = မိမိ၏ အမျိုးသား မိမိ လူမျိုး ကောင်းစား ချမ်းသာရေး ကျင့်စဉ်

(ဂ) ဗုဒ္ဓတ္ထစရိယာ = သတ္တဝါများကို သံသရာဝဋ် ဆင်းရဲမှ ကယ်တင်နိုင်သော သဗ္ဗညုဘုရား ဖြစ်ရေးကျင့်စဉ်

ဘဝတိုင်း၊ ပါရမီဖြည့်ကျင့်တိုင်း ဤရည်မှန်းချက်ကြီးသုံးရပ် ကို ဦးထိပ်ထားခဲ့လေသည်။ စရိယာသုံးပါး ဟုခေါ်၏။

စွန့်ခြင်းကြီး (၅)ပါး

ထို့အပြင် ဘဝများစွာ ပါရမီဖြည့်ရာတွင် -

(၁) တိုင်းပြည်နိုင်ငံ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကိုစွန့်၍ ပါရမီ ဖြည့်ခြင်း (ဓနပရိစ္စာဂ)၊

(၂) သားသမီးတို့ကို စွန့်လှူခြင်း (ပုတ္တပရိစ္စာဂ)၊

(၃) ဇနီးမယားကိုပင် စွန့်လှူခြင်း (ဘရိယပရိစ္စာဂ)။

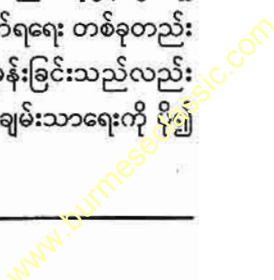

- (၄) မိမိခန္ဓာ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို စွန့်လှူခြင်း (အင်္ဂုပရိစ္ဆာဂ)၊
- (၅) နောက်ဆုံးအသက်ကိုပင်လျှင် နှမြောတွန့်တိုမှုမရှိဘဲ စွန့်လှူခြင်း(ဇီဝိတပရိစ္ဆာဂ)တို့ကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့ရသည်။ စွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့သော စွန့်လွှတ်ခြင်းကြီးဖြစ်၍ 'ပဉ္စမဟာပရိစ္ဆာဂ=စွန့်ခြင်းကြီး ငါးပါးဟုခေါ်သည်။

ပါရမီဆယ်ပါး အပြားသုံးဆယ်၊ စွန့်ခြင်းကြီးငါးပါး၊ စရိယာသုံးပါးတို့ကို ဘဝဆက်တိုင်း စဉ်ဆက်မပြတ် ဖြည့်ကျင့်ကြိုးပမ်းခဲ့သည့် အတွက် ဘုရားလောင်းတော် ရယူလိုသော ဆုမှာ တစ်ခုတည်းသာဖြစ်၏။ သဗ္ဗညုတဉာဏ် ရရှိရေးသာဖြစ်သည်။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်မှာ လွန်စွာကြီးမြတ်လှသဖြင့် ထိုမျှအချိန် ကြာကြာ ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်စုဆောင်းခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အတုပရိစ္ဆာဂလွှတ်၍ အတုပရိစ္ဆာဂအောင်မြင်ခြင်း

ဘုရားလောင်းတော်သည် ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ ဘဝပေါင်းများစွာ ဒါနစသောပါရမီ ၁၀-ပါး၊ စွန့်လွှတ်ခြင်းကြီး ၅-မျိုးတို့ကို ပြုလုပ် ဆည်းပူးတော်မူခဲ့ရသည်။ ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း၌ ကာယဉာဏ ဓန စသည်တို့ကို စွန့်လွှတ်ပေးလှူခြင်းဖြင့် သတ္တဝါအများကောင်းစားချမ်းသာရေးကို ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့သည်။ ထိုစွန့်လွှတ်မှုအားလုံးအတွက် မျှော်မှန်းချက်မှာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရရေး တစ်ခုတည်းသာလျှင် ဖြစ်သည်။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရရန် မျှော်မှန်းခြင်းသည်လည်း မိမိအတွက်မဟုတ်၊ သတ္တဝါအများ ကောင်းစား ချမ်းသာရေးကို ပို့၍ ပြုလုပ် ဖြည့်စွမ်းပေးရန်သာလျှင်ဖြစ်သည်။

မည်သူမဆို ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း သူတစ်ပါးကို ကောင်းစား ချမ်းသာရေးအတွက် ကိုယ်ကျိုးမဖက်၊ မျှော်လင့်ချက်မနေဘဲ၊ ရက်ရက် ရော့ရော့ စွန့်လွှတ်ကူညီရန်လိုပေသည်။ ထိုပါရမီအလုပ်တို့သည် မိမိ အပါအဝင် လူသားလောကတစ်ခုလုံး၏ ချမ်းမြေ့သာယာမှု၊ စည်ပင် ဝပြောမှုကို ပြုလုပ်ပေးရာရောက်သဖြင့် စွန့်လွှတ်နိုင်သလောက် မိမိ အတွက်လည်း အဆများစွာ အကျိုးသက်ရောက်လာလေသည်။

ဘုရားလောင်းတော်သည် လောကတွင် ကာယ ဉာဏ ဓန စသည်တို့ကို အတုမရှိ စွန့်လွှတ်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူသော နောက်ဆုံးဘဝတွင် ကာယ ဉာဏ ဓန စသည့် ဘာမျှလိုလေသေးမရှိ လောကတွင် အတုမရှိ အထွတ်အထိပ် ပြည့်စုံသူဖြစ်တော်မူရသည်ကို အတုယူကြကုန်ရာ၏။

အလောင်းတော်သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘဝဖြစ်ခဉ်

နတ်ပြည်မှာစုတေတော်ပူခြင်း

ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်၌ ဗျာဒိတ်ခံယူ ရရှိပြီး နောက် လေးအသချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလအတွင်း ပွင့်တော်မူ သော ၂၃-ဆူသော ဘုရားရှင်တို့၏ ထံတော်တို့၌လည်း ဆက်လက် ဗျာဒိတ်ခံယူကာ ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သည်။

အလောင်းတော်သည် ပါရမီများကို ဝေဿန္တရာမင်းဘဝတွင် ပြည့်စုံစွာဖြည့်ကျင့်ပြီးနောက် တုသိတာနတ်ပြည်၌ သေတကေတုမည် သော နတ်သားဖြစ်လေသည် သက်တမ်းစေ့နတ်စည်းစိမ် ခံစားပြီး နောက် စုတေခါနီးသောအခါ စကြဝဠာတစ်သောင်း၌ရှိကြသော နတ် ဗြဟ္မာတို့သည် အလောင်းတော်ထံ စုဝေးရောက်ရှိလာကြ၏။ “အရှင် နတ်မင်း- ဘုရားဖြစ်ဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ၊ လူ့ပြည်၌ ပဋိသန္ဓေယူ၍ ဘုရားဖြစ်တော်မူပါ” ဟု တောင်းပန်ကြလေသည်။

အလောင်းတော်နတ်မင်းသည် နတ်ဗြဟ္မာတို့၏ တောင်းပန် ချက်ကို ချက်ချင်းဝန်ခံသေးဘဲ ကြည့်ခြင်းကြီးငါးပါးတို့ကို ကြည့်တော် မူသည်။

ကြည်ခြင်းကြီး(၅)ပါး

- (၁) ကာလ(အခါကာလ) - လူတို့၏အသက်တမ်း အနှစ်တစ်သိန်းမှအောက် အနှစ်တစ်ရာ အထက်၌ ဘုရားဖြစ်နိုင်သော အချိန်အခါဖြစ်သည်။
- (၂) ဒီပ (ကျွန်း) - ကျွန်းကြီး လေးကျွန်းတွင် ဇမ္ဗူဒီပခေါ် တောင်ကျွန်း၌သာ ဘုရား ပွင့်ရိုးရှိသည်။
- (၃) ဒေသ (အရပ်) - တောင်ကျွန်းတွင်လည်း မဇ္ဈိမဒေသ၌သာ ဘုရားပွင့်ရိုး ရှိသည်။
- (၄) ကုလ (အမျိုး) - မဇ္ဈိမဒေသတွင် ခတ္ထိယ (မင်း) မျိုးနှင့် ဗြာဟ္မဏ (ပုဏ္ဏား) မျိုးတို့၌သာ ဘုရားပွင့်ရိုး ရှိသည်။
- (၅) မာတုအာယုပရိစေဒ - မယ်တော်ဖြစ်မည့်သူသည် သီလ စင်ကြယ်သူ ဖြစ်၍ ဘုရားအလောင်း ဖွားပြီးနောက် (၇)ရက် ကြာလျှင် နတ်ရွာစံရလောက်သော အသက် နေ့ရှိရသည်။ သည် ထက်ရှည်လည်း မရှည်ရ။ တိုလည်း မတိုရ။

လှပိုနိဗ္ဗာန်၌ ဖွားတော်မူခြင်း

ကြည့်ခြင်းကြီးငါးပါးကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင် ပြီးသောအခါ “ဘုရား ဖြစ်ရန်လှူပြည်၌ ပဋိသန္ဓေယူတော့မည်”ဟု ဝန်ခံကတိပြု တော်မူလေသည်။ ထိုသို့ဝန်ခံပြီး မကြာမီပင် တုသိတာနတ်ပြည်မှ စုတေခွဲလေသည်။

စုတေပြီးနောက် ကပိလဝတ်ပြည် သာကီဝင်မျိုးတို့၏ ဘုရင် သုဒ္ဓေါဓနမင်းကြီး၏ မိဖုရားခေါင်ကြီး မယ်တော် မာယာဒေဝီ၏ ဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေတည်နေတော်မူသည်။ အလောင်းတော် ပဋိသန္ဓေတည် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြေငလျင်ကြီး ပြင်းစွာတုန်လှုပ်လေသည်။

ပဋိသန္ဓေတည်သောနေ့ကာ မဟာသက္ကရာဇ် ၆၇-ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့် ကြာသပတေးနေ့ဖြစ်သည်။ မယ်တော် မာယာဒေဝီသည် ဥပုသ်သီလ စောင့်သုံးလျက် ကျက်သရေတိုက်ခန်း၌ စက်တော်ခေါ် နေစဉ် အောက်ပါအိပ်မက်ကို မြင်မက်သည်။

“နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည် ဟိမဝန္တာ၌ရှိသော အနဝတတ်အိုင်၌ မိမိအားရေချိုးစေပြီးလျှင် နတ်ဝတ်တန်ဆာများ ဝတ်ဆင်စေသည် ထို့နောက် ငွေတောင်၏အတွင်းရှိ ရွှေမိမာန်ကြီးထဲ၌ အရှေ့ဘက်သို့ ဦးခေါင်းပြုလျက် အိပ်စက်စေကြလေသည်။ ထိုအခါ ဆင်ဖြူတော်တစ်စီးသည် လက်ယာနံပါးကို ဖောက်ထွင်း၍ ဝမ်းတွင်း ဝင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်”ဟု အိပ်မက်မက်လေသည်။

ကျူးရင့်ကြွေးကြော်သော စကားတစ်ခွန်း

အလောင်းတော် သန္ဓေခ၍ ဆယ်လစေ့သော ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် မယ်တော်မာယာသည် ဆွေမျိုးများရှိရာ ဒေဝဒဟပြည်သို့

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

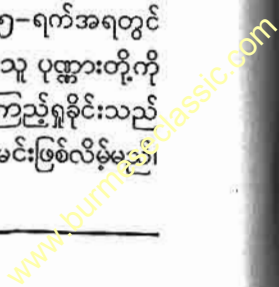
ခရီးထွက်ခွာလေသည်။ ကပိလဝတ်နှင့် ဒေဝဒဟပြည်အကြား လုမ္ဗိနီ အင်ကြင်းဥယျာဉ်တော်ရှိသည်။ အင်ကြင်းပန်းများ ပင်လုံးကျွတ် ဖူးပွင့်နေချိန်ဖြစ်၏။ မယ်တော်မာယာသည် ဥယျာဉ်တော်အတွင်း ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်နေသော အင်ကြင်းပင်၏အခက်ကို လက်တစ်ဘက် ဖြင့် လှမ်းကိုင်စဉ်မှာပင် အလောင်းတော်မြတ်ကို ဖွားမြင်တော်မူခဲ့ သည်။ ထိုအခါ၌လည်း မြေလျင်ကြီးစွာ တုန်လှုပ်ပြန်သည်။

- အဂ္ဂေါဟမသ္မိံ လောကဿ - ငါသည် လောကတွင် အဦးဆုံး ဖြစ်၏။
- ဇေဋ္ဌောဟမသ္မိံ လောကဿ - ငါသည် လောကတွင် အကြီးအကဲဆုံးဖြစ်၏။
- သေဋ္ဌောဟမသ္မိံ လောကဿ - ငါသည် လောကတွင် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်၏။

ထို့နောက် မယ်တော်မာယာသည် သားတော်အလောင်း မင်းသားနှင့်အတူ ကပိလဝတ် နေပြည်တော်သို့ ပြန်ကြွခဲ့လေသည်။ ဘုရားလောင်းတော်ကို မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈-ခု၊ ကဆုန်လပြည့် သောကြာနေ့၌ ဖွားတော်မူပြီး ခုနစ်ရက်မြောက်သောအခါ မယ်တော် မာယာ စုတေ၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်လေသည်။

အလောင်းတော်အားထိန်းနန်းလွှဲအပ်ခြင်း

• ဘုရားအလောင်းတော် ဖွားမြင်ပြီးနောက် ၅-ရက်အရတွင် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးက ဗေဒင်တတ်ကျွမ်းသူ ပုဏ္ဏားတို့ကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဘုရားအလောင်းတော်၏ လက္ခဏာကို ကြည့်ရှုခိုင်းသည်။ ပုဏ္ဏား ၇-ဦးတို့က “လူ့ဘောင်မှာနေလျှင် စကြဝတေးမင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

ဓုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

မဟာထွက်သွားလျှင် ဘုရား ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟု ဟောကြားသည်။
မဟာဏှည ပုဏ္ဏားကမူ “မုချဧကန် ဘုရားဖြစ်ရမည်”ဟုဟောလေ
သည်။ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားဆန္ဒများကို ပြည့်ဝစေတတ်သဖြင့်
“သိဒ္ဓတ္ထ”ဟု မှည့်ကြသည်။ အနွယ်တော်အားဖြင့် ဂေါတမအနွယ်
ဖြစ်သည်။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် မယ်တော်မာယာဒေဝီ နတ်ရွာစံပြီး
နောက် ညီမတော် မဟာပဇာပတိဂေါတမီကို မိဖုရားကြီးအရာ
တင်မြှောက်၍ မိထွေးတော်ဂေါတမီကသာ အလောင်းမင်းသားကို
အစ်မတော် ကိုယ်စား ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည်။

ဘုရားအလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် သက်တော်
တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိသောအခါ မင်းသားတို့တတ်သင့်သော အတတ်
များ တတ်မြောက်ပြီးဖြစ်လေသည်။ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး
သည် သားတော်ကို စကြာမင်းဖြစ်စေလို၏။ တောထွက်၍ မသွားနိုင်
အောင် အလွန်ခမ်းနားသော ရမ္မ၊ သုဘ၊ သုရမ္မခေါ် ရာသီအလိုက်
နန်းမသုံးဆောင်စီမံ၍ ၁၆-နှစ်အရွယ်တော်မှာပင် ရှင်ဘုရင်အရာကို
လွှဲအပ်လေသည်။

မယ်တော်မာယာ၏ မောင်အရင်းဖြစ်သော ဒေဝဒဟပြည်
သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်း၏ သမီးတော် “ယသော်ဓရာ” ကို ဘုရားအလောင်းတော်၏
ကြင်ယာတော်အဖြစ် ရွေးချယ်၏။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ယသော်ဓရာ
ကို မိဖုရားခေါင်ကြီးမြှောက်၍ ရမ္မ၊ သုဘ၊ သရမ္မဟု ဆိုအပ်သော
နန်းမသုံးဆောင်၌ ရာသီအလိုက် ချမ်းမြေ့စွာ စံနေတော်မူလေသည်။

နိမိတ်ကြီးလေးပါးမြင်တော်မူခြင်း

ဘုရားအလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် တစ်ဆယ့် သုံးနှစ်မျှ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ခံစားတော်မူ၍ သက်တော် ၂၉-နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်လာလေသည်။ အလောင်းတော်သည် ဥယျာဉ်တော် သို့ အခြံအရံများဖြင့် ထွက်လေ့ရှိရာ နတ်တို့၏ ဖန်ဆင်းပြသမှုကြောင့် သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ ရဟန်း ဟူသော နိမိတ်ကြီးလေးပါးကို လေးလစီ ခြားကွာ၍ တွေ့ရလေသည်။ ယခင်ကမူ တောထွက်မည်စိုးသော ကြောင့် ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဓနမင်းကြီးက ထိုသို့သောအနိဋ္ဌာရုံများကု မမြင်တွေ့ရအောင် အစောင့်အရှောက်များချ၍ ဆောင်ရွက်ထားခဲ့ သည်။ ဘုရားအလောင်းသည် ထိုအချိန်အထိ အိုသူ၊ နာသူ၊ သေသူ၊ ရဟန်းတို့ကို မမြင်ဘူးသေးချေ။ ထိုနိမိတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို အစဉ် အတိုင်းမြင်ရသောအခါ ထိတ်လန့် သံဝေဂရတော်မူ၍ “ငါလည်း တစ်နေ့တွင် ဤသို့ပင် အိုရ၊ နာရ၊ သေရမည်” ဟူသော အသိဉာဏ်ပွင့် သွား လေသည်။ နန်းစည်းစိမ်တွင် မပျော်ရွှင်နိုင်တော့ပေ။

ထိုသို့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေစဉ်မှာပင် လေးလကြာသော အခါ တရားကျင့်နေသော ရဟန်းတော် အသွင်ကိုမြင်ရ၍ အိုနာသေ ဝဋ်ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရေးလမ်းကို သဘောပေါက်သွားသည်။ “ယနေ့ပင် တောထွက်၍ ရဟန်းပြုတော့အံ့” ဟုလည်း ကြံစည် တော်မူသည် အလောင်းတော်မင်းသားသည် ဥယျာဉ်တော်၌ စံနေတော် မူစဉ်မှာပင် ယသော်ဓရာမိဖုရားမှ သားဦးရတနာဖွားမြင်ကြောင်း သံတော်ဦးတင်ရာ “အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခု တိုးလာပြီ” ဟုပင် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားသည်။ “ယနေ့ညပင် တောထွက်တော့အံ့” ဟု ဆုံးဖြတ်တော်မူလိုက်သည်။

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

“ရာဟုပြုလ်သည် လကိုဖမ်းသကဲ့သို့ တောမထွက်နိုင်အောင် ငါ့ကိုဖမ်းမည့်သားတော်ပဲ” ဟု ညည်းတွားရေရွတ်လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သားတော်ကလေးကို “ရာဟုလာ” ဟု နာမည်မှည့်ကြသည်။

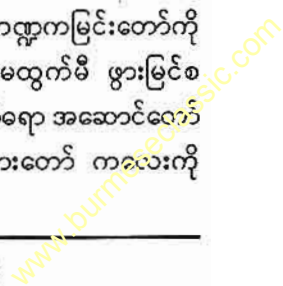
တောထွက်တော်မူခြင်း

ဥယျာဉ်တော်မှ နန်းတော်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သီဆို တီးမှုတ်ဖြေဖျော်ကြသည်ကိုပင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်စွာမရှုစားလို၊ စောစောစက်တော်ခေါ်လေသည်။ အခြွေအရံ မောင်းမတို့လည်း အနီးအပါး၌ အိပ်ကြလေသည်။ နံ့သာဆီမီးတိုင်များလည်း လင်းလျက်ရှိသည်။ မောင်းမတို့သည် ဒူးပေါ် ပေါင်ပေါ်နှင့် တစ်ချို့က ပါးစပ်မှ အပုပ်အရေများစီးကျလျက်၊ တစ်ချို့က လျှာထွက်လျက်၊ တစ်ချို့က ဟောက်လျက်၊ တစ်ချို့ကလည်း မဖွယ်မရာလူးလည်းယောင်ယမ်းလျက် အိပ်မောကျနေကြကုန်၏။

ဘုရားအလောင်းသည် သန်းခေါင်အချိန် စက်တော်ခေါ်ရာမှ နိုးသောအခါ သင်္ချိုင်းကုန်းမှာ ရောက်နေသလို၊ အိပ်နေသော မောင်းမတို့ကိုလည်း သူသေကောင်များသဖွယ် ထင်မှတ်ကာ ယခုပင် တောထွက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်တော်မူလေသည်။

ဟင်္ဂုတ်တား၍ နတ်ဗြဟ္မာများကြိုဆိုခြင်း

ချက်ချင်းပင် ဆန္ဒအမတ်ကိုနိုးကာ ကဏ္ဍကမြင်းတော်ကို အသင့်ပြင်ခဲ့ရန် မိန့်တော်မူလေသည်။ တောမထွက်မီ ဖွားမြင်စသားတော်ကလေးကို ရှုစားတော်မူလို၍ ယသော်ဓရာ အဆောင်လောက်သို့ ကြွတော်မူသည်။ ယသော်ဓရာသည် သားတော် ကလေးကို

ယုယပိုက်ထွေး ဘေးချင်းယှဉ်လျက် စက်တော်မူနေသည်။ သားတော် ကလေးကို ပွေ့ယူပိုက်ထွေးလိုလှသော်လည်း ယသော်ခရာနိုးလျှင် တောထွက်မှုအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်စိုး၍ စက်ခန်းဝ တံခါးခုံမှပင် ပြန်လှည့်တော်မူခဲ့သည်။

အသင့်ပြင်ထားသော ကဏ္ဍကမြင်းတော်ကို စီးလျက် ဆန္ဒ အမတ်နှင့်အတူ တောထွက်တော်မူလေသည်။ ထို့နေ့ကာ မဟာ သက္ကရာဇ် ၉၇-ခုနှစ် ဝါဆိုလပြည့် တနင်္လာနေ့ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ထွက်တော်မူလာ၍ မြို့တံခါးပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ မာန်နတ်သားသည် ကောင်းကင်၌ ရပ်လျက် “ခုနစ်ရက် ကြာလျှင် လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော စကြာဝတေးမင်းဖြစ်ရန် စကြာယာဉ်ပျံ တော် ရောက်လာပါလိမ့်မည် တောမထွက်ပါနှင့်” ဟု တားဆီး လေသည်။

“အို မာရ်နတ် ခုနစ်ရက်ကြာလျှင် စကြာရတနာဆိုက်ရောက် လာမည်ကို ငါသိပါ၏။ စကြာဝတေးမင်း စည်းစိမ်ကိုလည်း ငါအလို မရှိ၊ ဘုရားဖြစ်အောင်သာ ကြိုးစားတော့မည်” ဟု အလောင်းတော်က ငြင်းဆန်၍ ကြွမြဲထွက်ကြွတော်မူလေသည်။ ဘုရားဖြစ်ရန် စောင့်မျှော် ငံ့လင့်နေကြသော နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် လွန်စွာ အားရပျော်ရွှင်ကြပြီး လှပသောမီးရောင်စုံများ ထွန်းညှိကိုင်ဆောင်လျက် ပန်းနံ့သာမျိုးစုံ ကြဲဖြန့်ကာ သီကျူးတီးမှုတ်ရင်း ဝန်းရံလိုက်ပါသွားကြလေသည်။

တစ်နန်းတော်လုံးငိုကြွေးကြခြင်း

ဘုရားအလောင်းတော်သည် နံနက် မိုးလင်းသောအခါ အနော်မာမြစ် တစ်ဖက်ကမ်းသို့အရောက် ဖြတ်ကျော်ကူးပြောင်းပြီး

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

နောက် ဆံထုံးတော်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်၍ သန်လျက်ဖြင့် ကိုယ်တော်တိုင် ရိတ်ဖြတ်လေသည်။

ငါဘုရားဖြစ်မည်မှန်လျှင် ဤဆံတော်သည် ကောင်းကင်၌ တည်ပါစေသတည်း” ဟု အဓိဋ္ဌာန်၍ မြောက်ပစ်လိုက်ရာ ကောင်းကင်၌ပင် တည်နေလေသည်။ သိကြားမင်းသည် ရတနာပန်းကလပ်ဖြင့် ဆံတော်ကိုခံယူကာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ စူဠာမဏိစေတီတည်၍ ကိုးကွယ်ထားသည်။

ထို့နောက် ဗုဒ္ဓိကာရဗြဟ္မာမင်း လာရောက် လှူဒါန်းသော သပိတ်သင်္ကန်းကို လက်ခံတော်မူကာ ရဟန်းပြုလေသည်။ ဗုဒ္ဓိကာရဗြဟ္မာမင်းသည်လည်း ဘုရားအလောင်းတော်၏ ဝတ်လဲတော်များကို ယူဆောင်သွားပြီးလျှင် ဗြဟ္မာပြည်၌ ဒုဿစေတီ တည်ထားကိုးကွယ်လေသည်။ ဆန္ဒအမတ်ကိုလည်း နေပြည်တော်သို့ ပြန်လွှတ်တော်မူ၏။ ကဏ္ဍကမြင်းလည်း အရှင်နှင့်ခွဲ၍ပြန်အလာ မြစ်တစ်ဖက်သို့ အရောက်တွင် အရှင်သခင်ကို တမ်းတလွမ်းကာ ဝမ်းနည်းလွန်းလှသဖြင့် ထိုနေရာ၌ပင် သေဆုံးရရှာလေသည်။

ဆန္ဒအမတ်မှ တစ်ဆင့် သတင်းစကား ကြားရသောအခါ တစ်နန်းတော်လုံး ယူကျုံးမရ ငိုကြွေးကုန်ကြသည်။

စိမ့်သာရပင်းတွေ့ဆုံလျှောက်ထားခြင်း

ဘုရား အလောင်းတော်သည် ရဟန်းပြုပြီးသောအခါ အနော်မာ မြစ်ကမ်းအနီး အနုပိယခေါ် သရက်တော၌ ခုနစ်ရက်မျှ နေတော်မူပြီးနောက် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ဆီသို့ ကြွချီတော်မူသည်။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သောအခါ ချောမောသပ္ပာယ်လွန်းလှသော ဘုရားအလောင်းတော် ရဟန်းကို မြို့သူမြို့သားတို့ တအံ့တဩ

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

ငေးမောကြည့်ရှုကြကုန်၏။ မိမိသာရမင်းလည်း သတင်းအရ
ကိုယ်တိုင်လိုက်လာ မေးလျှောက်ပြီး ပဏ္ဍဝတောင်ခြေ၌ ဆွမ်းကြမ်းများ
ကို ဘုဉ်းပေးနေသော ဘုရားအလောင်းတော်အား အလွန် ကြည်ညို
လှသဖြင့် မိမိ၏ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကိုပင် ပေးလှူကာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်
နှင့် တောမထွက်သင့်သေးကြောင်း တောင်းပန်လေသည်။ ဘုရား
အလောင်းတော်က ငြင်းပယ်သောအခါ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်လျှင်
မိမိနိုင်ငံသို့ ဦးစွာ ကြွရောက်ပါရန် လျှောက်ထားလေသည်။

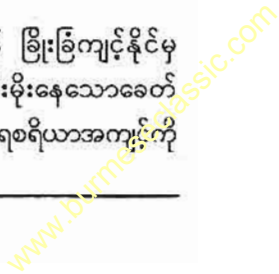

ဒုက္ခရစရိယာကျင့်တော်မူခြင်း

သိဒ္ဓတ္ထသေပြီဟု နတ်တို့ထင်ခြင်း

ထို့နောက် ဘုရားအလောင်းတော်သည် ရာဇဂြိုဟ်မှ တောင်အရပ်ရှိ တောအုပ်များဆီသို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာတော်မူ၍ တောအုပ်တစ်ခုအတွင်း အာဠာရနှင့် ဥဒကရသေ့ကြီးတို့ထံ အသီးသီးတပည့်ခံပြီး တရားအားထုတ်ရာ မကြာမီ လောကီဈာန်သမာပတ်တရားတို့ကို ရရှိတော်မူသည်။ ဘုရားအလောင်းတော်၏ ပညာအရည်အချင်းကိုသိ၍ အသီးအသီးဂိုဏ်းဆရာကြီးအရာကို ပေးအပ်ကြသော်လည်း လက်မခံ လောကီဈာန်သမာပတ်သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ် ရနိုင်သော လမ်းစဉ် မဟုတ်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဥရုဝေလတောအုပ်သို့ ဆက်လက် သွားတော်မူသည်။

ခေါင်းခေါင်းပါးပါး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခြိုးခြံကျင့်နိုင်မှ တရားထူးရမည်ဟူသော အတွေးအခေါ်များ လွှမ်းမိုးနေသောခေတ် ဖြစ်၍ အလောင်းတော်လည်း ဥရုဝေလတော၌ ဒုက္ခရစရိယာအကျင့်ကို

ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင်ကျင့်တော်မူသည်။ အစားအစာကို စားသည်ဆိုရုံ မျှသာ စားသည်။ တစ်နေ့လုံးမှ သစ်သီးတစ်လုံး လောက်သာ သုံးဆောင်ပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန်မနေမနား တရားကျင့်တော်မူသည်။ အစားအစာနည်းပါး၍ ရံခါလုံးဝမစားသည့်အပြင် အလွန်အမင်း ကြီးစားမှုကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်အသားအရေလည်း ခြောက်ကပ်သွား၏။ ၃၂-ပါးသော လက္ခဏာများ ပျောက်ကွယ်၍ ဝါဝင်းသောအဆင်းတော် သည် ညိုမည်းသွား၏။ ဝမ်းဗိုက်သားနှင့် ကျောပြင်သည် ကပ်နေ၏။ အရိုးပေါ်အရေတင်ကာ မသေရုံတစ်မည်သာ ရှိတော့သည်။ အရိုး ပြိုင်းပြိုင်း အကြောပြိုင်းပြိုင်းထကာ ဦးခေါင်းတော်မှာ နေပူလောင် သော ဘူးသီးနုကဲ့သို့ ရှုံ့ပိန်နေတော့သည်။ ထွက်လေ ဝင်လေ တရား အားထုတ်ရင်း စင်္ကြံကြွရာ မတ်တတ်က လဲကျ၏။ အချို့သောနတ် များက သိဒ္ဓတ္ထသေရှာပြီဟု ပင်ထင်ကြသည်။

ထိုသို့ ၆-နှစ်မျှ ကျင့်ပြီးသောအခါ ခန္ဓာကိုယ်အားအင် မရှိလျှင် တရားမရနိုင်ဟု ဆင်ခြင်တော်မူကာ ဆွမ်းခံစား၍ “မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ” ခေါ် အလယ်အလတ် လမ်းအစဉ်အရ တရားကျင့်တော်မူပြန် သည်။ အသားအရေ စိုပြည်ဝင်းဝါ၍ အားအင်ပြည့်လာ၏။ ၃၂- ပါးသော ယောက်ျားမြတ်လက္ခဏာတော်များလည်း ပြန်လည် ပေါ်လာ တော့သည်။ ဘုရားအလောင်းတော် ဒုက္ကရစရိယကျင့်တော်မူစဉ်က ကောဏ္ဍည၊ ဝပ္ပ၊ ဘဒ္ဒိယ၊ မဟာနာမ်၊ အဿဇိမည်သာ ပဉ္စဝဂ္ဂါးဦး တို့သည် ဘုရားဖြစ်လျှင် တရားဦးနာမည်ဟုမျှော်လင့်ကာ ဘုရား အလောင်းတော်ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးနေကြသည်။ ဆွမ်းခံစား၍ မျှမျှတတ တရားအားထုတ်သောအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့သည် အလောင်းတော်အပေါ် စိတ်ပျက်အားလျှော့ကာ မိဂဒါဝုန်တောသို့ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

သုတတယနာနိစ္စကပ်လျှင်

ဥရဝေလတော၏ အနီး၌ “သေနာ”ခေါ်သောရွာကြီးရှိ၏။ ထိုရွာကြီး၌ “သုဇာတ”ခေါ်သော သူဌေးသမီးသည် တောင့်တတိုင်း ပြည့်သောကြောင့် ကဆုန်လပြည့်နေ့ရောက်တိုင်း ရုက္ခစိုးနတ်မင်းအား နှစ်စဉ်သွားရောက်ပသ၏။ ယခုအကြိမ် ကဆုန်လပြည့်နေ့၌လည်း ဘုရား အလောင်းတော်သည် ညောင်ပင်အောက်၌ တောက်ပသော ကိုယ်ရောင်ဖြင့် ထိုင်နေတော်မူစဉ် သုဇာတာသည် နတ်မင်းကြီး ကိုယ်ထင်ရှား ပြ၍ အပူဇော်အပသခံယူသည်ဟု အောက်မေ့ကာ ဃနာ နို့ဆွမ်းကို ရွှေခွက်ပါလှူဒါန်း ဆက်ကပ်လိုက်လေသည်။

ဘုရားအလောင်းတော်သည် နေရဏ္ဍရာမြစ်၌ ရေသုံးသပ် (ရေချိုး) ပြီးနောက် နို့ဃနာဆွမ်းကို လေးဆယ့်ကိုးလုတ် ဘုဉ်းပေး တော်မူသည်။ ဆွမ်းဘုန်းပေးပြီးလျှင် “ယနေ့ ငါဘုရားဖြစ်မည်မှန်လျှင် ဤ ရွှေခွက်သည် ရေညာသို့ ဆန်တက်စေသတည်း”ဟု အဓိဋ္ဌာန်၍ မြစ်ရေ၌မျှောလေ၏။ ရွှေခွက်လည် ရေညာသို့အတောင်ရှစ်ဆယ်ခန့် ဆန်တက်ပြီးမှ နစ်မြုပ်သွားလေသည်။

ဟရ်နတ်ရန်ကိုအောင်တော်မူခြင်း

ထိုနောက် နေရဏ္ဍရာမြစ်ကမ်းအနီး အင်ကြင်းတော၌ နေ့သန့် နေတော်မူလျက် ကာယဂတာသိပဋ္ဌာန်တရားကို ရှုပွားတော်မူသည်။ ညနေချမ်းအခါ ဗောဓိညောင်ပင်ရှိရာအရပ်သို့ ကြွတော်မူရာလမ်းခရီး၌ မြက်ထမ်းသမား သောတ္တိယလှူသော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို အလှူခံတော် မူခဲ့သည်။ ဘုရားအလောင်းတော်သည် အရှေ့ဘက်အရပ်မှ ဗောဓိပင် သို့ ကပ်ဝင်၍ လက်ျာရစ်သုံးပတ် လှည့်ပြီးလျှင် အသင့်ယူထားသော

မျက်ရှုစ ဆုပ်ကိုဖြန့်ခင်းတော်မူလိုက်ရာ ဆန်းကြယ်သော “အပရာဇိတ ရတနာပလ္လင်” ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ဗောဓိပင်စည်ကို ကျောပေး လျက် အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ဗောဓိပင်ခြေရို့ ရတနာပလ္လင်ပေါ်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော်မူသည်။

“အရေ အကြော အရိုးတို့သာ ကြွင်းကျန်၍ အသားအသွေး တွေ ခြောက်ခန်းသွားပါစေ။ ဘုရား မဖြစ်သမျှ ဤတင်ပလ္လင်ခွေကို ငါမဖျက်တော့အံ့” ဟု အပြင်းအထန် အဓိဋ္ဌာန်၍ ထိုင်နေတော်မူကာ အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းပွားများ စတုတ္ထဈာန်ဝင်စားလျက် နေတော်မူသည်။

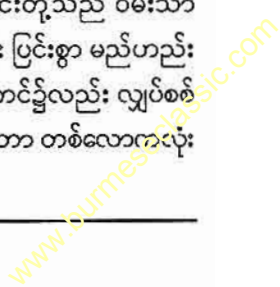
ဘုရားလောင်းတော် ထိုသို့ခိုင်မာသော အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ထိုင်နေပုံ ကို မြင့်ရပြီး ယနေ့ပင် ဘုရားဇကန် ဖြစ်တော့မည်ကိုသိသော မာရ်နတ် သည် ဂိရိမေခလာဆင်ပြောင်ကြီးကိုတက်စီးကာ စစ်သည်အင်အား များပြားစွာ လက်နက်အမျိုးမျိုး ကိုင်စွဲလျက် နတ်စစ်သည်အပေါင်း ဦးဆောင် လာရောက် တိုက်ခိုက် နှောင့်ယှက်လေသည်။ လေပြင်း မုန်တိုင်း တိုက်ခတ်ခြင်း၊ လက်နက်မိုး၊ ပြာပူမိုး ရွာချခြင်း စသည်ဖြင့် ကမ္ဘာပျက်သည့်အလား မနားမရပ် တရစပ် ထိုးနှက်တိုက်ခိုက် သော်လည်း ဘုရားအလောင်းတော်သည် လေးအသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာ တစ်သိန်း ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သော ပါရမီတော်စွမ်းအားဖြင့် မာရ်နတ်ရန်ကိုခုခံ အနိုင်ယူခဲ့လေသည်။ နေမဝင်မီမှာပင် နှောင့်ယှက်လာသော မာရ်နတ် ရန်ကို အောင်မြင်စွာ တွန်းလှန်တော်မူခဲ့လေသည်။

ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူခြင်း

ဘုရား အလောင်းတော်သည် ထွက်လေ ဝင်လေခေါ် အာနာပါန စတုတ္ထဈာန်ကိုဝင်စား၍ ပိပဿနာတရား ဆက်လက်ရှုပွား တော်မူရာ ညဉ့်ဦးယုံအချိန်၌ မိမိသူတစ်ပါးတို့၏ ရှေ့ဘဝများစွာကို မြင့်နိုင်သော “ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိဉာဏ်တော်” ကို ရတော်မူသည်။ သန်းခေါင်ယံခေါ် ညဉ့်လယ်ယံ၌ အကြီးအသေး၊ နီးဝေး မဟူ နတ် မျက်စိပမာ ထိုးဖောက်မြင်တော်မူနိုင်စွမ်းသာ “ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်တော်” ကို ရတော်မူလေသည်။ မိုးသောက်ယုံခေါ် အရုဏ်တက်ချိန်၌ သစ္စာ လေးပါး သိမြင်တော်မူကာ ကိလေသာ အလုံးစုံ ကုန်ခန်းသည့် “အာသဝက္ခယဉာဏ်” ခေါ် “အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်တော်” ကို ရတော်မူ လေသည်။ ထိုသို့ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်ကို ရတော်မူသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင်လျှင် “သဗ္ဗညုတဉာဏ်” ခေါ် အလုံးစုံကိုသိမြင်သော ဉာဏ်တော် မြတ်ကိုလည်း ရပြီဖြစ်လေတော့၏။ သက်ရွယ်တော်အားဖြင့် ၃၅-နှစ်တွင် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလေသည်။ ထို ဘုရားဖြစ်တော် မူသောနေ့ကာ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ဖြစ်လေသည်။

လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ ရှိခိုး ဦးခိုက် ပူဇော်ခြင်းကို ခံယူတော်မူထိုက်သော အတုအတူမရှိ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ရှင် ဘုရားသခင်အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသောအခါ စကြဝဠာတိုက်တစ်သောင်းမှ နတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် ဝမ်းသာ ရွှင်ပျ ပူဇော်ကြကုန်၏။ ကမ္ဘာမြေကြီးသည်လည်း ပြင်းစွာ မည်ဟည်း လျက် ငလျင်ကြီးစွာ လှုပ်လေ၏။ ထက်ကောင်းကင်၌လည်း လျှပ်စစ် မိုးကြိုး ထစ်ကြိုးရိုက်ချွန်း၍ ကုန်းကြည်း တောင်တော တစ်လောကလုံး

ရှိရှိသမျှ သစ်ပင်အားလုံးတို့သည်လည်း ညွတ်ရုံးဦးခိုက်သည့်ပမာ အခါမဲ့ ဖူးပွင့်လာကြလေကုန်၏။

သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ စွမ်းရည်သုံးမျိုး

ဘုရားရှင်သည် ပါရမီတော် ဆယ်ပါး၊ စရိယာ သုံးပါး၊ စွန့်ခြင်းကြီး ငါးပါးတို့ကို ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုံးဘဝဝယ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ဖြင့် သိရမည့်အရာအားလုံးကို အကြွင်းအကျန် မရှိ အလုံးစုံ အကုန်သိမြင်တော်မူသည်။ မသိသည့်အကြောင်း အရာ ဟူ၍မရှိပေ။

သိစရာအကြောင်း အရာအားလုံးထဲက အကြောင်းအရာ တစ်ခုစီ၊ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုစီကို သိတော်မူရာ၌လည်း အစ အလယ် အဆုံးသိမ်းကျုံးကုန်စင် အကြွင်းမရှိ သိမြင်တော်မူသည်။ ထို့ကြောင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ စွမ်းရည်သုံးပါးအနေဖြင့်-

- (၁) ဟောကြားရမည့် အကြောင်းအရာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကြွင်းမရှိ အားလုံးသိမြင်တော်မူသည်။
- (၂) တရားနာယူမည့် ပုဂ္ဂိုလ်၏ သဘာဝအခြေအနေ မှန်ကိုလည်း အကြွင်းမရှိ အားလုံး သိမြင်တော် မူသည်။
- (၃) ဟောပုံဟောနည်းနှင့် စပ်၍လည်း အကြွင်းမရှိ အားလုံးသိမြင်တော်မူသည်။

ဘုရားအပည့်ခံတိတ္ထိသမာဓိကြီး ၆ - ဦး

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်လောကလုံးတွင်

www.burmeseclassic.com

သုတမြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

အတုမရှိသော သုံးလောကထွတ်ထား သဗ္ဗညုတ မြတ်စွာဘုရားအဖြစ် ဖြစ်ထွန်းပွင့်ပေါ်တော်မူသည်။ ထိုသို့လောက၌ ဘုရားစစ်ဘုရားမှန် ပွင့်ပေါ်မည်ကို အနှစ်တစ်ထောင်ကပင် ကြိုတင်၍ ကောလာဟလ ဖြစ်နှင့်သည်။

“ဤသူကား ဘုရား” ဟုသိရန် မဟာပုရိသလက္ခဏာကျမ်း စသော အတတ်ပညာများလည်း ဖြစ်ပေါ်နေနှင့်သည်။ ထိုအခါ လူအများသည် အလွန်ထူးခြား မြင့်မြတ်လှသော “ဘုရား” ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို သိလိုမြင်လိုလာကြသည်။ ထိုကောလာဟလအရ “အစစ် တစ်ခု၊ အထုတစ်ထောင်” ဟူသော စကားနှင့်အညီ သဗ္ဗညုတဉာဏ် တော် သခင် ဘုရားရှင် အစစ်မဖြစ်ပေါ်မီ မိမိကိုယ်ကိုဘုရားဟု ဝန်ခံသူ အောက်ပါ တိတ္ထိဆရာကြီး (၆)ဦးတို့သည် ပေါ်ထွန်းနေခဲ့ကြသည်- ထိုတိတ္ထိဆရာကြီး (၆)ဦးတို့မှာ-

- (၁) ပူရဏကဿပ၊
- (၂) မက္ခလိဂေါသာလ၊
- (၃) အဇိတကေသကမ္မလ၊
- (၄) ပကုဓကစွာယန၊
- (၅) သဗ္ဗယဗေလဋ္ဌပုတ္တ၊
- (၆) နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တ

တို့ဖြစ်ကြသည်။

စင်စစ် ထိုဘုရားအမည်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အစစ်မပေါ်မီ ဖြစ်ပေါ်နှင့်သော အတုများသာဖြစ်၍ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသော လူတို့သည် ထိုဘုရားဆိုသော ဆရာကြီးများကို ဘုရားအဖြစ် လက်မခံခဲ့ကြပေ။ သို့ရာတွင် ပညာမဲ့သောလူများကား ဘုရားစစ်ဘုရားမှန်အဖြစ်

ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကာ ထိုဆရာကြီးများ၏ ခြောက်ဆယ့်နှစ်ပါးသော ဒိဋ္ဌိခေါ် “လူထောင်မြူးကြီး” ခွဲပင် တိုးဝင်ဖမ်းမိလေ ကြကုန်တော့သည်။

သတ္တ သတ္တဟစံတော်မူခြင်း

၁။ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးသောအခါ ထိုဗောဓိပင်အောက် ရွှေပလ္လင်ထက်ဝယ် ၇-ရက် ကြာအောင် ဖလသမာပတ်ဝင်စားတော်မူကာ ထိုင်နေတော်မူသည်။ (ထို ၇-ရက်ကို ပလ္လင် သတ္တဟဟုခေါ်သည်။)

၂။ ထိုပလ္လင်မှ ထတော်မူကာ ဗောဓိပင်၏ အရှေ့မြောက်ဘက် ၄၈-တောင် ဝေးကွာသောအရပ်၌ ရပ်တော်မူလျက် ကိလေသာအောင်ပွဲခံရာ ဗောဓိပင်နှင့်ရွှေပလ္လင်ကို ၇-ရက်တိတိ မမှိတ်သော မျက်စိဖြင့် ကြည့်ရှုတော်မူသည်။ (ထို ၇-ရက်ကို အနိမိသသတ္တဟဟုခေါ်သည်။)

၃။ ထို့နောက် ထိုရပ်တော်မူရာနှင့် ဗောဓိပင်အကြား အရှေ့အနောက် အတောင် ၆၀-ရှည်လျားသော ရတနာစင်္ကြံလမ်းဝယ် ၇-ရက် လုံးလုံး စင်္ကြံကြွလျက် နေတော်မူသည်။ (ထို ၇-ရက်ကို စင်္ကြံသတ္တဟဟုခေါ်သည်။)

၄။ ထို့နောက် ဗောဓိပင်၏ အနောက်မြောက် အတောင်၄၀-ကွာ အရပ်သို့ ကြွတော်မူကာ နတ်တို့ ဖန်ဆင်းထားသော ရတနာဃရ ရတနာစင်္ကြောင်းတော်၌ ၇-ရက်တိုင် စံနေတော်မူကာ အလွန်လေးနက်သော အဘိဓမ္မာ တရားတော်များကို ဆင်ခြင်တော်မူသည်။ အဘိဓမ္မာ အဆုံးဖြစ်သော မဟာပဋ္ဌာန်းတရားတော်ကြီးကို ဆင်ခြင်တော်မူသောအခါ စိတ်တော်အထူးကြည်လင်သဖြင့် အသွေးအသား

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

တော်တို့လည်း ကြည်လင်လာကာ ကိုယ်တော်အစိတ်စိတ်မှ တဖိတ်ဖိတ် တလက်လက် ထွက်သော ရောင်ခြည်တော်ခြောက်ဖြာတို့သည် စကြဝဠာအဆုံးတိုင် အဖြိုင်ဖြိုင် ကွန့်မြူးတော်မူကြလေသည်။ (ထို ၇-ရက်ကို ရတနာဃရ သတ္တာဟဟုခေါ်သည်။)

၅။ ထို့နောက် ဗောဓိပင်၏ အရှေ့လက် ၁၂၈-တောင် ဝေးကွာသော အဇပါလခေါ်သော ဆိတ်ကျောင်းသမားတို့ နားနေရာညောင်ပင်သို့ ကြွတော်မူလျက် ၇-ရက်ကြာ ဖလသမာပတ်ဝင်စားကာ နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူသည်။ ထိုအတွင်းစစ်ရှုံး၍ လက်မှိုင်ချနေသော မာရ်နတ်မင်း၏ သမီးသုံးယောက်တို့သည် ဖခင်ကို သနားလှ၍ ဘုရား ရှင်အား ဆက်လက်ဖြားယောင်းရန်လာကြသည်ကို ဆုံးမတော်မူသည်။ (ထို ၇-ရက်ကို အဇပါလသတ္တာဟဟုခေါ်သည်)

၆။ ထို့နောက် ဗောဓိပင်၏ အရှေ့တောင်ဘက် အတောင် ၂၀၀-ကွာအရပ်၌ မုစလိန္ဒာခေါ် ကျည်းပင်ရှိ၏။ ထိုကျည်းပင်အနီးရှိ ရေအိုင်ကိုလည်း မုစလိန္ဒာအိုင် ဟုခေါ်သည်။ ထိုကျည်းပင်အောက်သို့ ကြွ၍ ၇-ရက်ကြာ ဖလသမာပတ်ဝင်စားကာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူသည်။ ထိုရေအိုင်၌ အုပ်စိုးသော နဂါးမင်းသည် မြတ်စွာဘုရား အအေးဒဏ် မခံစားရစေရန် ရည်ရွယ်လျက် မိမိခန္ဓာကိုယ် ကျန်ခုနစ်ခွေတို့ဖြင့် ဘုရားရှင်ကို ရစ်ပတ်ကာ ဦးထိပ်၌ ပါးပျဉ်းဖြင့် အုပ်မိုးထားလေသည်။ (ထိုခုနစ်ရက်ကို မုစလိန္ဒာသတ္တာဟ ဟုခေါ်သည်။)

၇။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဗောဓိပင်နှင့်အတောင် ၁၆၀-အကွာ ရာဇာယတန မည်သော လင်းလွန်ပင်အောက်သို့ ကြွရောက်တော်မူပြီး ၇-ရက်ပတ်လုံး ဖလသမာပတ် ဝင်စားကာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ခံစားတော်မူသည်။ (ထို ၇-ရက်ကို ရာဇာယတနသတ္တာဟ ဟုခေါ်သည်။)

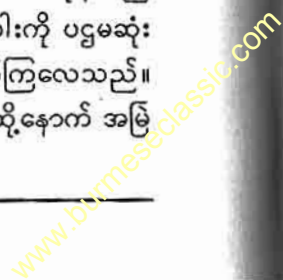

တပုဿဘလ္လိကညီနောင်မုန့်ဆွမ်းဦးလျှူခြင်း

၇-ရက် ပြည့်သောအခါ သိကြားမင်း ဆက်ကပ်သော သျှိုသျှားသီးကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ ဝမ်းသက်စေတော်မူသည်။ သိကြားမင်း ကပ်လျှူသော နွယ်ချို တံပူကို ဝါး၍ အနုဝတတ်ရေစင်ဖြင့် မျက်နှာသစ်တော်မူသည်။ ထို ၇-ရက် ၇-လီ၊ ၄၉-ရက်အတွင်း မည်သည့်အာဟာရကိုမျှ ဘုဉ်းပေးတော်မမူ၊ မျက်နှာတော်သစ်ခြင်း စသော ကိုယ်လက်သုတ်သင်ပေးခြင်းလည်းမရှိ အလိုလိုသန့်စင်၏။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ခံစားကာ အေးမြကြည်လင်တော်မူလျက်ရှိသည်။ သုဇာတာ၏ ဃနာနို့ဆွမ်း ၄၉-ရက်လုံးလုံး ဘုရားရှင် သန္တာန်တော် တစ်ခုလုံး ဩဇာပျံ့နှံ့လျက်ရှိလေသည်။

ထိုသို့ လင်းလွန်းပင် အောက်၌ သီတင်း သုံးတော်မူစဉ် ဥက္ကလာတိုင်း ပေါက္ခရာဝတီမြို့သား တပုဿနှင့် ဘလ္လိကမည်သော လှည်းကုန်သည်ညီနောင် နှစ်ယောက်တို့သည် လှည်းငါးရာဖြင့် မဇ္ဈိမဒေသသို့ ကုန်ရောင်းသွားကြလေရာ ဆွေမျိုးတော်စပ်ဖူးသော နတ်၏ညွှန်ပြချက်အရ ဘုရားရှင်ကိုဖူးတွေ့ရန် ရောက်လာကြလေ သည်။

ကုန်သည် ညီနောင်တို့သည် ဘုရားရှင်ကို သကြား၊ ထောပတ်၊ ပျားရည်တို့ ပေါင်းစပ်၍ မုန့်မှုန့်နှင့် ဆုပ်ထားသော မုန့်ဆုပ်ကို ကပ်လျှူလေသည်။ ဘုရားရှင်သည် ထိုအာဟာရကို ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးသောအခါ တရားဟောတော်မူ၏။ ကုန်သည် ညီနောင်တို့သည် ဘုရားနှင့်တရား သရဏဂုံ နှစ်ပါးကို ပဌမဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ရသော ဥပါသကာများ ဖြစ်ကြလေသည်။ (ထိုသရဏဂုံကို ဒွေဝါစိက သရဏဂုံ ဟုခေါ်၏။) ထို့နောက် အမြဲ

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

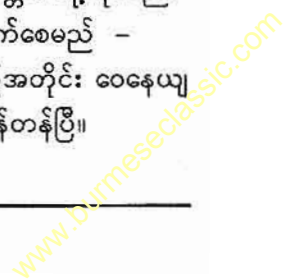
ကိုးကွယ်ဖို့ချီးမြှင့်ရန် လျှောက်ကြလေရာ မြတ်စွာဘုရားသည် လက်ျာလက်တောင်ဖြင့် ဦးခေါင်းတော်ကို သုံးသပ်တော်မူ၍ ပါလာသော ဆံတော်များကို ချီးမြှင့်တော်မူလိုက်သည်။ ထိုညီနောင် နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း ဥက္ကလာတိုင်းသို့ ဆံတော်များကို ဌာပနာကြလေသည်။ ထိုစေတီကား ယခုအခါ မြန်မာနိုင်ငံရှိ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ပင် ဖြစ်သည်ဟု အစဉ်အလာအရ သတ်မှတ်ယုံကြည်လေသည်။

တရားဟောရန် သဟပ္ပတိဋ္ဌဟူ၍ ကြီးတောင်းပန်ခြင်း

သတ္တသတ္တာဟာ စံနေတော်မူပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇာယတနမှ အပေါလ ညောင်ပင်သို့ ပြန်လည် ကြွတော်မူပြီး မိမိရရှိသိမြင်ခဲ့သော တရားတော်ကိုဆင်ခြင်၍ ကြံစည် စဉ်းစားတော်မူသည်မှာ “မိမိကိုယ်တော်အတွက်မူ ဗောဓိပင်ရင်းမှာပင် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်မြတ်ကို ရရှိပြီး၍ ပြုဖွယ်ကိစ္စအားလုံး ပြီးဆုံးပြည့်စုံပြီဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သုမေဓာဘဝမှ စတင်ကြုံးဝါးခဲ့သော -

- ဗုဒ္ဓေါ ဗောဓေယျံ = ငါ သိသလို သတ္တဝါ တို့ကိုလည်း သိစေမည်။
- မုတ္တော မောစေယျံ = ငါ လွတ်သလို သတ္တဝါတို့ကိုလည်း လွတ်စေမည်။
- တိဏ္ဍောတာရေယျံ = သံသရာမှ ငါ ကူးမြောက်သလို သတ္တဝါတို့ကိုလည်း ကူးမြောက်စေမည် -

ဟူသော ကြုံးဝါးချက်အရ ငါသိသည့်အတိုင်း ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့အား တရားဟောပြောတော်မူရန် အချိန်တန်ပြီ။

သို့သော် ငါသိသော တရားကား ခက်လည်း ခက်ခဲ၏။
နက်လည်းနက်နဲ၏။ အလွန်တရာ သိမ်မွေ့၏။ သိနိုင်မြင်နိုင်ခဲ၏။
ဤကမ္ဘာလောက အတွင်းရှိ ဝေနေယျသတ္တဝါတို့ကား လောဘ၊
ဒေါသ၊ မောဟ ဖုံးကာ ငါ့တရားကို နားလည်ကြမည် မဟုတ်၊ တရား
ဟောလျှင် ငါသာလျှင် ပင်ပန်းရုံရှိတော့မည်” ဟု အောက်မေ့ကာ
တရားမဟောဘဲ အေးချမ်းစွာနေရန် အကြံဖြစ်တော်မူလေသည်။

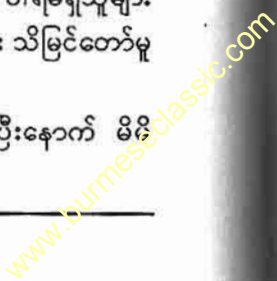
ထိုအခါ သဟမ္ပတိမည်သော ဗြဟ္မာကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား
အကြံတော်ကိုသိ၍ နတ်ဗြဟ္မာတို့နှင့် အတူလာပြီးလျှင် တရားဟော
တော်မူပါရန် တောင်းပန်လျှောက်ထားသည်။

တရားဟောရန် တောင်းပန်ခြင်းသည် ဘုရားရှင်တို့၏
ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဓမ္မတာလည်းဖြစ်၏။ တောင်းပန်၍ဟောခြင်းသည်
တရားတော်လည်း ဂုဏ်တက်သည်။ အထူးသဖြင့် ထိုခေတ်အခါက
တစ်လောကလုံးက ဘုရားအဖြစ် ကိုးကွယ်နေကြသော ဗြဟ္မာကြီး
ကိုယ်တိုင် ဦးညွတ်တောင်းပန်ရသည် ဖြစ်၍ ဘုရားရှင် တရားသည်
သာ၍ပင်လေးစားဖွယ်ဖြစ်လေသည်။

လောကီဆရာကြီးနှစ်ဦး ကွယ်လွန်သွားခြင်း

စင်စစ် မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်ပင် လောကကြီး
တစ်ခုလုံး မောဟတည်းဟူသော အမိုက်မှောင် ဖုံးနေသော်လည်း
တရားဈောလျှင် သိနိုင်လောက်သော အသိဉာဏ် ပါရမီရှိသူများ
မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်မှ ဆုံးရှုံးကြရရှာတော့မည့်အကြောင်း သိမြင်တော်မူ
ပြီးပင် ဖြစ်သည်။

တရားဟောရန် ဆုံးဖြတ် ဝန်ခံတော်မူပြီးနောက် မိမိ

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

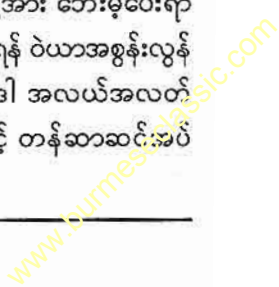
ကိုယ်တော်မြတ်အပေါ် ကျေးဇူးပြုဖူးသည့်အပြင် ဟောလျှင်သိနိုင်သူများအား တရားဦးဖြင့်ကျေးဇူးတုံ့ဆပ်ရန် အကြံဖြစ်တော်မူသည်။ ထိုအကြံအရ ဘုရားမဖြစ်မီ အလောင်းတော် ဘဝက မိမိအား လောကီဈာန်အဘိညာဉ်ရအောင် ကျေးဇူးပြုခဲ့ပေဖူးသော လောကီဆရာအဋ္ဌာရ ရသေ့ကြီးနှင့် ဥဒကရသေ့ကြီးတို့ အဘယ်အရပ်၌ ရှိနေကြသည်ကို ဆင်ခြင်ကြည့် ရှုတော်မူသည်။ အာဋ္ဌာရဆရာကြီး ကွယ်လွန်သည်မှာ ၇-ရက်မျှသာ ရှိသေး၍ ဥဒက ဆရာကြီးကား ယမန်နေ့ည သန်းခေါင်ယံ ကလေးကမှ ကွယ်လွန်သွားသည်။ ဘဝလွတ်မြောက်မှုကို မရရုံသာမက သူတပါးဟော၍ပင် မနာကြားနိုင်သော ရုပ်ကိုယ် ခန္ဓာမရှိသည့်အရူပ ဗြဟ္မာဘုံ၌ ဖြစ်နေကြကြောင်း မြင်တော်မူရာ -

“ဆုံးရှုံးခြင်းကြီး ဆုံးရှုံးကာ နစ်နာကြရှာလေစွာ၊ ငါ့တရားကို နာရသော် လွတ်မြောက်ကြလေရာ၏” ဟု ရင်သပ်တော်မူလေ၏။

ဓမ္မစကြာတရားဦး ဟောတော်မူခြင်း

ထို့နောက် ကျေးဇူးလည်းရှိ၍ ဟောလျှင် သိနိုင်သောသူများအား ဆက်လက်ဆင်ခြင်တော်မူရာ ဗာရာဏသီမြို့အနီး မိဂဒါဝုန်တောသို့ ထွက်ခွာသွားကြသော ပဉ္စဝဂ္ဂီ ၅-ဦးတို့ကိုမြင်တော်မူ၍ မဟာဗောဓိပင်မှ ၁၈-ယူဇနာ (၁၄၄-မိုင်ခန့်) ဝေးသော မိဂဒါဝုန်သို့ ခြေလျှင်ကြွတော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သားသမင်တို့အား ဘေးမဲ့ပေးရာ မိဂဒါဝုန်တော၌ ပဉ္စဝဂ္ဂီ ၅-ဦးတို့အား ရှောင်ကြဉ်ရန် ဝဲယာအစွန်းလွန်လမ်းစဉ်နှစ်မျိုး၊ လိုက်နာကျင့်ကြံရန် မဇ္ဈိမပဋိပဒါ အလယ်အလတ်လမ်းစဉ် ခေါ် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၊ သစ္စာလေးပါးတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်းအပ်

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

သော “ဓမ္မစက္ကပဝတ္ထနသုတ္တန်” (ဓမ္မစကြာ) တရားကို ဟောကြားတော် မူရာ အရှင်ကောဏ္ဍညထေရ်သည် နတ်ဗြဟ္မာ ၁၈-ကုဋေတို့နှင့်အတူ သောတာပန် တည်တော်မူလေသည်။ တရားဒေသနာအပြီးတွင် မဟာ ပထဝီမြေကြီးလည်း မြည်ဟည်း တုန်လှုပ်သွားသည်။

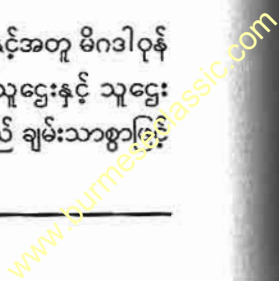
ဓမ္မစကြာတရားဦးဟောရာ ထိုနေ့ကား မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခုနှစ်၊ နေလည်းဝင်စ၊ လလည်းထွက်ပြုချိန် ဖြစ်သော ဝါဆို လပြည့် စနေနေ့ ညနေချမ်း ဖြစ်သည်။ နေ လ နက္ခတ်တာရာနှင့် ပျားပန်းခတ်မျှ တရားနာလာကြသော နတ်ဗြဟ္မာတို့၏ အရောင် အဝါများ၊ တစ်လောကလုံး အခါမဲ့ပွင့်သော ပန်းများကြောင့် ထူးခြား သော နေ့ကြီးတစ်နေ့လည်းဖြစ်တော့သည်။

လပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့မှစ၍ ၄-ရက်တိုင်တိုင် ဓမ္မစကြာ တရားတော်အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်စေတော်မူရာ ပပ၊ ဘဒ္ဒိယ၊ မဟာနာမ်၊ အဿဇိ လေးဦးတို့လည်း တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် တစ်ပါးပြီး တစ်ပါး သောတာပန်တည်ကြလေ၏။ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၅-ရက် နေ့တွင်- “အနတ္တလက္ခဏသုတ္တန်”ကို ဟောတော်မူရာ ပဉ္စဝဂ္ဂါးပါး လုံး ရဟန္တာဖြစ်တော်မူကြလေသည်။

ထိုအခါမှစ၍ ကမ္ဘာလောကကြီးအတွင်း “သံဃရတနာ” ဟူ၍ ပေါ်ထွန်းလာလေသည်။

ဗာရာဏသီသုဋ္ဌေးသားယသနှင့်၅၅-ဦးရဟန်းဖြူခြင်း

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့နှင့်အတူ မိဂဒါဝုန် တော၌ ဝါကပ်တော်မူသည်။ ထိုအခါ ဗာရာဏသီသုဋ္ဌေးနှင့် သုဋ္ဌေး ကတော် သုဇာတာတို့၏သား ယသ သတို့သားသည် ချမ်းသာစွာဖြင့်

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

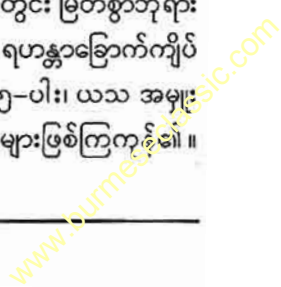

စည်းစိမ်ခံကာနေထိုင်စဉ် တစ်နေ့သောအခါ ယသသတို့သားသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ပြီး နံနက်မိုးမလင်းမီ မိဂဒါဝုန်ဘက်သို့ အိမ်မှထွက်ပြေးလာသည်။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တွေ့သောအခါ တရားဟောတော်မူသဖြင့် သောတာပန် တည်သွားသည်။ သားပျောက် လိုက်ရှာသော ဖခင်သူဌေးကြီးအား တရားဟောပြန်ရာ ဖခင်လည်း သောတာပန်တည်၍ ဖခင်အား ဟောသောတရားကို ထပ်မံနာကြားရ သော ယသ-သတို့သားမှာ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ယသထေရ်တို့ မိခင် ဖခင်တို့အိမ်သို့ ဆွမ်းစားကြ ကြပြီး တရားဟောတော်မူရာ မိခင်နှင့်လူ့ဘဝက ယသဇနီးတို့ သောတာပန် တည်ကြလေသည်။ ထိုဗာရာဏသီသူဌေးကြီး ဇနီး မောင်နှံနှင့် ယသထေရ်၏ ဇနီးဟောင်းတို့သည် လောက၌ ပထမဆုံး (တေဝါစိက) သရဏဂုံသုံးပါး ဆောက်တည်ရသူတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ယသ-သူဌေးသား ရဟန်းပြုသွားသည်ဟူသော သတင်းကို ကြားရသဖြင့် “ယသလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဝင်ရောက်သော သာသနာတော် သည် အမှန်တကယ် မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်၍သာ ဖြစ်ရမည်” ဟု ဆုံးဖြတ် ကြကာ ယသထေရ်၏ သူငယ်ချင်း ငါးကျိပ်လေး(၅၄)ဦးတို့ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။

သာသနာပြုစေလွှတ်တော်မူခြင်း

ထိုအခါမှစ၍ ဤကမ္ဘာလောကကြီး အတွင်း မြတ်စွာဘုရား နှင့်တကွ ကိလေသာ အာသဝေါ ကုန်ခမ်းသော ရဟန္တာခြောက်ကျိပ် တစ်ပါး၊ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်တော်မူကြ၏။ ပဉ္စဝဂ္ဂီ ၅-ပါး၊ ယသ အမှူး ရှိသော ၅၅-ပါးတို့ကား “ဧဟိ ဘိက္ခု” ရဟန်းများဖြစ်ကြကုန်၏။

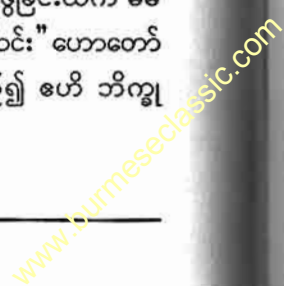
“ချစ်သား လာလော့”ဟု ခေါ်ရုံမျှဖြင့် လူ့အသွင်ပျောက်ကာ ရဟန်းအသွင် ရောက်လာသူများဖြစ်သည်။

ဗာရာဏသီပြည် ဣသိပတန မိဂဒါဝုန်တော၌ ပဌမဝါကပ်တော်မူပြီး ဝါကျွတ်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ထိုရဟန်းတော် ခြောက်ကျိပ်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၍ သတ္တဝါများစီးပွားချမ်းသာများစေရန်အလိုငှာ အစ အလယ် အဆုံး ကောင်းခြင်းသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသောတရားကိုဟောကြား၍ မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ မဂ္ဂင်ကျင့်စဉ်များကို ပြသပေးရန် သာသနာပြု စေလွှတ်တော်မူသည်။ ခရီးတစ်ကြောင်းတွင် နှစ်ပါးပေါင်း၍ မသွားရန်လည်း မှာကြားတော်မူသည်။

ထိုသို့သာသနာပြု စေလွှတ်ပြီးနောက် ကိုယ်တော်တိုင်လည်း ဥရုဝေလ ကဿပ၊ နဒီကဿပ၊ ဂယာကဿပ အမည်ရသော ကဿပ ညီနောင်သုံးဦးတို့ ဦးဆောင်သော ရသေ့တစ်ထောင်ကို ကယ်ချွတ်တော်မူရန် ဥရုဝေလတောအရပ်သို့ ကြွတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်ရဟန်းတော်များနှင့်ခွဲခွာ၍ ဥရုဝေလတောသို့ အကြွ၊ လမ်းခရီးအကြားရှိ တောအုပ်တစ်ခုအတွင်း သစ်ပင်ရင်း၌နေတော်မူစဉ် ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိ ညီနောင်သုံးကျိပ်တို့သည် ပျော်ပါးရန် ခေါ်လာခဲ့သော အမျိုးသမီးတစ်ဦးက လက်ဝတ်တန်ဆာများ ယူငင် ထွက်ပြေး၍ ထိုအမျိုးသမီးကို လိုက်လံ ရှာဖွေရင်း ဘုရားရှင်ထံ ရောက်လာကြသည်။

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က “သူတစ်ပါးကို ရှာဖွေခြင်းထက် မိမိကိုယ်ကိုတွေ့မြင်အောင် ရှာခြင်းက ပို၍အကျိုးရှိကြောင်း” ဟောတော်မူရာ မင်းသားအားလုံး သောတာပန် စသည်တည်၍ ဧဟိ ဘိက္ခုရဟန်းများ ဖြစ်တော်မူကြသည်။

ရသေ့တစ်ထောင်တို့နား တန်ခိုးဖြင့် ချေချွတ်ခြင်း

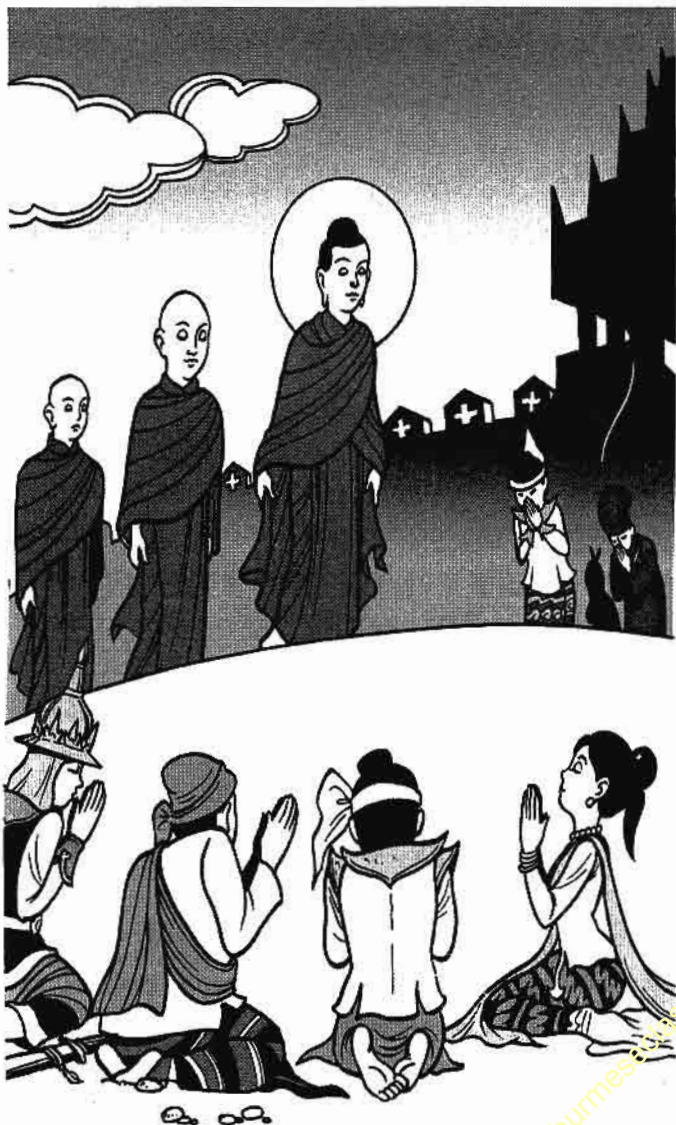
ထိုမှတစ်ဆင့် ရသေ့တစ်ထောင်တို့နေထိုင်ရာ ဥရဝေလ တောအုပ်သို့ ခရီးဒေသစာရီ ဆက်လက် ကြွချီတော်မူ၏။

ထိုရသေ့တို့နေရာရှိ မီးတင်းကုပ်၌နေသော နဂါးမင်းအား တန်ခိုး အမျိုးမျိုးဖြင့် နှိမ်နင်း၍ ဆုံးမတော်မူပြီး သပိတ်အတွင်း၌ ထည့်သွင်း ပြတော်မူသည်။ သိကြားနတ် ဗြဟ္မာတို့ အကြိမ်ကြိမ်လာ၍ ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ကြသည်ကိုလည်း ဥရဝေလ ကဿပရသေ့ကြီး တွေ့မြင်ရ၏။

“ဂေါတမသည် တန်ခိုးတော့ ကြီးပါ၏။ ငါ့ကဲ့သို့ ရဟန္တာ ကား မဖြစ်ရှာသေး” ဟုပင် ထင်နေရာ နောက်ဆုံး ၁၅၀၆-မျိုးသော တန်ခိုးများကို ပြသဆုံးမတော်မူမှ ကြည်ညိုလေးစားပြီးရသေ့အားလုံး ရဟန်းပြုကြလေသည်။

ထိုနောက် ရဟန်းတော်တစ်ထောင်တို့နှင့်အတူ ဂယာသီသ သို့ ကြွတော်မူ၍ တစ်ကမ္ဘာလုံး၊ တစ်လောကလုံး အမြဲမီးလောင်ခံ နေရပုံ အာဒိတ္တပရိယာယသုတ္တန်တရားတော်ကို ဟောပြတော်မူရာ အားလုံးရဟန္တာဖြစ်ကြလေသည်။

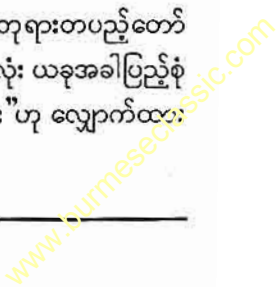
ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ကြွချီတော်မူခြင်း

ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ချဉ်ခြင်းငါးပျိုး

ဘုရားအလောင်းတော် တောထွက်စက ဗိမ္ဗိသာရမင်းအား ပေးထားခဲ့သော ကတိအရ ဘုရားရှင်သည် ကဿပညီနောင်တို့ ဦးဆောင်သော ရဟန်းတစ်ထောင်တို့နှင့်အတူ ပြာသိုလပြည့်နေ့ လောက်တွင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ကြွတော်မူရာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့အနီး ထန်းပင် ပျိုဥယျာဉ်ကြီးသို့ အရောက် မင်းနှင့်ပြည်သူ တစ်သိန်း နှစ်သောင်း တို့ ခမ်းခမ်းနားနား သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆို ဖူးမြော်လာကြသည်။

ထို၌ဘုရားရှင်သည် “မဟာနာရဒကဿပ ဇာတ်တော်ကြီး” ကို ဟောတော်မူရာ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးနှင့် လူတစ်သိန်းတစ်သောင်းတို့ သောတာပန်တည်ကြ၍ လူတစ်သောင်းတို့ သရဏဂုံတည် ကြလေ သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား- ဘုရားတပည့်တော် မင်းသားဘဝက တောင့်တခဲ့သော ချဉ်ခြင်းငါးပါးလုံး ယခုအခါပြည့်စုံ ပြီ ဖြစ်၍ အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက်ပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထား လေသည်။

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

မင်းပျိုမင်းလွင်ဘဝက ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး တောင့်တခဲ့သော
ချင်ခြင်း ငါးမျိုးကား -

- (၁) မင်းဧကရာဇ်ဖြစ်ရမူ ကောင်းလေစွာ၊
- (၂) မင်းဧကရာဇ်ဖြစ်သောအခါ ဘုရားရှင် ကြွရောက်
လာပါမူ ကောင်းလေစွာ၊
- (၃) ကြွရောက်တော်မူသောအခါ ရိုသေလေးမြတ်
ဆည်းကပ်ပူဇော်ရမူ ကောင်းလေစွာ၊
- (၄) ဝဋ်ဒုက္ခမှလွတ်ကြောင်း တရားကောင်းတရားမှန်ကို
ဟောကြားတော်မူပါမူ ကောင်းလေစွာ၊
- (၅) ဟောကြားသည့်အတိုင်း သိမြင်၍ မိစ္ဆာလွတ်ကင်း
အသိမှန်အမြင်မှန် ရှင်းသူဖြစ်ရမူ ကောင်းလေစွာ
ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ဝေဠုဝန်ကျောင်းလှူဖွဲ့ကြီး

ထို့နောက် ဗိမ္ဗိသာရမင်းတရားသည် ဥပါသကာအဖြစ်ခံယူ၍
သံဃာတော် တစ်ထောင်နှင့်အတူ နောက်တစ်နေ့ နံနက်ဆွမ်းကို
နန်းတော်သို့ကြွရောက် ဘုဉ်းပေးပါရန်ပင့်လျှောက်၍ ပြန်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် မင်းနန်းတော်သို့ ဆွမ်းစားကြွတော်မူ
သောအခါ ဖူးမြော်သူ ပရိသတ်များ များပြားလှသဖြင့် သိကြားမင်း
ကိုယ်တိုင် လှလင်ယောင်ဆောင်၍ ဓမ္မဂီတများကို သီကျူးလျက်
နိဗ္ဗာန်ဆော်အဖြစ် ရှေ့ကပင့်ဆောင်သွားရလေသည်။

နန်းတော်သို့ရောက်သောအခါ ဆွမ်းကပ်၍ ဘုရားအမှူး
ရှိသော သံဃာတော်တို့ သီတင်းသုံးရန် ဝေဠုဝန် ဥယျာဉ်တော်ကို

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

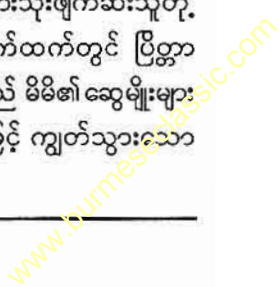

နှင်းအပ်လှူဒါန်းလေသည်။ ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်တော်ကြီးကို ကျောင်းအရံ အဖြစ် ရေစက်ချလှူဒါန်းလိုက်ရာ သာသနာရေးသောက်မြစ်ကြီး အမြစ်တွယ်လာသည့်အလား မဟာပထဝီ မြေကြီးသည် တုန်ခါ မြည်ဟည်း ငလျင်ကြီးလှုပ်လေသည်။

မိမိသာရ၏ သွေမျိုးဟောင်း ပြိတ္တာများ

ထိုနေ့ည၌ပင် မိမိသာရမင်းကြီး၏ နန်းတော်တစ်ခုလုံး ပြိတ္တာများ၏ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော ဟစ်အော် ငိုညည်းသံများ၊ ခြောက်လှန့်သံများကို ကြားရသဖြင့် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ကာ စက်တော် မခေါ်နိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက် ဘုရားရှင်ထံသို့ သွားရောက် လျှောက်ထားရာ တိရောကုဋ္ဌ သုတ္တန်ကို ဟောကြားတော်မူသဖြင့် သတ္တဝါပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တို့ သစ္စာသိမြင် ကျွတ်တမ်းဝင်ကြလေ တော့သည်။

တိရောကုဋ္ဌသုတ္တန်ဟောခြင်းအကြောင်းမှာ လွန်ခဲ့သည့် ၉၂- ကမ္ဘာကာလ ဖုဿမြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တွင် မိမိသာရ လောင်းလျာ အတွင်းဝန်နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများသည် ဘုရားအမျိုးရှိ သော သံဃာတော်များ၏ ဆွမ်းကွမ်း ဝေယျာဝစ္စများကို ဆောင်ရွက် ကြရလေရာ ဝေယျာဝစ္စကောင်းမွန်စွာ လုပ်သူများသည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြသည်။ သံဃာ့ပစ္စည်းကို ခိုးယူသိုဝှက်စားသုံးဖျက်ဆီးသူတို့ ကား ငရဲကျပြီးနောက် ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်တွင် ပြိတ္တာ ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ထိုပြိတ္တာများသည် မိမိ၏ ဆွေမျိုးများ က ကုသိုလ်အမှုတန်းပေးဝေ၍ သာဓုခေါ်ရသဖြင့် ကျွတ်သွားသော

ပြိတ္တာများကို ကြည့်ကာ မိမိတို့အားရည်စူး၍ ကုသိုလ်ပြုအမှုဝေမည့်သူ
ကို မသိနိုင်ကြသဖြင့် ကဿပဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားကြသည်။

နောက်ပွင့်မည့် ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက်တွင် ထိုပြိတ္တာ
တို့၏ ဆွေမျိုးဟောင်းဖြစ်သော အတွင်းဝန်မင်းသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်း
အမည်ဖြင့် ဖြစ်သောအခါ အမှုဝေသဖြင့် ပြိတ္တာဘဝမှ ကျွတ်လွတ်ကြ
မည့် အကြောင်းကို ဟောတော်မူသည်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ ဆွေမျိုး
ဟောင်း ပြိတ္တာတို့သည် ဘဝများစွာကြာကြီးကြာမှ ကျွတ်လွတ်ရမည်
ကို ယနေ့နက်ဖြန်အလား များစွာဝမ်းမြောက် မျှော်လင့်နေခဲ့ကြကုန်၏။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များ
အား ဆွမ်းကျွေးပြီးနောက် ကျောင်းအရံ လှူပြီးသော်လည်း ကုသိုလ်
အမှု မဝေမိသဖြင့် ဆွေမျိုးဟောင်းပြိတ္တာတို့ တစ်ညလုံးခြောက်လှန့်
ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုပြိတ္တာတို့ကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရားသည် တိရော
ကုဋ္ဌသုတ္တန်ကို ဟောပြောတော်မူလေရာ ကုသိုလ်ဒါနပြုတိုင်း ဆွေမျိုး
ဟောင်းများအား ကုသိုလ်အမှုဝေရန် ညွှန်ကြားတော်မူလေသည်။
ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးလည်း ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များ နောက်
တစ်နေ့နံနက် နန်းတော်သို့ကြွ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပါရန် ပင့်လျှောက်
လေရာ ဘုရားရှင်သည် နံရံတံတိုင်း စသည့်တို့၌ အဝတ်အစား ဆင်းရဲ
ကာ ကြောက်မက်ဖွယ် အရုပ်အဆင်းများဖြင့် စောင့်မျှော်နေကြသော
ပြိတ္တာများကိုဆက်ကပ်ပြီး အမှုအတန်းပေးဝေလိုက်ရာ ပြိတ္တာဘဝမှ
ကျွတ်လွတ်၍ ကိုယ်ရေးအဆင်း လှပစွာဖြင့် နတ်တို့၌ဖြစ်သော ခဲဘွယ်
ဘောဇဉ်များ စားသုံးနေသည်ကို မြင်ရလျှင် မင်းကြီးသည် လွန်စွာ
ဝမ်းမြောက်သွားလေသည်။

ထို့နောက် အဝတ်သင်္ကန်း အိပ်ရာနေရာ စသည်လှူဒါန်းပြီး အမျှဝေပြန်ရာ နတ်ဝတ်တန်ဆာများနှင့် အိပ်ရာနေရာဗိမာန်များ ရရှိသွားသည်ကို မြင်သောအခါ မင်းကြီးသည် ပို၍ဝမ်းသာကြည်နူး ဖြစ်သွားလေသည်။

ဥပတိဿ၊ ကောလိတတို့နှင့် သိဉ္ဇည်းဆရာကြီး

မြတ်စွာဘုရားရှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူသောအခါ တိတ္ထိဆရာကြီး ၆-ဦးတွင် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်သော သိဉ္ဇည်းဆရာကြီး (သဉ္ဇယဗေလဋ္ဌပုတ္တ)သည် ဘုရား အမည်ခံကာ တပည့်ပရိတ်သတ် အများခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်၌ရှိနေနှင့်၏။ ထိုဆရာကြီးထံ၌ ဥပတိဿနှင့် ကောလိတအမည်ရှိသော ပရိဗိုဇ်နှစ်ဦးသည် နောက်လိုက် တပည့်ပရိတ်သတ် ၅၀၀-တို့နှင့်အတူ ပရိဗိုဇ်ရဟန်းပြု၍ နေကြလေသည်။ ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့ကား ပုဏ္ဏားသူဌေးသားများဖြစ်ကြ၍ ပရိဗိုဇ်မဝတ်မီ နောက်လိုက်နောက်ပါများနှင့်အတူ တောင်ထိပ်သဘင်ပွဲသို့ သွားကြရာမှ သံဝေဂဖြစ်ကာ ပရိဗိုဇ်ဝတ်လာသူများ ဖြစ်သည်။

သိဉ္ဇည်းဆရာကြီးထံသို့ ရောက်လာသောအခါ ၂-ရက်၊ ၃-ရက်အတွင်းမှာပင် သိဉ္ဇည်းဆရာကြီး၏ တရားသည် ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ကြောင်းမဟုတ်၊ အနှစ်သာရရှိသော လမ်းစဉ်မဟုတ်သည်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွားကြသဖြင့် အမြိုက်တရားကို လှည့်လည် ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ အမြိုက်တရားကို အလျင်တွေ့သူက မိမိသူငယ်ချင်းအား ပြန်လည်ပြောပြရန်လည်း ကတိထားကြလေသည်။

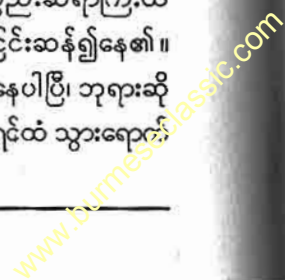
သတိပဋ္ဌာန်တူငြိမ်းဆွဲဆောင်မှု

မြတ်စွာဘုရား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ရောက်၍ ၁၅-ရက်လောက်အရ တပို့တွဲလဆန်းစတွင် ပဉ္စဝဂ္ဂိ ငါးဦးတို့တွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သော ရှင်အဿဇိမထေရ်သည်လည်း ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်မှ ရာဇဂြိုဟ် မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။ ဥပတိဿ ပုရိမိုဇ်သည် အဿဇိမထေရ်၏ ကြည်လင်သော အသားအရေ၊ ဣန္ဒြေတည်ငြိမ်စွာ ဆွမ်းခံကြွတော်မူသည်ကို မြင်ရသဖြင့် တရားထူးရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာ အကဲခတ်မိလေသည်။ အရှင်အဿဇိနောက်သို့လိုက်သွားကာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးနောက် “သင်၏ဆရာကား မည်သူပါနည်း၊ အဘယ်တရားကို နှစ်သက်ပါသနည်း” စသည်ဖြင့် မေးလျှောက်ရာ သစ္စာလေးပါးကို ဟောကြားတော်မူသဖြင့် ဥပတိဿသောတာပန်တည်လေသည်။

ဥပတိဿပရိမိုဇ်လည်း ကတိအရ သူငယ်ချင်းကောလိတထံသွား၍ မိမိရရှိသောတရားကို ပြောပြရာ ကောလိတပရိမိုဇ်လည်း သောတာပန်တည်လေသည်။ ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့ အချင်းချင်း တိုင်ပင်ကာ မြတ်စွာဘုရားသခင် သီတင်းသုံးရာ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ ရဟန်းပြုရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။

လူ့အတန်းအစားနှစ်မျိုး

ဘုရားရှင်ထံ မသွားမီ မိမိတို့ဆရာ သိဉ္ဇည်းဆရာကြီးထံ သွား၍ ပြောဆိုခေါ်ငင်သော်လည်း လိုက်ပါရန် ငြင်းဆန်၍နေ၏။ “ဆရာကြီး-လောက၌ ဘုရားစစ် ဘုရားမှန် ပွင့်ပေါ်နေပါပြီ၊ ဘုရားဆိုသည်ကို မျှော်လင့်နေကြသော လူတို့သည် တိုဘုရားရှင်ထံ သွားရော့”

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

ဖူးမြော်ပူဇော်ကြလိမ့်မည်။ ဆရာကြီး ဘဝသည် အချည်းအနီး အနှစ်သာရမရှိ မဖြစ်ပါစေနှင့်” စသည့်ဖြင့် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုကြသော်လည်း “အမောင်တို့-ဆရာကြီးလုပ်ပြီးမှ ငါတပည့်မခံလိုပြီ၊ ရှိပါစေတော့ အမောင်တို့၊ လောက၌ လူမိုက်နှင့် ပညာရှိ လူမိုက်သာများသည် မဟုတ်လော၊ ပညာရှိသူများ ပညာရှိသော ဂေါတမထံ သွားကြ လိမ့်မည်၊ လူမိုက်များငါ့ထံသို့ လာကြလိမ့်မည်” ဟု အဆုံးသတ်ပြောဆို၍ သူ၏ ကျောင်း၌ပင်နေရစ်ခဲ့လေသည်။

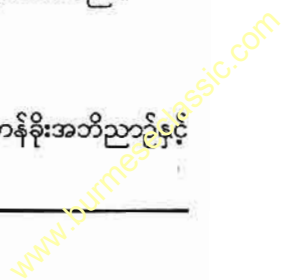
ဥပတိဿကောလိတတို့ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ပရိသတ် ပြိုကွဲ အခြွေအရံနည်း၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲကာ သွေးပွက်ပွက်အန်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဥပတိဿ ကောလိတတို့ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားသော တပည့် ၅၀၀-တို့တွင်လည်း တပည့် ၂၅၀-သည် သိဉ္ဇည်းဆရာကြီး အား သနားလှသဖြင့် လိုက်ပါမသွားဘဲ လှည့်ပြန်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

ဥပတိဿနှင့် ကောလိတ ပရိပိုဇ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံ ရဟန်းပြုခွင့် တောင်းပန်ကြသောအခါ “ဧဟိ ဘိက္ခု” ရဟန်းများဖြစ် လာကြသည်။ ကောလိတ ပရိပိုဇ် ၇-ရက်၊ ဥပတိဿပရိပိုဇ် ၁၅-ရက် ကြာမှ ရဟန္တာဖြစ်တော်မူကြသည်။ ဥပတိဿသည် ပညာအရာ ဧတဒဂ်ဘွဲ့ခံမည့် အရှင်သာရိပုတ္တရာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီး ဖြစ်လာ သည်။ ကောလိတပရိပိုဇ်ကား တန်ခိုးဣဒ္ဓိအရာ ဧတဒဂ်ဘွဲ့ခံမည့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန် ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီး ဖြစ်လာသည်။

ပထပဆုံး သံဃာအစည်းအဝေးကြီး

ထိုအချိန်ကား ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ တန်ခိုးအဘိညာဉ်နှင့်

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

ပြည့်စုံသော ဧဟိ တိက္ခု ရဟန်းသံဃာ ရဟန္တာပေါင်း ၁၂၅၀-ပါးတို့ စုံညီစုဝေးမိသော တပို့တွဲလပြည့်နေ့ဖြစ်ရာ ပထမဆုံးသော သာဝက အစည်းအဝေးကြီး (ပထမသာဝက သန္နိပါတ) ဖြစ်လေသည်။ ထိုအစည်းအဝေးကြီး၌ အရှင်သာရိပုတ္တရာအား လက်ယာတော်ရံ အဂ္ဂသာဝကရာထူး၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်အား လက်ဝဲတော်ရံ အဂ္ဂသာဝက ရာထူးကို အသီးသီး ပေးသနား ချီးမြှင့်တော်မူလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ရှေးဘုရားရှင်တို့၏ အစဉ်အလာအရ သံဃာ ပရိသတ်အလယ်၌ “ခန္တီပရမံ တပေါ တိတိက္ခာ .. . . . . သဗ္ဗပါပဿအကရဏံ .. . . .” စသော သုံးဂါထာကို မြွက်ဆိုတော်မူ၍ သြဝါဒပါတိမောက်ပြ (ဟောကြား ဆုံးမ) တော်မူလေသည်။

ကပိလဝတ်ပြည်သို့ကြွတော်မူခန်း

တမန်တော်အပတ်များစေလွှတ်ခြင်း

ကပိလဝတ်ပြည်ရှိ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် သားတော် ဘုရားရဟန်းပေါင်းခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းစံနေသည့် သတင်းကိုကြားသိရသည်နှင့် တပြိုင်နက် စကားချောင်သော အမတ်တစ်ဦးအား နောက်လိုက်နောက်ပါ မင်းချင်းတစ်ထောင် အခြံအရံဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွားရောက် ပင့်ဆောင်ရန် မိန့်တော်မူသည်။

ထိုတမန်တော်အမတ်နှင့် မင်းချင်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား တရားဟောတော်မူနေစဉ် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်သို့ရောက်ရှိ၍ ပရိသတ်အစွန်ကပင် တရားတော်ကို နာယူခဲ့ကြသည်။ တရားဒေသနာ ပြီးဆုံးသောအခါ ထိုတမန်တော်အမတ်နှင့် မင်းချင်းများအားလုံး ရဟန္တာချည်း ဖြစ်တော်မူသွားကြ၏။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကိုသာ ခံစားနေကြ သဖြင့် ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးထံ သတင်းပြန်ကြားရန်ကို မဆိုထားဘိ ဘုရားရှင်ကိုပင် မလျှောက်ထားတော့ချေ။

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် သတင်းပြန်ကြားချက် မရရှိသဖြင့် နောက်ထပ် အမတ်တစ်ဦးနှင့် မင်းချင်း တစ်ထောင်တို့ကို ထပ်မံ စေလွှတ်တော်မူ၏။ ထိုအမတ်နှင့် မင်းချင်းတို့သည်လည်း ရှေးနည်းတူ ရဟန္တာချည်း ဖြစ်တော်မူသွားကြ၍ သတင်းပြန်ကြားရန် ကြောင့်ကြ တော် မမူကြပေ။ ဤနည်းဖြင့် (၉)ကြိမ်တိုင်တိုင် စေလွှတ်တော်မူရာ အမတ်(၉)ဦး၊ မင်းချင်း(၉)ထောင်တို့အားလုံး ရဟန္တာချည်းဖြစ်တော်မူ သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ယုံကြည်စိတ်ချရသော ကယဠဒါယီအမတ် ကြီးအား မင်းချင်းတထောင်နှင့်အတူ စေလွှတ်ရာ “ရဟန်းပြုခွင့်ရပါ လျှင် ပင့်ဆောင်ပေးပါမည်” ဆို၍ မင်းကြီး ကတိဝန်ခံကာ စေလွှတ် တော်မူသည်။

ကာဠဒါယီအမတ်ပင့်ဆောင်ခြင်း

ကာဠဒါယီအမတ်နှင့် မင်းချင်းတို့လည်း ရဟန္တာချည်းပင် ဖြစ်တော်မူကြပြန်ရာ မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ခမည်းတော်နှင့် ဆွေမျိုး တော်တို့အား ချီးမြှောက်ပါရန် ကြွရောက်ပါမည့်အကြောင်း လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအချိန်ကား တပေါင်းလဖြစ်၍ မအေးလွန်း၊ မပူလွန်း၊ ရွက်သစ်လောင်း၍ ရွက်ဟောင်း ကြွေချိန်လည်းဖြစ်၏။ သီးနှံရိတ်သိမ်း ပြီးစဖြစ်၍ ခရီးလမ်းပန်းလည်း ချောမော၏။ ခရီးလမ်းတလျှောက် ပန်းမျိုးစုံဖူးပွင့်သော အခါသမယလည်းဖြစ်သည်။ အရှင်ကာဠဒါယီ မထေရ်သည်အခါရာသီ တောတောင် သဘာဝ သာယာလှပမှုတို့ကို ၆၄-ပုဒ်သော ဂါထာကဗျာများဖွဲ့ဆိုကာ ကပိလဝတ် နေပြည်တော်သို့ ကြွရောက်ရန် တောင်းပန်လျှောက်ထားလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် တပေါင်းလပြည့် ကျော်(၁)ရက်နေ့တွင် ရာဇဂြိုဟ်ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်မှ နောက်ပါရဟန်းအပေါင်းနှစ်သောင်းခြံရံတော်မူလျက် ကပိလဝတ်နေပြည်တော်သို့ ကြွချီတော်မူလေသည်။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်နှင့် ကပိလဝတ်နေပြည်တော်သည် ယူဇနာ ၆၀-ကွာဝေးသဖြင့် တစ်နေ့လျှင် တစ်ယူဇနာကျ ကြွတော်မူရာ (၂)လတိုင်တိုင် ကြွတော်မူရလေသည်။ ကာဠုဒါယီမထေရ်သည် ဈာန်အဘိညာဉ်ဖြင့် ကောင်းကင်မှကြွကာ ခမည်းတော်မင်းကြီးထံ သတင်းပို့ရာ ရှင်ကာဠုဒါယီကို မြင်သည်နှင့် မင်းကြီးမှာ လွန်စွာ နှစ်ထောင်းအားရ ဝမ်းမြောက်မဆုံး ရှိရလေတော့သည်။

အရှင်ကာဠုဒါယီကား ဆွမ်းကပ်လှူသောအခါ နန်းတွင်းမှာ မဘုဉ်းပေးဘဲ “မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ဆက်ကပ်ရဦးမည်” ဟု မင်းကြီးအား ပြောကြားရာ မင်းကြီးမှာ ပို၍ ဝမ်းမြောက်သွားလေသည်။ အရှင်ကာဠုဒါယီသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့် တပည့်ရဟန်း နှစ်သောင်းတို့ ဘယ်စခန်းသို့ရောက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ မင်းကြီးထံသတင်းပို့ရင်း ခမည်းတော်ကြီး၏ ဆွမ်းကိုကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ယူဆောင်ကာ နေ့စဉ်ပင် ဆက်ကပ်ရလေသည်။ ကဆုန်လပြည့်ကျော် (၁)ရက်နေ့တွင် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ကပိလဝတ်နေပြည်တော်သို့ ဆိုက်ရောက်တော် မူလေသည်။

နိဗ္ဗာန်ကျောင်းတော်သို့ပင့်ဆောင်ခြင်း

ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးနှင့် သာကီဝင် ဆွေတော် မျိုးတော် အကြီးအကဲတို့သည် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များအား ကြိုဆိုပင့်ဆောင်ရန် စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြလေသည်။ ကပိလဝတ်

နေပြည်တော်၏ အရှေ့ဘက်၌ရှိသော နိဂြောဓမင်းသား၏ ဥယျာဉ်သည် မိုးရေ အရိပ်အာဝါသကောင်း သည့်အပြင် နေပြည်တော်နှင့် မနီးလွန်း၊ မဝေးလွန်းသဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်ခြင်း၊ သွားရလွယ်ကူခြင်းတို့ကြောင့် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များ သီတင်းသုံးရန် သတ်မှတ်ကြလေသည်။ ဆွေတော် မျိုးတော်တို့သည် ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်၍ ပန်းနံ့သာများ ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ကာ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များအား ကြိုဆို၍ နိဂြောဓာရုံ ဥယျာဉ်ကျောင်းတော်သို့ ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ပူဇော် ပင့်ဆောင်ကြလေသည်။

ငရမ်းအစုံအစုံ တန်ခိုးဖြူတဖြူ သာကီဝင်ပင်းတို့၏ ဟနုကို ချိုးနှိမ်တော်မူခြင်း

ဆွေတော်မျိုးတော် သာကီဝင် အကြီးအကဲတို့သည် မိမိတို့၏ တူသားဖြစ်၍ အရွယ်အားဖြင့် ငယ်သော ဘုရားရှင်အား ဦးချကန်တော့ရန် ဝန်လေးနေကြ၏။ ထို့ကြောင့် သာကီဝင်ကလေးသူငယ်များကမူ နောက်ပိုင်း၌ သာထိုင်နေကြလေသည်။

ဘုရားရှင်သည် သာကီဝင်ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ မာနကို နှိမ်ချပယ်ချိုးရန် စကြဝဠာနှင့်အမျှ ထက်ကောင်းကင်၌ ရတနာစင်္ကြံကြီးကိုဖန်ဆင်းတော်မူလိုက်သည်။ သာကီဝင် မာနအိုးတို့အား ဘုရားရှင်တို့၏ ဣန္ဒြေအားအစွမ်းကို ပြတော်မူလိုသဖြင့် ရတနာစင်္ကြံပေါ်၌ လူးလာတုံခေါက် စင်္ကြံလျှောက်တော်မူ၏။ စကြဝဠာတိုက်တစ်သောင်းမှ နတ်ဗြဟ္မာတို့သည်လည်း ကောင်းကင်မလပ် နေရာစပ်မျှ ထက်ရပ်တစ်ခွင်၌ ဖူးမြင်ပူဇော်လေကြကုန်၏။

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

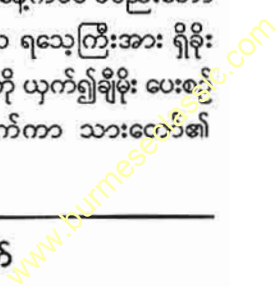

ဘုရားရှင်သည် စင်္ကြံလျှောက်ရင်း စကြဝဠာတစ်ခွင်လုံး လင်းလင်းထအောင် တောက်ပ ဖြူဖွေးသော ရောင်ခြည်တို့ကို လွှတ်တော်မူ၏။ နတ်ပရိသတ်များ မမြင်စဖူး ဖူးမြော်အံ့ဩနေကြစဉ် ဆံပင်၊ မျက်ခုံး စသော ခန္ဓာကိုယ်တော်မှ ညိုသော ရောင်ခြည်တော် များ၊ နှုတ်ခမ်းတော် ခြေဖဝါးတော်စသော နိမြန်းသော ကိုယ်တော်မှ နိမြန်းသော ရောင်ခြည်တော်များ၊ ဝါဝင်းသောကိုယ်ရေအသားတော်မှ ဇမ္ဗူရာဇ်ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းဝါတောက်ပသော ရောင်ခြည်တော်များ၊ သွားတော်လေးဆယ် စွယ်တော်လေးဆူ ဖြူဖွေးသော ခန္ဓာကိုယ်အစိတ် အပိုင်းမှ စသည်ဖြင့် ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်တို့ကို အလှယ်လှယ် အပြန်ပြန်ဖန်ဆင်း ပြတော်မူလေသည်။

လူနတ်ဗြဟ္မာတို့သည် ရောင်ခြည်တော်ခြောက်ဖြာတို့ကို အံ့အားသရဲကြည်ညိုနေကြစဉ် ဘုရားရှင်သည် ညာဘက်မျက်လုံးတော် မှ ရေအလျဉ်များ၊ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးတော်မှ မီးအလျှံများ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဖန်ဆင်း၍ပြတော်မူရာ သာကီဝင်မင်းအပေါင်းတို့သည် မာန်မာနကျ၍ နှစ်ထောင်းအားရဖူးမြော်၍ မဝဖြစ်ကာ အကြိမ်ကြိမ် ဦးချပူဇော်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် မြတ်စွာ ဘုရားရှင်အား ဤသို့ လျှောက်ထားလေသည်။

၁။ “ဘုန်းတော်ကြီးသော သားတော်မြတ်ဘုရား- ခမည်းတော်သည် သားတော်ဖွားသည့် နေ့ကပင် ခမည်းတော်၏ ဆရာဖြစ်သော ကာဠဒေဝီလ ရသေ့ကြီးအား ရှိခိုးရန် သားတော်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်၍ချိမိုး ပေးစဉ် သားတော်သည် အပေါ်သို့တက်ကာ သားလောင်း၏

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

ခြေနှစ်ဖက်မှာ ဆရာရသေ့ကြီး၏ ဦးခေါင်းထက်၌ ကျရောက်သည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ ထိုအခါကပင် ခမည်းတော်သည် သားတော်အား ပထမဆုံး လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးခဲ့ပါသည်။

၂။ ထိုမှတစ်ဖြာ လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ပြုလုပ်စဉ်က လသားမျှသာဖြစ်သော သားတော်အား သပြေပင်ရိပ်၌ သိပ်၍ ထားရာ နေပင်ရွှေ့သော်လည်း သားတော်အပေါ်မှ သစ်ရိပ်လည်း မရွှေ့ဖယ်။ သားတော်ငယ်လည်း ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူလျက် အာနာပါနာ ပဌမဈာန် ဝင်စားနေသည်ကို ခမည်းတော်ဖူးတွေ့ခဲ့ရသဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးခဲ့ရဖူးပါသည်။

၃။ သားတော်မြတ်ဘုရား- ခမည်းတော်သည် ရှေးအခါက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်စဖူး ထူးကဲ ဆန်းကြယ်သော အသွယ်သွယ်၊ အဖုံဖုံ တန်ခိုးအစုံတို့ကို ယခုအခါ တွေ့ကြုံဖူးမြော်ရသဖြင့် ခမည်းတော်သည် သားတော်အား သုံးကြိမ်မြောက် လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးရပါပြီးဘုရား။

စုဒ္ဓဝင်ဟောကြားရန်တောင်းပန်ခြင်း

ယင်းသို့လျှင် ဘုရားရှင်သည် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အား ရေမီးအစုံအစုံ(ယမိုက်ပြာဠိဟာ) တန်ခိုးအဖုံဖုံပြနေစဉ် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်အနီး ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ တပည့်ရဟန်း (၅၀၀)နှင့်အတူ သီတင်းသုံးနေခဲ့သော လက်ယာတော်ရံ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကြီးသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ဖြင့် ကြည့်ရှုတော်မူရာ ဘုရားရှင်သည် ဆွေတော်

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

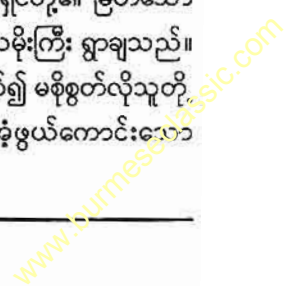

မျိုးတော်တို့အား ရေမီးအစုံအစုံ (ယမိုက်ပြာဠိဟာ) တန်ခိုးအဖုံဖုံ ပြနေပုံကို သိမြင်တော်မူလေသည်။

လောက၌ ဘုရားဟူ၍ဖြစ်ပေါ်ရန် မည်မျှခက်ခဲကြောင်း၊ မည်သို့ဆည်းပူးရကြောင်း၊ ဘုရားရှင်၏ အားအစွမ်းသည် မည်မျှ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ကြောင်း၊ လူနတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအားလုံးတို့ သိရှိ ကြည်ညိုစေ လိုသဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဘုရားရှင်အား ဗုဒ္ဓဝင် ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းဟောပြတော်မူရန် တောင်းပန်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ထို့ကြောင့် တပည့်ရဟန်း(၅၀၀)ကို ခေါ်ဆောင်၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ဘုရားရှင်ထံ သွားရောက်ပူးမြော်ကြလေသည်။

ဘုရားရှင်သည် ကောင်းကင်ယံ စင်္ကြံအထက်၌ သီးတင်း သုံးတော်မူစဉ် အရှင်မဟာကဿပ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလ္လာန် စသောသံဃာတော် နှစ်သောင်းတို့သည် ဘုရားရှင် အနီး ထက်ကောင်းကင်၌ပင် ရိုသေစွာ ခစားနေကြခိုက် အရှင်သာရိပုတ္တရာ သည် ဘုရားရှင်အား ဗုဒ္ဓဝင်တရား ဟောကြားရန် လျှောက်ထား တောင်းပန်၍ ဗုဒ္ဓဝင်တရားတော်ကို စင်္ကြံလျှောက်ရင်း ဟောကြားတော် မူသည်။ နတ် ဗြဟ္မာ ကုဋေတစ်သိန်းတို့ ရဟန္တာဖြစ်ကြ၍ သောတာပန် စသည် ကျွတ်တမ်းဝင်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား မရေမတွက်နိုင်အောင် ရှိလေသည်။

ဗုဒ္ဓဝင်တရား ဟောကြားအပြီး ရတနာစင်္ကြံမှ သက်ဆင်း တော်မူ၍ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏အလယ် ဘုရားရှင်တို့၏ မြတ်သော နေရာတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ပေါက္ခရဝဿမိုးကြီး ရွာချသည်။ ပေါက္ခရဝဿမိုးဟူသည် စိုစွတ်လိုသူတို့သာစိုစွတ်၍ မစိုစွတ်လိုသူတို့ မစိုစွတ်အောင် ရွာသွန်းသော မိုးဖြစ်သည်။ ထိုအံ့ဖွယ်ကောင်းသော

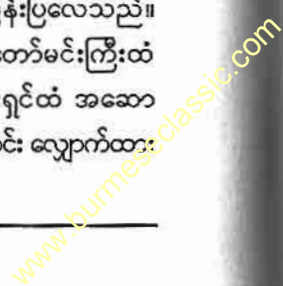
ပေါက္ခရာဝဿမိုးနှင့် စပ်လျဉ်းပြီးလျှင် တအံ့တဩ ပြောဆိုကြသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်ကြီးကို ဟောတော်မူရ ပြန်လေသည်။

ကပိလဝတ်ဖြည့်၌ ဆွမ်းခံကြွတော်မူခြင်း

ဆွေတော်မျိုးတော်များအားလုံး တရားနာပြီး ကျောင်းတော်မှ ပြန်သွားကြသော်လည်း တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ နောက်တစ်ရက် နံနက်ဆွမ်းအတွက် ပင့်ဖိတ်လျှောက်ထားခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ ခမည်းတော် မင်းတရားကြီးကား မိမိသဘောနှင့်မိမိ နန်းတော်တွင်း၌ ဆွမ်းကပ်ရန် စီမံထားလေသည်။ ဘုရားရှင်ကား ရှေးဘုရားရှင်တို့၏ အစဉ်အလာ အရ အိမ်စဉ်ဆွမ်းခံ၍ ဘုဉ်းပေးရသောဝတ်ကို မချွတ်ယွင်းစေရအောင် နောက်တစ်ရက်နံနက်တွင် သံဃာတော်ပေါင်း နှစ်သောင်းခြံရံလျက် ကပိလဝတ်နေပြည်တော်အတွင်း ဆွမ်းခံလှည့်တော်မူသည်။

ရောင်ခြည်တော်ခြောက်ဖြာ ကွန့်မြူးလျက် အထူးတင့်တယ် ကြည်ညိုစဖွယ် ဆွမ်းခံကြွတော်မူသည်ကို ပြည်သူပြည်သားတို့သည် တအံ့တဩ ကြည့်ရှုကြည်ညိုနေကြလေသည်။ ရာဟုလာမယ်တော် ယသောဓရာသည် အဆောင်တော်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ တစ်လမ်းပြီး တစ်လမ်း၊ တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် လှည့်လည် တောင်းခံသည်ကို မြင်ရ သောအခါ ရင်ထုမနာဖြစ်ရလေ၏။ သားတော်ရာဟုလာကိုလည်း ပွေ့ချီက “အဲဒါ သားရဲ့ခမည်းတော်ပဲ”ဟု ပြောဆိုညွှန်းပြလေသည်။

ယသောဓရာသည် ချက်ချင်းပင် ခမည်းတော်မင်းကြီးထံ သွား၍ လျှောက်တင်လေရာ မင်းကြီးလည်း ဘုရားရှင်ထံ အဆော တလျှင် သွားရောက်၍ ထိုသို့ပြုလုပ်ရန် မသင့်လျော်ကြောင်း လျှောက်ထား

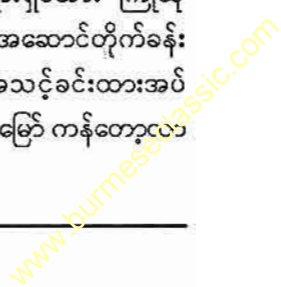

လေသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က အိမ်စဉ်လှည့်၍ ဆွမ်းခံစားသော အကျင့်သည် ဘုရားရှင်အဆူဆူတို့၏ မြတ်သောအကျင့် ဖြစ်ကြောင်း ဟောတော်မူရာ မင်းကြီး သောတာပန်တည်လေသည်။ မင်းကြီးသည် ဘုရားရှင် သပိတ်တော်ကို လှမ်းယူ၍ ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာတော် တို့အား နန်းတော်သို့ ဆွမ်းကပ်ရန် ပင့်ဆောင်လာသည်။

ယသော်ခရာမှတစ်ပါး သာကီဝင် ဆွေတော်မျိုးတော်များ အားလုံးလည်း စုရုံးရောက်ရှိလာကြ၏။ နေရာတော်၌ ထိုင်ပြီးလျှင် အိမ်စဉ် လှည့်လည်၍ တရားသဖြင့် ဆွမ်းခံစားရသော ကျင့်ဝတ်သည် အသက်မွေးမှု စင်ကြယ်၍ ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ ချမ်းသာကြီးပွားကြောင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆွမ်းခံဝတ် အကြောင်းကို ဆက်လက် ဟောပြောတော်မူရာ မိတ္ထေးတော် မဟာပဇာပတိဂေါတမီ သောတာပန်တည်၍ ခမည်းတော် မင်းကြီး သကဒါဂါမ် တည်သွားသည်။

ယသော်ခရာတိုက်ခန်းသို့ ကြွတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသည်နှင့် အရှင် သာရိပုတ္တရာ၊ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လန်တို့ကို နောက်ပါခေါ်ဆောင်၍ ခမည်းတော်မင်းကြီးအား သပိတ်ကိုထမ်းစေလျက် ယသော်ခရာ တိုက်ခန်းသို့ ကြွလှမ်းတော်မူလေသည်။ ဘုရားရှင်ကြွလာသည်ကို မြင်လျှင် ယသောခရာသည် မောင်းမအခြွေအရံတို့အား မိမိကဲ့သို့ သစ်ခေါက်ဆိုးအဝတ်ကို ဝတ်ရုံစေလျက် ဘုရားရှင်အား ကြိုဆို ကန်တော့ရန် ပြောကြားလေသည်။ ယသော်ခရာ အဆောင်တိုက်ခန်း သို့ ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် အသင့်ခင်းထားအပ် သော နေရာတော်၌ ထိုင်တော်မူ၍ ယသော်ခရာ ဖူးမြော် ကန်တော့လာ

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

သောအခါ တစ်စုံတစ်ရာ ဟန့်တားခြင်း မပြုကြရန် မိန့်တော်မူသည်။

ယသော်ဓရာသည် ကျက်သရေတိုက်ခန်းမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထွက်လာပြီးလျှင် ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်အစုံကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လျက် ခြေဖမိုးတော်ထက် မျက်နှာထိဆိုက်ကာ တလိုက်လိုက် ဆွေ့ခုန် တစ်စုံတစ်ရာမလျှောက်ထားနိုင်တော့ဘဲ စီးကျသော မျက်ရည် များဖြင့် အားပါးတရ ပူဇော်လေတော့သည်။ ခမည်းတော်မင်းကြီး သည် သမီးတော်ဖြစ်အင်ကိုတွေ့မြင်ရသောအခါ သမီးတော် ယသော်ဓရာ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို မျှီသိပ်မထားနိုင်တော့ဘဲ မြတ်စွာ ဘုရားရှင် အား -

“ဘုန်းတော်ကြီးသော သားတော်ဘုရား၊ သမီးတော်သည် သားတော်ကြီးသစ်ခေါက်ဆိုသော အဝတ်ကို ဝတ်သည်ဟုကြားလျှင် သမီးတော်လည်း သစ်ခေါက်ဆို အဝတ်ကို ဝတ်၍နေပါသည်။ မြင့်မြတ်သော အိပ်ရာနေရာကို စွန့်ပယ်ကြောင်း ကြားလျှင် ကြီးပြား ဖြင့်ရက်သော ညောင်စောင်းပေါ်မှာသာ အိပ်ရှာပါသည်။ ပန်းနဲ့သာကို သားတော်ကြီး ရှောင်ကြဉ်ကြောင်း ကြားသိလေလျှင် အကျော် ကရမက်စသော ပန်းနဲ့သာများကို မသုံးဆောင်ရှာပါ။ ဆွေတော် မျိုးတော်ဖြစ်သော မင်းညီမင်းသားများက စကားကမ်းလှမ်းလာပါ သော်လည်း လက်မခံဘဲပယ်လှန်မြစ်တားကာ သားတော်အပေါ်၌သာ ချစ်ခင် လေးမြတ်ခြင်း ရှိခဲ့ပါသည်” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

ခမည်းတော်စကား ဆုံးသောအခါ ဘုရားရှင်က မိမိအပေါ်၌ ယသော်ဓရာချစ်ခြင်း မေတ္တာသစ္စာကြီးပုံကို စန္ဒကိန္နရီဇာတ်ကြောင်း ဖြင့် ထပ်လောင်းဟောပြတော်မူလေသည်။

ညီတော်နှင့် သားတော်တို့အား ဂွင်ရဟန်းပြုပေးခြင်း

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကပိလဝတ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးနောက် သုံးရက်မြောက်နေ့ နန်းတော်သို့ ဆွမ်းစားကြွရာတွင် ခမည်းတော် မင်းကြီးသည် မဟာမဇာပတိဂေါတမီ၏ သားဖြစ်သူနန္ဒမင်းသားအား ဇနပဒကလျာဏီနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်၍ အိမ်ရှေ့မင်းအရာ အပ်နှင်းသည်။ နန်းတက်မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပွဲအပြီး ညီတော်နန္ဒမင်းသားအား သပိတ်ထမ်းခေါ်ဆောင်၍ ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွတော်မူသည်။

“မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ပါ မောင်တော်” ဟူသော ဇနပဒကလျာဏီ၏ စကားသည် နန္ဒမင်းသား၏ နှလုံးသားဝယ် တံကျင်လျှိုသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားကာ နောက်ဆံတင်းတင်းနှင့် မငြင်းမဆန်သာ လိုက်ပါသွားရသည်။ ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လျှင် ရဟန်းပြုပေး၍ တရားသဖြင့် မမွေ့လျော်နိုင်ဘဲရှိရာ ဇနပဒကလျာဏီအလှကို မျောက်မနှင့်လည်းကောင်း၊ နတ်သမီးများနှင့်လည်းကောင်း လက်တွေ့နှိုင်းယှဉ် ပြတော်မူလေသည်။ နန္ဒမထေရ်သည် နတ်သမီးကိုအကြောင်းပြု၍ ရဟန်းတရားကို ဆက်လက်အားထုတ်ရာ ရဟန္တာဖြစ်တော်မူလေသည်။

ခုနစ်ရက် မြောက်သောနေ့ နန်းတော်သို့ ဆွမ်းစားကြွရာ ယသောဓရာသည် ခုနစ်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လာသော သားတော် ရာဟုလာအား ကောင်းစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်စေ၍ ဘုရားရှင်ထံ စေလွှတ်ကာ အမွေတောင်းခိုင်းလေသည်။

ဘုရားအလောင်းတော် ဖွားတော်မူသည့်နေ့တွင် တစ်နေ့ တည်း ဖွားမြင်ဖြစ်ပေါ်လာသော “ယသော်ရောမင်းသမီး၊ အာနန္ဒာမင်းသား၊ ကာဠုဒါယီအမတ်၊ ဆန္ဒအမတ်၊ ကဏ္ဍကမြင်းတော်၊ ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေအိုးကြီးလေးလုံး” ဟူသော ဖွားဘက်တော် ၇-ဖွားရှိရာ

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

တွင် တောထွက်သည့်အချိန်မှစ၍ ပျောက်ကွယ် သွားသော ရွှေအိုးကြီး လေးလုံးကို ရည်ညွှန်း၍အမွေတောင်းခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။

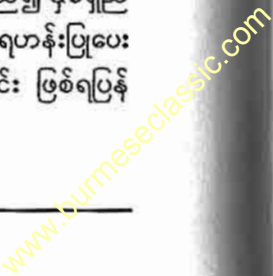
ဘုရားရှင်ဆွမ်းစားပြီး၍ နိဂြောဓရုံကျောင်းတော်သို့ ပြန်သောအခါ သားတော်ရာဟုလာလည်း ခမည်းတော်ဘုရား၏ သင်္ကန်းကိုဆွဲကာ တစာစာအမွေတောင်းရင်း ကျောင်းတော်သို့ပါသွား လေသည်။ ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ ချစ်လှစွာသော သားတော်အား လောကီအမွေထက် တန်ဖိုးရှိသော လောကုတ္တရာအမွေ ကိုသာ ပေးတော်မူလိုသဖြင့် အရှင်သာရိပုတ္တရာအား ရှင်သာမဏေ ပြုပေးစေသည်။

သာကီဝင်နောင်ရေး မင်းကြီးပူဆွေးခြင်း

ထိုသတင်းကို ကြားသောအခါ ခမည်းတော်မင်းတရားကြီး သည် နှလုံးသည်းပွတ် ကြွေပြတ်သည့်အလား ကျောင်းတော်သို့ ဆောလျင်စွာသွား၍ ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားသည်မှာ-

“ဘုန်းတော်ကြီးသော သားတော်ဘုရား- ခမည်းတော်သည် ပုဏ္ဏားတော်တို့၏ လျှောက်တင်ချက်အရ သားတော်ကို စကြဝတေး မင်းအဖြစ် တွေ့မြင်လိုလှသော်လည်း ထီးနန်းကိုစွန့်ခွာ၍ တောထွက် သွားသောအခါ လွန်စွာကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။”

“ညီတော်နန္ဒမင်းသား မွေးဖွားစဉ်ကလည်း အလားတူ နှိမိတ်ဖဏ်ကြသော စကားအရ စိတ်အားတင်း ဖြေဆည်၍ နှစ်ရှည် လျားစွာ အားကိုးမျှော်လင့်ခဲ့ပါသော်လည်း သားတော် ရဟန်းပြုပေး လိုက်သောအခါ တစ်ခါထပ်၍ ဝမ်းနည်းအားငယ်ခြင်း ဖြစ်ရပြန် ပါသည်။”

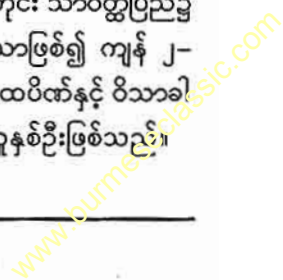
“ယခုအခါ စကြဝတေးမင်း လောင်းလျာလည်းဖြစ် ‘သား သမီးအချစ်၊ မြေးအနှစ်’ ဆိုသကဲ့သို့ မြေးတော်ချစ် ရာဟုလာအား ရှင်သာမဏေပြုပေးသဖြင့် စကြဝတေးမင်းစည်းစိမ်ကို မြင်ရဖို့မဆို ထားဘိ သာကီဝင်မင်းဆက်ပင် ပျက်သုဉ်း တိမ်ကောရတော့မည် ဘုရား” ဟု ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ လျှောက်ထားလေသည်။

ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် “ငါးပါးသီလ ငယ်ကမသေ” ဟူသော မဟာဓမ္မပါလ ဇာတ်တော်ကို နာယူရသဖြင့် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး အနာဂါမ်တည်လေသည်။ သာကီဝင် မင်းသားများ ဖြစ်ကြသော ဘဒ္ဒိယ၊ အနုရုဒ္ဓါ၊ ညီတော်အာနန္ဒာ၊ ဘဂု၊ ကိမိလ၊ ဒေဝဒတ္တနှင့် ဆတ္တာသည် (ခေါင်းရိုက်သမား) ဥပါလိစသော သာကီဝင် မင်းညီမင်းသား တစ်ထောင်ကျော်တို့သည် တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ရဟန်းပြုကာ သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကြလေသည်။

ဘုရားဖြစ်ပြီးနောက် ငါးနှစ်မြောက်သောအခါ သာကီဝင် မင်းသမီးများဖြစ်ကြသော မိထွေးတော် မဟာပဇာပတိဂေါတမီ၊ ယသော်ဓရာ၊ ဇနပဒကလျာဏီ၊ ကိသာဂေါတမီ စသော အမျိုးသမီး များလည်း ဘိက္ခုနီသာသနာတော်သို့ ဝင်ရောက်လာကြသဖြင့် သာသနာတော် စည်ပင်ပြန့်ပွားလာလေသည်။

သာဝတ္ထိပြည်အနာထပိဏ်သူငွေ့ကြီးနှင့် ဝိသာခါဧကောင်းအပကြီး

ဘုရားလက်ထက်တော်က ကောသလတိုင်း သာဝတ္ထိပြည်၌ လူဦးရေ ၇-ကုဋေရှိသည်။ ၅-ကုဋေမှာ အရိယာဖြစ်၍ ကျန် ၂-ကုဋေမှာ ပုထုဇဉ်ဖြစ်ကြ၏။ သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်နှင့် ဝိသာခါ တို့သည် သာသနာကို ထောက်ပံ့ရာ၌ ထင်ရှားသူနှစ်ဦးဖြစ်သည်။

ကျောင်းဒကာကြီးအနာထဝိဏ်

အနာထဝိဏ်၏ ငယ်မည်မှာ သုဒတ္တဖြစ်၍ ရာဇဂြိုဟ်သူ သူဌေးဝိသာလ၏နှမ ပုညလက္ခဏာနှင့် ထိမ်းမြားခဲ့သည်။ ကာဠ မည်သော သားနှင့် မဟာသုဘဒ္ဒါ၊ စူဠသုဘဒ္ဒါ သုမနာသမီးသုံးယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်သည် ဒုတိယဝါအဖြစ် ရာဇဂြိုဟ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူသောနှစ်မှာပင် အနာထဝိဏ်သည် ရာဇဂြိုဟ်သို့ အရောင်းအဝယ်သွားရာမှ မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးတွေ့ရပြီး သောတာပန် အရိယာဖြစ်ခဲ့သည်။ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွရောက်သီတင်းသုံးပါရန်လည်း ဘုရားရှင်အား ပင့်လျှောက်ခဲ့သည်။

သူဌေးကြီးသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတမင်းသား၏ ၁၆-ပယ် ကျယ်သော ဥယျာဉ်မြေကို ငွေအသပြာ ၁၈-ကုဋေဖြင့် ဝယ်ယူကာ 'ဇေတဝန်' အမည်ဖြင့် ကျောင်းတော်ဆောက်လှူသည်။ ဂန္ဓကုဋီ ကျောင်းတော် အပါအဝင် ကျောင်းပေါင်းများစွာကို အလုပ်သမား တစ်ထောင်ဖြင့် ခြောက်လဆောက်လုပ်ရသည်။ ၁၈-ကုဋေ ကုန်ကျ လေသည်။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီး ပြီးစီးသောအခါ ဘုရားရှင် ကိုပင့်ဖိတ်ပြီး ၁၈-ကုဋေ အကုန်ခံ၍ ခမ်းနားစွာရေစက်ချပွဲ ကျင်းပ လှူဒါန်းသည်။ သံဃာတော်တစ်ထောင် နေ့စဉ်ဆွမ်းကပ်သည်။

အိမ်ရှိအမှုထမ်း အားလုံး ဥပုသ်နေ့တွင် ရှစ်ပါးသီလ စောင့်ထိန်း ကြရသည်။ နိ.စို.ကလေးများကိုပင် မွန်းလွဲချိန်၌ နို့မတိုက်ဘဲ ပါးစပ်ကို ရေပတ်တိုက်ပြီး စတုမဂ္ဂကိုသာ ခွံကျွေးရသည်။ ၅၄-ကုဋေသော အသပြာငွေကို သာသနာတော်အတွက် လှူဒါန်းခဲ့ သော သူဌေးကြီးဖြစ်လေသည်။

အနာထဝိဏ်နှင့် ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးတို့အိမ်၌ သံဃာ

လူတပြည်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

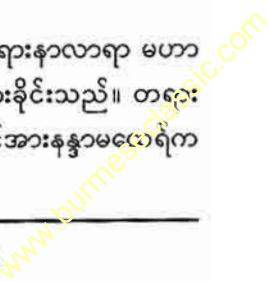
တစ်ထောင်စီ သီတင်းသုံးနိုင်အောင် နေရာထိုင်ခင်းများနှင့် အချိန်မရွေး ဆက်ကပ်နိုင်အောင် ပစ္စည်းလေးပါး စားသောက်ဖွယ်များကို အသင့်စီမံထားရှိကြလေသည်။

ကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါ

ဝိသာခါကျောင်းအမကြီးကား သာကေတမြို့ ဓနုဿသူဌေးကြီး၏သမီးဖြစ်၍ ၇-ရက်သမီး အရွယ်ကပင် သောတာပန်တည်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ မေဏှကသူဌေးကြီး၏ မြေးဖြစ်၏။ သာဝတ္ထိပြည်မှ ချမ်းသာကြွေသော မိဂါရသူဌေးကြီး၏ သား ပညဝဗုဒ္ဓနှင့် ထိမ်းမြားခဲ့သည်။ ဝိသာခါအတွက် ရွှေစင်နိက္ခ တစ်ထောင်အလေးချိန်ရှိပြီး ပတ္တမြား၊ ပုလဲ စသော ရတနာခုနစ်ပါးဖြင့် စီခြယ်ထားသော အသပြာ ၉-ကုဋေတန် မဟာလတာ တန်ဆာပြုလုပ်ပြီး ဖခင်ကြီးက လက်ဖွဲ့သည်။ ဦးခေါင်း၌ စွပ်လိုက်လျှင် ခြေဖမိုး အထိရောက်သည်။ အခြားရတနာ မျိုးစုံကိုပါလက်ဖွဲ့ပြီး၊ ဆုံးမဩဝါဒပေးကာ သာဝတ္ထိသို့ ထည့်လိုက်သည်။

ယောက္ခမသူဌေးကြီးသည် ယခင်က တိတ္ထိတို့ကို ကိုးကွယ်သော်လည်း ဝိသာခါ၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဘုရားရှင်ကို ကိုးကွယ်လာရာမှ ဝိသာခါလည်း 'မိဂါရမာတာ-မိဂါရသူဌေးကြီး၏မိခင်'ဟုပင် ခေါ်တွင် လာလေသည်။ အသက် ၁၂၀-ရှည်၍ ဆံဖြူသွားကျိုးခြင်း မရှိ၊ အစဉ်နုပျိုနေသည်။

တစ်နေ့သော တရားပွဲတစ်ခုတွင် တရားနာလာရာ မဟာလတာတန်ဆာကို ချွတ်၍ ကျွန်မကို သိမ်းထားခိုင်းသည်။ တရားပွဲပြီး၍ ပြန်လျှင် ကျွန်မမေ့ကျန်ခဲ့သဖြင့် အရှင်အားနန္ဒာမယေရ်က

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

သိမ်းထားခဲ့သည်။ ရဟန်းတော်များအတွက် ဖြစ်သင့်သည်ဟု ကြံစည်ကာ ထိုတန်ဆာကို ရောင်းချအဖိုးထား၍ သာဝတ္ထိမြို့တွင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီးနှင့် အလားတူ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်ကြီး ဆောက်လုပ်သည်။ သာဝတ္ထိမြို့၏ အရှေ့ဘက်၌တည်ရှိ၍ ရှစ်ပယ် ကျယ်သည်။ ၉-ကုဋေဖြင့် မြေဝယ်ယူသည်။ ၉-လတိုင်တိုင် ကျောင်းများစွာကို ဆောက်လုပ်ရ၏။ ၉-ကုဋေ ကုန်ကျသည်။ ရေစက်ချပွဲ ခမ်းနားစွာ ပြုလုပ်ပြီး ၂၇-ကုဋေသော အသပြာကို သာသနာတော်အတွက် စွန့်လှူခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ ပစ္စည်းလေးပါး လှူဒါန်းမှု၌ အလွန်မွေ့လျော်ကြသောကြောင့် အနာထဝိဇာတိသုဋ္ဌေးအား လှူဒါန်းစွန့်ကြဲသည့် အမျိုးသားများတွင် အသာလွန်ဆုံးဖြစ်သည့် ဒါယကာ ဧတဒဂ်ဘွဲ့ကို ချီးမြှင့်တော်မူ၍ ဝိသာခါကျောင်းအမကြီးအား လှူဒါန်းစွန့်ကြဲသည့် အမျိုးသမီးများတွင် အသာလွန်ဆုံးဖြစ်သည့် ဒါယိကာမဧတဒဂ်ဘွဲ့ကို ချီးမြှင့်တော်မူခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်သည် ၄၅-ဝါအနက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တွင် အချိန်အကြာမြင့်ဆုံး ၁၉-ဝါတိုင်တိုင် သီတင်းသုံးတော်မူသဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်၌ဟောသော တရားများသည် အများဆုံးဖြစ်တော့သည်။ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော်တွင် ၆-ဝါ သီတင်းသုံးတော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် မည်သည့်မြို့ရွာ၌ သီတင်းသုံးသည် ဖြစ်စေ၊ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ဖွယ်များကို တစ်နေ့တာလျှင် အချိန်ငါးပိုင်းပိုင်း၍ သတ်မှတ် ဆောင်ရွက်တော်မူလေ့ရှိသည်။

ဘုရားရှင်၏ ငန့်စဉ်ဆောင်ရွက်ပြုစုဒွက်စွမ်းပါး

“ဗုဒ္ဓေါ လောကေ သမုပ္ပန္နော၊ ဟိတာယ သမ္မပါဏိနံ။

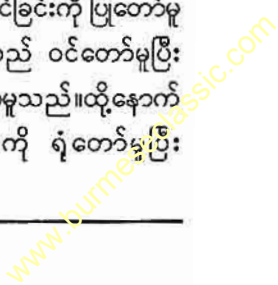
မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သတ္တဝါ အားလုံး အကျိုးစီးပွားများစေရန် ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်လာတော်မူလာရသည်။

မိမိတစ်ဦးတည်းအကျိုးအတွက်ဆိုရပါမူ ဘုရားရှင်သည် ဖလသမာပတ်ဝင်စား၍ ချမ်းသာစွာ နေတော်မူနိုင်သော်လည်း နေတော်မမူအား သတ္တဝါများအတွက် မနေမနား ကြိုးစားတော်မူသည်။ ဘုရားရှင်၏ နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်တော်မူခြင်းဖြစ်သော လုပ်ငန်းစဉ် (ဗုဒ္ဓကိစ္စငါးပါး)ကို လေ့လာကြည့်လျှင်ပင် သတ္တဝါများအပေါ် ထားတော်မူသော မဟာကရုဏာတော်ကို အလွယ်တကူပင် တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တာအချိန်ကို ငါးပိုင်းပိုင်း၍ သူ့အချိန်နှင့်သူ့ မလစ်လပ်စေရအောင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆောင်ရွက်တော်မူသည်။ နံနက်ခင်းလုပ်ငန်း၊ ဆွမ်းစားပြီးချိန် လုပ်ငန်း၊ ညဉ့်ဦးယံ လုပ်ငန်း၊ သန်းခေါင်ယံ လုပ်ငန်း၊ မိုးသောက်ယံ လုပ်ငန်းဟူ၍ တစ်နေ့တာဆောင်ရွက်ဖွယ် လုပ်ငန်းစဉ်များကို ငါးပိုင်းပိုင်း၍ နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်တော်မူသည်။

(က) ပုရောဟိတကိစ္စ = နံနက်ခင်း လုပ်ငန်းစဉ်

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် အရုဏ်တက်ချိန် စောစောအိပ်ရာမှ ထတော်မူ၍ မျက်နှာသစ်ခြင်း၊ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ခြင်းကို ပြုတော်မူသည်။ ထို့နောက် ဂန္ဓကုဋီတိုက်ခန်းသို့ ပြန်လည် ဝင်တော်မူပြီး သမာပတ် ဝင်စားကာ ခဏမျှ ချမ်းသာစွာနေတော်မူသည်။ ထို့နောက် ဆွမ်းခံချိန် ရောက်သောအခါ သင်္ကန်းတော်ကို ရံတော်မူပြီး

တစ်ခါတရံ ကိုယ်တော်တစ်ပါးတည်း၊ တစ်ခါတရံ သံဃာတော်များ
ခြံရံလျက် ဆွမ်းခံကြွတော်မူသည်။ ထိုသို့ကြွတော်မူသောအခါ၌လည်း
တစ်ခါ တရံ တန်ခိုးအမျိုးမျိုးကို ဖန်ဆင်း၍ လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတရံ
ပကတိ သဘာဝအတိုင်းလည်းကောင်း ကြွတော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရားကြွတော်မူလေရာတိုင်း ပါရမီတော်ကြောင့်
ခလုတ်တံသင်းဆူးငြောင့် နောက်ယှက်ခြင်း မရှိ၊ ကမူချိုင့်ဝှမ်း နိမ့်မြင့်
မညီဖြစ်နေသော လမ်းများလည်း အလိုလို ချေမွေ့ပြေပြစ်၍သွား
ကြ၏။ ဒကာ ဒကာမတို့လည်း ပန်းနံ့သာ လက်စွဲကာ ဘုရားရှင်ကို
ဖူးမြော်ရန်စုဝေး ရောက်လာကြကုန်၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးနောက်
မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဒကာ၊ ဒကာမတို့၏ စရိုက်ဓာတ်ခံကို ဆင်ခြင်
တော်မူလျက် သင့်လျော်သော အနုမောဒနာတရားကို ဟောကြား
တော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွ
တော်မူ၏။ ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့် ထုံမွမ်းထားသော စုဝေးရာမဏ္ဍပ်
နေရာတော်၌ ထိုင်နေတော်မူ၍ ဆွမ်းစားရာမှ ပြန်လာကြသော ရဟန်း
တော်တို့ကိုစောင့်လျက် နေတော်မူ၏။ ထို့နောက် သံဃာတော်များ
စုံလင်သောအခါ ဂန္ဓကုဋီကျောင်း ဆောင်ဘက်သို့ ကြွတော်မူလေ
သည်။ ဤကား နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း ပြုလုပ်လေ့ရှိသော နံနက်ခင်း
လုပ်ငန်းစဉ်ဖြစ်ပေသည်။

¶
(၁) ပစ္ဆာဘတ္တကိစ္စ = နေ့လယ်လုပ်ငန်းစဉ်

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးသည့်
နောက် တစ်နေ့တာ ဆောင်ရွက်မြဲ လုပ်ငန်းများကို ဆက်လက်ဆောင်

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးစုံ

ရွက်တော်မူ၏။ ဂန္ဓကုဋီကျောင်းတော်အနီး အသင့်ခင်းထားသော နေရာတော်၌ ထိုင်တော်မူပြီးနောက် ခြေဆေးအင်ပျဉ်၌ ရပ်တော်မူ လျက် ရဟန်းတော်များအား ဒုလ္လဘတရားငါးပါးကို နေ့စဉ်ပင် ဟောကြားသတိပေးတော်မူမြဲ ဖြစ်သည်။

“အပ္ပမာဒေန ဘိက္ခဝေ သမ္မာဒေထ = ရဟန်းတို့ မမေ့လျော့ သောသတိတရားနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။

၁။ ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒေါ ဒုလ္လဘော လောကသ္မိံ = ရဟန်းတို့- လောက၌ ဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။

၂။ မနုဿတ္တပဋိလာဘော ဒုလ္လဘော = လူအဖြစ်ရခြင်းသည် ခက်ခဲ၏။ (လူ့အဖြစ် ရခဲ၏။)

၃။ သဒ္ဓါသမ္ပတ္တိ ဒုလ္လဘာ = (ရတနာသုံးပါးနှင့်ကံ ကံ၏ အကျိုး ကို ယုံကြည်မှု) သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံခြင်းသည် ခက်ခဲ၏။ (သဒ္ဓါနှင့်ပြည့်စုံခြင်းကို ရခဲ၏)။

၄။ ပဗ္ဗဇ္ဇာ ဒုလ္လဘာ = ရဟန်းအဖြစ်ကို ရခဲ၏။

၅။ သဒ္ဓမ္မဿဝနံ ဒုလ္လဘံ = သူတော်ကောင်းတရား ကြားနာရဖို့ ခက်ခဲ၏။”

ဒုလ္လဘတရား ဟောကြား သတိပေးပြီးလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းမေး လျှောက်သော ရဟန်းတို့အား သင့်လျော်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေးတော် မူသည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းသင်ယူပြီးသော ရဟန်းတော်များ မိမိတို့နှင့် သင့်လျော်သော ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ အသီးသီး ကြွရောက်၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း တာဝနာ တရားပွားများအားထုတ်ကြလေသည်။

ကမ္မဋ္ဌာန်းပေးပြီးနောက် ဂန္ဓကုဋီ ကျောင်းတော်သို့ ဝင်တော် မူကာ အလိုတော်ရှိလျှင် တစ်မုဟုတ်ခန့် လျောင်းတော်မူသည်။

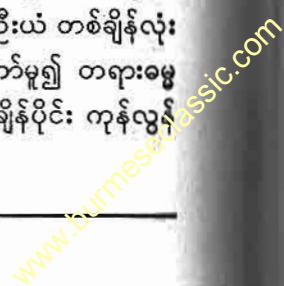
လျောင်းရာမှ ထတော်မူပြီးလျှင် တစ်လောကလုံးကိုမြဲ၍ ချေချွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါ ဝေနေယျများ ရှိ-မရှိ အမြဲရှုကြည့်တော်မူလေသည်။

မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးရာဒေသရှိ ဒကာ ဒကာမတို့သည် ညနေချမ်းကာလရောက်လျှင် အဖျော်ယမကာ၊ ပန်းနံ့သာ စသည့် ယူဆောင်လျက် တရားနာယူရန် ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လာစဉ်းဝေးကြသည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုတရားမဏ္ဍပ်ရှိ နေရာတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျက် သင့်လျော်သော တရားကိုဟောကြားတော်မူလေသည်။ ညနေစောင်း အချိန်လောက်တွင် တရားပွဲပြီးဆုံး၍ ပရိသတ်တို့ ကျောင်းတော်မှ ပြန်ကြလေသည်။

(ဂ) ပုရိမယာမကိစ္စ = ညဉ့်ဦးယံ လုပ်ငန်းစဉ်

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် တစ်နေ့တာ ဆောင်ရွက်ဖွယ်လုပ်ငန်းများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် ရေချိုးတော်မူလိုလျှင် ရေချိုးအိမ်သို့ကြွရောက်တော်မူကာ ရေသပ္ပာယ်တော်မူသည်။ အလုပ်အကျွေး ရဟန်းကလည်း ဘုရားရှင်နေရာတော်ကို ဂန္ဓကုဋီပရိဝုဏ်အတွင်း၌ ခင်းထားရလေရာ ရေသုံးသပ်တော်မူပြီးလျှင် ထိုနေရာတော်သို့ကြွကာ နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကို ဝတ်၊ ခါးပန်းကြိုးကို ဖွဲ့ချည်ပြီးလျှင် ကိုယ်ရုံလက်ကန်တော့ ထိုးတော်မူလျက် တစ်မုဟုတ်ခန့် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်း စံတော်မူလေသည်။

ခဏကြာလျှင် ထိုထိုအရပ်မှ ရဟန်းတော်များ လာရောက် ဆည်းကပ်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်ဦးယံ တစ်ချိန်လုံး ထိုရဟန်းတော်များ မေးလျှောက်သမျှ ဖြေဆိုတော်မူ၍ တရားဓမ္မဟောပြပေးတော်မူ၏။ ဤသို့ဖြင့် ညဉ့်ဦးယံ အချိန်ပိုင်း ကုန်လွန်သွား၏။

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

(ဃ) မဇ္ဈိမယာမကိစ္စ = သန်းခေါင်ယံ လုပ်ငန်းစဉ်

ညဉ့်ဦးယံလုပ်ငန်း ပြီးဆုံး၍ ရဟန်းတော်များပြန်ကြွပြီး သောအခါ နတ်ဗြဟ္မာတို့ ဆည်းကပ်ရန် အချိန်ဖြစ်တော့သည်။ စကြဝဠာပေါင်း တိုက်တစ်သောင်း၌ နေကြကုန်သော နတ်ဗြဟ္မာတို့ သည် မိမိတို့ဆင်ခြင်စဉ်းစားခဲ့ကြသော အမေးပုစ္ဆာပြဿနာများကို မေးလျှောက်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သန်းခေါင်ယံတစ်ချိန် လုံး အမေးပုစ္ဆာ ပြဿနာအလိုက် နတ်ဗြဟ္မာတို့ သံသယပြေကင်း အောင် ဖြေရှင်း ဟောပြတော်မူလေသည်။ မင်္ဂလာသုတ်စသော သုတ်တော်များသည် နတ်ဗြဟ္မာများ မေးလျှောက်သဖြင့် ဤ သန်းခေါင်ယံ၌ ဟောကြားဖြေရှင်းတော်မူခဲ့သော သုတ်တော်များ ဖြစ်လေသည်။

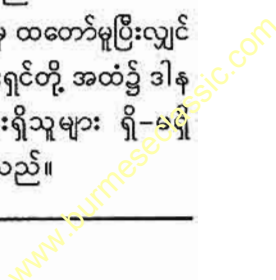
(င) ပဇ္ဈိမယာမကိစ္စ = မိုးသောက်ယံ လုပ်ငန်းစဉ်

ပဇ္ဈိမယံ ခေါ် မိုးသောက်ယံကို သုံးပိုင်းခွဲဝေတော်မူလျက် ကျင့်ဆောင်တော်မူလေသည်။

တစ်နေ့တာလုံး ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ရသဖြင့် ကိုယ်လက် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်မှု ပြေပျောက်စေရန် ပထမပိုင်းတစ်ချိန် စကြိုကြွခြင်း ဖြင့် ကုန်လွန်စေသည်။

ဒုတိယပိုင်းတစ်ချိန်မှာမူ ဂန္ဓကုဋီကျောင်းတော်သို့ ဝင်၍ လက်ယာ နံတောင်းဖြင့် လျောင်းစက် တော်မူသည်။

တတိယပိုင်းအချိန် လျောင်းတော်မူရာမှ ထတော်မူပြီးလျှင် ထက်ဝက်ဖွဲ့ခွေထိုင်နေတော်မူကာ ရှေးရှေးဘုရားရှင်တို့ အထံ၌ ဒါန သီလ စသည့်ပြုခဲ့ဖူးသော ကုသိုလ်ပါရမီထူးရှိသူများ ရှိ-မရှိ တစ်လောကလုံးကို ခြုံငုံ၍ ကြည့်ရှုတော်မူလေသည်။

အနုစာလည်းခံဉာဏ်အမြင်လည်းရှိခြင်း

ဤကား မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ကိုယ်တော်အကျိုးမပါ၊ သတ္တဝါများအကျိုးသာ ၄၅-နှစ်တိုင်တိုင် (မဆိုစလောက်သော ကျိန်းစက်တော်မူ၏) နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လုပ်ငန်းစဉ်ချလျက် ဆောင်ရွက် တော်မူပုံဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် နံနက်တစ်ကြိမ်၊နေ့လယ်တစ်ကြိမ် တစ်လောက လုံးကို ခြံငုံ ရှုကြည့်တော်မူ၍ ချေချွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျရှိလျှင် ခရီးယူနောမည်မျှ ဝေးကွာစေကာမူ ကြွရောက် ချေချွတ်တော်မူမြဲ ဖြစ်လေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် မိမိနှင့် မိမိပတ်ဝန်းကျင်အတွက် ငဲ့ကွက် တွယ်တာသည့် လောဘစသော ကိလေသာတို့ကို အငွေ့ အသက်မျှ မကျန်ရအောင် ပယ်သတ်နိုင်စွမ်းသော အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် ကို ရတော်မူသည်မှစ၍ တစ်လောကလုံး၌ အနစ်နာအခံနိုင်ဆုံး ဖြစ်တော်မူသည်။

မည်သည်ပုဂ္ဂိုလ်အား၊ မည်သည့်တရားကို၊ မည်သို့ဟော ကြားရမည်ဟု အကြွင်းမရှိ သိမြင်နိုင် စွမ်းသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကို ရတော်မူသည်မှစ၍ တစ်လောကလုံး၌ အနစ်နာအခံနိုင်ဆုံး ဖြစ်တော် မူသည်။

ထိုဉာဏ်တော်နှစ်ဖြာကို မဟာကရုဏာတော်နှင့် ပေါင်းစပ် လိုက်ညှောအခါ ပြဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ၄၅-ဝါကာလပတ်လုံး အားချိန် နားချိန်မျှမထားဘဲ သတ္တဝါများ၏ အကျိုးကိုသာ တရစပ်သယ်ပိုး တော်မူလေသည်မှာ အလုပ်ဖြင့်ပြတော်မူခဲ့သော ဩဝါဒသင်ခန်းစာကြီး ဖြစ်တော့သည်။

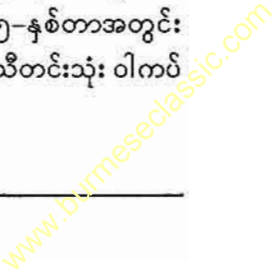
သာသနာတော်တိုးတက်ထွန်းကားလာခြင်း

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် မနေမနား အချိန်အား မထား နေ့ညမဟူ နေပုမိုးရွာမရှောင် ၄၅-ဝါ ကာလပတ်လုံး သတ္တဝါများ အတွက် ရွက်ဆောင်တော်မူခဲ့သည့် နည်းတူ သံဃာတော်အရှင်မြတ် များ သည်လည်း ဝေးနီးအရပ်များသို့ ကြွရောက်ကြပြီး သတ္တဝါများ အတွက် ဟောမြွက်ဆုံးမခဲ့ကြသည်။

မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်သို့ မင်း၊ ပုဏ္ဏား၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ ကုန်သည်၊ လယ်လုပ်မှစ၍ လူမျိုးဘာသာ အဆင့်အတန်း မရွေး လူတန်းစားအသီးသီး အလွှာအသီးသီးမှ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး များစွာ ဆည်းကပ်ကိုကွယ် ဝင်ရောက်လာကြသည်။

ကပိလဝတ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၊ မဂဓတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရ၊ ကောသလတိုင်းကြီး၏ ပြည့်ရှင် ဘုရင် အရှင်ကောသလ စသော မဟာရာဇာများ၊ ရှင်ဘုရင်များနှင့် အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါ၊ ဇောတိက၊ ဇဠိလ၊ ဥပါလိ၊ စိတ္တသူကြွယ်၊ ကောသမ္မိပြည် ဧသာသက၊ ကုက္ကုဋေ၊ ပါဝါရိက သူကြွယ်များကလည်း သာသနာတော်ပြန့်ပွားကြောင်း အသီးသီးစောင့်ရှောက်ထောက်ပံ့ကြ သဖြင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားရှင် သာသနာတော်ကြီးသည် မဇ္ဈိမ ဒေသကို ဗဟိုပြုလျက် တိုးတက်ထွန်းကား ပြန့်ပွားလာတော့သည်။

ဘုရားရှင်သည် ၄၅-နှစ်တာ ကာလတလျှောက် ဝါတွင်း သုံးလမှတစ်ပါး ယူဇနာ ၂၀၀၀- ရှည်လျားသော အရပ်သို့ပင် ခရီးဒေသ စာရီ ကြွချီဟောပြု ချေချွတ်တော်မူရသည်။ ၄၅-နှစ်တာအတွင်း အောက်ဖော်ပြပါ မြို့ရွာဒေသတို့၌ လှည့်လည်၍ သီတင်းသုံး ဝါကပ် တော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ဝါဆိုတော်မူရာမြို့ရွာဒေသများ

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခုနှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် ဘုရားသခင်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူသည်မှစ၍ အောက်ပါမြို့ရွာဒေသများ၌ ဝါကပ်တော်မူလေသည်-

- (၁) ဝါ - ဗာရာဏသီပြည်၊ ဣသိပတန မိဂဒါဝုန်တော၊
- (၂၊ ၃၊ ၄) ဝါ - ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၊ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၊
- (၅) ဝါ - ဝေသာလီပြည်၊ မဟာဝုန်တော၊ ကုဋ္ဌာဂါရသာလာကျောင်း၊
- (၆) ဝါ - မကုဋ္ဌတောင်၊ ချရားတော၊
- (၇) ဝါ - တာဝတိံသာနတ်ပြည်
- (၈) ဝါ - ဘဂ္ဂတိုင်း၊ သံသုမာရဂိရိပြည်၊ ဘဂ္ဂါသယဇနပုဒ်အနီး၊ ဘောသကဋ္ဌာ မိဂဒါဝုန်တော၊
- (၉) ဝါ - ကောသမ္ဗီပြည်၊ ယောသိတာရုံ၊ ကုက္ကုဋ္ဌာရုံ၊ ပါဝါရိကာရုံကျောင်းများ၊
- (၁၀) ဝါ - ပါလိလေယျက တောအုပ်၊
- (၁၁) ဝါ - နာဠကပုဏ္ဏားရွာ၊ နာဠိကာရုံကျောင်း၊
- (၁၂) ဝါ - ဝေရဉ္စတိုင်း၊ နဠေရုတမာပင်ရင်း၊
- (၁၃) ဝါ - စာလိယတောင်၊

www.burmeseclassic.com

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးစုံ

- (၁၄) ဝါ - သာဝတ္ထိပြည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၊
- (၁၅) ဝါ - ကပိလဝတ်ပြည်၊
နိဂြောဓာရုံကျောင်း၊
- (၁၆) ဝါ - အာဠဝီပြည်အနီး မဟာဝုန်ကျောင်း၊
- (၁၇) ဝါ - ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်း၊
- (၁၈၊ ၁၉) ဝါ - စာလိယတောင်၊
- (၂၀) ဝါ - ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်း၊
- (၂၁ မှ ၃၉) ဝါ - သာဝတ္ထိပြည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၊
- (၄၀ မှ ၄၄) ဝါ - သာဝတ္ထိပြည်၊ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း၊
- (၄၅) ဝါ - ဝေဠုဝရွာ။

ဘုရားရှင်အား နှောင့်ယှက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသူများ

မြတ်စွာဘုရားသည် သစ္စာလေးပါး တရားအမြိုက်ဆေးကို ၄၅-ဝါ ကာလပတ်လုံး တိုက်ကျွေးတော်မူရာ၌ တရားတော်တို့သည် အလွန်နက်နဲသိမ်မွေ့၍ သတ္တဝါတို့သည်လည်း လောဘ ဒေါသ မောဟ ဒိဋ္ဌိ မာန အယူစွဲ ကြီးကြပ်သည့်အလျောက် အမျိုးမျိုး နှောက်ယှက်ခဲ့သူများလည်း အနည်းအကျဉ်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။ ထိုသူများထဲတွင် ကာမဂုဏ်အာရုံပွားစီးရေးကို လိုလားသော မာရ်နတ် သည် ရှေ့ဆုံးက ပါဝင်၏။ အလောင်းတော် တောထွက်သည်မှစ၍ ဟန့်တားခြင်း၊ ဘုရားမဖြစ်အောင် နှောင့်ယှက်ခြင်း၊ ဘုရားဖြစ် ပြန်ပါ သော်လည်း တရားမဟောဖြစ်အောင်၊ ဟောပါသော်လည်း ကြာရှည် စွာ မဟောနိုင်ဘဲ မြန်မြန် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရအောင် ဆက်တိုက် နှောင့်ယှက် ခဲ့လေသည်။

ထိုမှတစ်ပါး အသက်ရှည်စွာ နေရသဖြင့် မိမိတို့ဘဝကို ထာဝရ အခိုင်အမာဖြစ်သည်ဟု အယူလွဲမှားနေသူ ဗကဗြဟ္မာကဲ့သို့ သော နတ်ဗြဟ္မာများ၊ အယူဝါဒရေးရာအချေအတင် စကားစစ်ထိုးလို သော သစ္စကကဲ့သို့သော ပရိပိုင်များ၊ သက်ဆိုင်ရာဒေသ ဘဝ နယ်ပယ် တို့၌ “ငါ မှ ငါ” ဟု ဒေါသမာနတံခွန်ထူကာ လွန်စွာရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သော အင်္ဂုလိမာ၊ အာဠဝက၊ နန္ဒောပနန္ဒ- စသော သတ္တဝါ များကလည်း မြတ်စွာဘုရားအား ပြိုင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံး ဘုရားရှင်ကပင် အနိုင်ရခဲ့လေသည်။

မိမိတို့ဆည်းပူးခဲ့သော ကုသိုလ်ကံ ပါရမီအလျောက် ဘွဲ့ထူး ရာထူး ချီးမြှောက်ပေးသနားရာတွင် မျက်နှာလိုက်သည်ဟုထင်ကာ မိမိသာလျှင် ဘုရားရှင်၏ဆွေမျိုးရင်းခြားဖြစ်၍ ဘွဲ့ထူးရာထူးပေးလျှင် မိမိသာရထိုက်ကြောင်း အထင်ရောက်နေသော ဒေဝဒတ်သည်လည်း အနီးကပ်ရန်သူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့၏။ လောဘ ဒေါသ မာန ဣဿာဝင် လျှင် တန်းခိုးအဘိညာဉ်ရသူပင် (ကမ္မနိယာမ) အမှန်ကို မဆင်မခြင် နိုင်တော့ချေ။

အဇာတသတ်နှင့် ပေါင်းကာ ဘုရားရှင်အား အကြိမ်ကြိမ် သေကြောင်းကြံခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်၊ နောက်ဆုံး နာဠာဂီရိ ဆင်ရိုင်းကြီးအား အရက်များအလွန်အကျွံတိုက်ကာ ဘုရားရှင်အား နင်းသတ်စေလေသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်၏ အတုမရှိသော မေတ္တာစွမ်းအားကြောင့် တရားသဖြင့် အောင်နိုင်တော်မူခဲ့သည် ချည်းပင်၊ ဒေဝဒတ်ရဟန်းသည် ထိုမျှဖြင့်လည်း မခြင်ဆင်မစဉ်းစားမိ၊ လူသတ်သမားများနှင့် နာဠာဂီရိဆင်ရိုင်းကြီးကို ကိုယ်တိုင်ခိုင်းစေ၍ မရသည့်အဆုံး ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထိပ်မှ ကျောက်တုံးကြီးကို ကိုယ်တိုင်

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးနံ

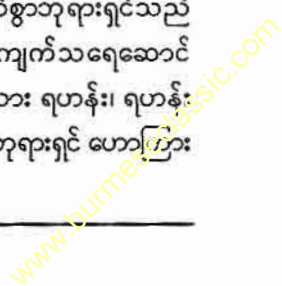

တွန်းချပြီး ဘုရားရှင်အား သေကြောင်းကြံစည်ပြန်၏။ နောက်ဆုံး တပည့်သင်းပင်းများကို စည်းရုံး၍ ကိုယ်တိုင်ဘုရားလုပ်သည်အထိ မိုက်တွင်းဆက်တိုက် ကျူးလွန်ပြီးကာမှရသောနောင်တသည် သူ့အား မကယ်မနိုင်ချေ။ သူ့ကံက သူ့အား တရားစီရင်လေပြီ။

မြတ်စွာဘုရား ပွင့်ထွန်းဖြစ်ပေါ်တော် မူလာသောအခါ လာဘ်လာဘ ဆုတ်ယုတ်ကာ ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် လုပ်နေကြသော တိတိဆရာကြီးများနှင့် နောက်လိုက် အသင်းအပင်းများအား တန်းခိုး အမျိုးမျိုးပြ၍ နှိမ်နင်းတော်မူရသည်။ တိတိဆရာကြီးများသည် ထိုမျှ ဖြင့်လည်း လက်လျှော့အရှုံးမပေးဘဲ သုန္ဒရီပရိပိုဇ်မ၊ စိဉ္စမာဏဝိကာ မိန်းမယုတ်များကိုအသုံးပြုလျက် လူပုံအလယ်၌ အရှက်တကွဲဖြစ် အောင် စွပ်စွဲပုတ်ခတ် ခိုင်းကြလေသည်။ ထိုအနှောင့်အယှက်များ အားလုံးကို မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သော ပါရမီတော် အစွမ်း၊ မေတ္တာ၊ ခန္တီအစွမ်းတို့ကြောင့် “အောင်ခြင်းရှစ်ပါး”ဟူသော အံ့မခန်းအောင်ပွဲကြီးများကိုပင် ရရှိတော်မူခဲ့လေသည်။ လောက၌ ဘုရားကို အောင်နိုင်သူမရှိ၊ ဓမ္မဝိဇယ-တရားသဖြင့် အတုမဲ့အောင်သူ ဖြစ်တော်မူ၏။ ထို “ဓမ္မ” ကို လိုက်နာသူတိုင်းလည်း အောင်ခဲ့ကြလေပြီ။

သာသနုကျတ်သရေဆောင် သာသနုဝန်ဆောင် - ၄ - ဦး

မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန် အကြိမ်ကြိမ်လျှောက်ထားခဲ့၏။ တစ်ချိန်က မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် မာရ်နတ်အား- “ဟယ်မာရ်နတ် သာသနု ကျက်သရေဆောင် သာသနု ဝန်ဆောင်ဖြစ်ကြသော ငါ၏တပည့်သား ရဟန်း၊ ရဟန်း မိန်းမ၊ ဥပါသကာ၊ ဥပါသိကာလေးဦးတို့သည် ငါဘုရားရှင် ဟောကြား

တော်မူသော တရားများကို ကိုယ်တိုင်လည်း နားလည် ကျင့်သုံး၍ တပါးသော သူတို့အားလည်း အကျိုးသင့်အကြောင့်သင့်တရားသဖြင့် ဟောကြားဖြေရှင်း၍ မပေးနိုင်သေးသမျှ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော် မမူသေး" ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

ဘုရားရှင်၏ ပရိနိဗ္ဗာန်အကြိုခရီး

မြတ်စွာဘုရားသည် ပါရမီဖြည့်ကျင့်တော်မူသည်မှစ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသည့်ကာလတိုင်အောင် ၄၅-ဝါ ကာလပတ်လုံး မည်သည့်အချိန်က၊ မည်သည့်မြို့ရွာဒေသ၌ သီတင်းသုံး၍ မည်သည့် ဝါတို့အား မည်သည့်တရားကို ဟောကြားကြောင်း နေရာ၊ ဒေသ၊ ဟောပြသော တရား၊ ဖြစ်ပွားသောအကြောင်းအရာ၊ ၄၅-နှစ်တာ ပတ်လုံး တွေ့ကြုံဆုံဆည်းခဲ့ရသူများအကြောင်း အသေးစိတ် သမိုင်း မှတ်တမ်း တင်ထားလျက် ရှိသည်မှာ ဗုဒ္ဓနှင့် ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၏ ထူးခြားသော ဝိသေသလက္ခဏာကြီး ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားရှင်သည် ၄၄-ဝါမြောက် ဝါကို ဝိသာခါ ကျောင်း အမကြီး ဆောက်လှူသော သာဝတ္ထိပြည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း၌ သီးတင်းသုံး တော်မူပြီးနောက် နောက်ပါရဟန်းများနှင့်အတူ မဂဓတိုင်း၊ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သို့ ကြွတော်မူသည်။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ကျောင်းတိုက်ကြီး ၁၈- တိုက် ရှိရာတွင် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ကျောင်း၌ ကိန်းအောင်းစံနေတော် မူလေသည့်။

ထိုစဉ်အခါ အဇာတသတ်မင်းသည် ဝေသာလီ၊ ဝဇ္ဇီမင်းများ ကို တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် ဝေဿကာ ပုဏ္ဏားကြီးအား ဥပါယ်တံမျှင်ဖြင့် ဘုရားရှင်ထံစေလွှတ်၍ ဘုရားရှင်၏ ဆန္ဒတော်ကို ရယူရန်စီမံလေ

သည်။

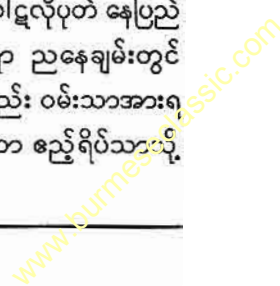
စစ်တိုက်ရာ၌ လက်နက်ဖြင့် အကြမ်းဖက်၍ သွေးထွက် သံယို မရှိစေဘဲ ပညာရှိများ၏ အကြံဉာဏ်ယူကာ ငြိမ်းချမ်းစွာ အောင်ပွဲခံနိုင် ရန် ရည်ရွယ်၍ စေလွှတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာ ဘုရား သိတော်မူ၍ ‘မင်းလုပ်သူတို့၏ ကြီးပွားကြောင်း တရားများ၊ ရဟန်းတို့၏ ကြီးပွားကြောင်း တရားများ’ကိုသာ ဟောပြတော်မူလိုက် လေသည်။

အထူးသဖြင့် ရဟန်းတော်များအား ဟောကြားရာ၌ သီလ သမာဓိ ပညာ “သိက္ခာသုံးပါး” ကို တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး အမှီသဟဲပြုကာ ခိုင်မာရင့်ကျက်အောင်ထူထောင်ကြရမည်။ ထိုသို့ထူထောင်မှသာ သံသရာဝဋ်ဒုက္ခမှ လျင်စွာလွတ်မြောက်ကြမည်ဟု ကြိမ်ဖန်များစွာ အထူးဟောကြားတော်မူသည်။ အကြောင်းကား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူရန် နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

နာဠာနှင့်ပါဠိလိစ္စတထူးပွဲ

မြတ်စွာဘုရားသည် ဂိဇ္ဈကုဋ်မှ အမွလဒ္ဓိကဥယျာဉ်၊ ထိုမှ တစ်ဆင့် နာဠာမြို့သို့ ကြွတော်မူရာ ပါဝါရိကသူဌေး၏ သရက် ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ထိုနေရာတို့၌လည်း ရဟန်းတို့အား ‘သိက္ခာသုံးပါး’ ကိုသာ ဦးစားပေး၍ ဟောပြတော်မူ၏။

ထိုမှတစ်ဆင့် ရဟန်းတော်များနှင့်အတူ ပါဠိလိုပုတ် နေပြည် တော် ဖြစ်လာမည့် ပါဠိလိစ္စာသို့ ကြွတော်မူရာ ညနေချမ်းတွင် ဆိုက်ရောက်တော်မူသည်။ ပါဠိလိစ္စာသားများလည်း ဝမ်းသာအားရ ဘုရား အမျှူးရှိသော သံဃာတော်တို့ကိုကြိုဆိုကာ ဧည့်ရိပ်သာသို့

ပင့်ဆောင်သွားကြသည်။ ဧည့်ရိပ်သာ၌ သီတင်းသုံးရန် နေရာတော်များ ခင်း၍ အမွှေးနံ့သာနှင့်ဆီမီးတိုင်များလည်း ညှိထွန်းထားသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဧည့်ရိပ်သာအလယ်ရှိ တိုင်ခြေ၌ ခင်းထားအပ်သော နေရာတော်၌ အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် ထိုင်တော်မူသည်။ ရဟန်းတော်များနှင့် ပရိသတ်များက မြတ်စွာဘုရား ရှိရာ အနောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ဝန်းရံနေရာယူကြသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါဠိလိရွာသားများအား ကိုယ်ကျင့် သီလတရား မရှိလျှင် -

- (၁) စီးပွားဥစ္စာများဆုတ်ယုတ်ခြင်း၊
- (၂) မကောင်းသတင်း ကျော်ကြားခြင်း၊
- (၃) ပရိသတ်အလယ် ညှိုးငယ်ခြင်း၊
- (၄) မိန်းမောတွေဝေ သေရခြင်း၊
- (၅) သေသည့်နောက် အပါယ်ငရဲသို့ ကျရောက်ခြင်း

အပြစ်ငါးမျိုး၊ ကိုယ်ကျင့်သီလ ပြည့်စုံသူ၏ အပြန် အကျိုးငါးပါးနှင့် ကျောင်းအိပ်ရာနေရာ လှူဒါန်းရသော အကျိုးများကို ညဉ့်နက်သည် အထိ ဟောကြားတော်မူသည်။

ကောဋိရွာမှဝေသာလီသို့

ထိုမှတစ်ဆင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ကောဋိရွာသို့ ကြွတော်မူရာ ရဟန်းများအား သစ္စာလေးပါးကို မသိ၍ သံသရာကျင့်လည်ရပုံ ဟောကြားပြီးနောက် 'သိက္ခာသုံးပါး'ကိုသာ ဖြည့်ကျင့်ကြရန် ထပ်မံ တိုက်တွန်းတော်မူသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် နာတိကရွာသို့ ကြွတော်မူရာ အုတ်တိုက်

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် နာတိက ရွာနေမကြာမီက ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သွားကြသော ရဟန်း ရှင်လူတို့မှာ ထူးထူး ခြားခြား များပြားနေသဖြင့် အရှင်အာနန္ဒာသည် ထိုကွယ်လွန်သူတို့၏ လားရာဂတိကို လျှောက်ထားလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်က -

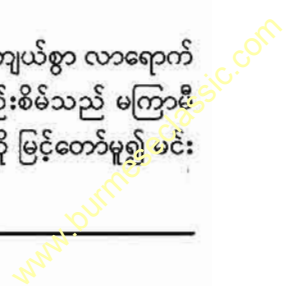
“လူတွေ သေတိုင်းသေတိုင်း ထိုသူတို့၏ လားရာဂတိကို မေးလျှောက်ကြလျှင် ငါဘုရားပင်ပန်းရုံ သာရှိမည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သိ အောင် လုပ်ရမည်” ဟု မိမိကိုယ်တိုင်မှန်ရှေ့၌ ရပ်ကြည့်သည့်ပမာ ကိုယ်တိုင်ကြည့်၍ မြင်နိုင်သောနည်း(တရားကြေးမုံ) ကို ဟောပြော တော်မူလေသည်။ ‘သိက္ခာသုံးပါး’ ဖြည့်ကျင့်ရန်လည်း ထပ်မံ သတိ ပေးတော်မူ၏။

ဘုရား တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး၌ မမှီတ်မသန် ယုံကြည်၍ ငါးပါးသီလ အပြည့်အဝ လုံခြုံသူသည် အပါယ်လေးပါးမှ ကင်းလွတ်၍ သုဂတိဘဝရောက်နိုင်ကြောင်း ရှင်းပြတော်မူ၏။

ထို့နောက် နာတိကရွာမှ ကြွတော်မူ၍ ရဟန်းတော်များနှင့် အတူ ဝေသာလီပြည် အဗ္ဗပါလီပြည့်တန်ဆာမ၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ နောက်တစ်ရက် နံနက်ဆွမ်းကို အဗ္ဗပါလီ ကပင် လှူဒါန်းရန် ပင့်လျှောက်လေ၏။

အဗ္ဗပါလီသည် အလွန်ချောမောလှပသူဖြစ်ရာ နောက်ပါ ရဟန်းငယ်များအား ကြိုတင်ဆုံးမခြင်းအားဖြင့် သတိပဋ္ဌာန်တရား လေးပါးကို ဟောကြားတော်မူသည်။

လိစ္ဆဝီမင်းသားများသည် ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ လာရောက် ဖူးမြော်ကြရာ (ခမ်းနားကြီးကျယ်သော မင်းစည်းစိမ်သည် မကြာမီ အဇာတသတ် ရန်ကြောင့် ပျက်စီးရမည့်အရေးကို မြင့်တော်မူ၍ မင်း

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

စည်းစိမ်ကား ရေပွက်ပမာတစ်သက်လျာမျှသာဖြစ်ကြောင်း အနိစ္စ
လက္ခဏာကို ဆင်ခြင်နိုင်ကြစေရန်) “တာဝတိံသာနတ် ပရိတ်သတ်
ကိုမမြင်ဖူးလျှင် လိစ္ဆဝီမင်းများကို ကြည့်ကြလော့” ဟု မိန့်တော်မူသည်။
'သိက္ခာသုံးပါး' ဖြည့်ကျင့်ရန်လည်း ထပ်မံသတိပေးတော်မူ၏။

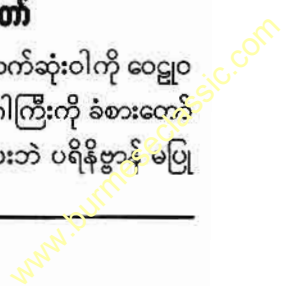
မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ နောက်ဆုံးနှစ် နောက်ဆုံးခရီး

ဝေသာလီမှတစ်ဆင့် ဝေဠုဝရွာငယ်သို့ ကြွတော်မူရာ ဝါဆိုချိန် နီးကပ်လာသဖြင့် အလုပ်အကျွေး ဖြစ်သူ အရှင်အာနန္ဒာ တစ်ပါးတည်း ကိုသာချန်ထား၍ ရဟန်းများအားလုံးကို ဝေသာလီပြည်သို့ သွားရောက် သီတင်းသုံးဝါကပ်ရန် စေလွှတ်တော်မူသည်။

အရှင်အာနန္ဒာကား ဘုရားနှင့် ကြွရောက်လိုက်ပါ၍ အလုပ် အကျွေးပြုရသူဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင် ဟောသမျှကိုလည်း တစ်လုံး တစ်ပါဒမျှ မမေ့ပျောက်အောင် မှတ်သားထားနိုင်သော ထူးခြား လွန်ကဲ သည့် သတိပညာ ဝီရိယ ထက်မြက်သူလည်းဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က အရှင်အာနန္ဒာသည် သောတာပန်မျှသာ ရှိသေးသည်။

ဓုဒ္ဓါအပေါ်သံဃာ၏ဆန္ဒနှင့် သံဃာ့အပေါ်ဓုဒ္ဓါ၏ဆန္ဒတော်

မြတ်စွာဘုရားသည် ၄၅-ဝါမြောက် နောက်ဆုံးဝါကို ဝေဠုဝ ရွာငယ်၌ပင် ဝါကပ်တော်မူစဉ် သေလုနီးပါး ရောဂါကြီးကို ခံစားတော် မူရသည်။ တပည့်သံဃာအပေါင်းအား အသိမပေးဘဲ ပရိနိဗ္ဗာန် မပြု

သင့်သေးဟု ယူဆတော်မူ၍ အသက်နေ ထိန်းထားနိုင်သော ဖလ သမာပတ်ကို ဝင်းစားတော်မူကာ တရားအစွမ်းဖြင့် ပြန်လည်ကျန်းမာ တော်မူ၏။ အရှင်အာနန္ဒာလည်း မြတ်စွာဘုရား အပြင်းအထန် ဝေဒနာခံစားတော်မူရသည်ကို မြင်ရသောအခါ တရားဘာဝနာလည်း မေ့ပျောက်၍ များစွာတုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ၏။

ကျန်းမာလာသောအခါ မြတ်စွာဘုရားအား “ရဟန်းသံဃာ များကို တစ်စုံတစ်ရာ နောက်ဆုံးစကား မမှာကြားရသေးဘဲ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုမည်မဟုတ်” ဟု မျှော်လင့်ကာ စိတ်သက်သာရာရကြောင်း လျှောက်ထားလေသည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက-

“ချစ်သား အာနန္ဒာရဟန်းသံဃာသည် ငါဘုရားအပေါ် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှလောက် အားထားမျှော်လင့်နေသနည်း တွင်းပြင် မထား ဆရာစားမချန် တရားအားလုံး ဟောပြီးပြီ၊ ရဟန်းအပေါင်းကို ငါသာလျှင် ထိန်းကျောင်း စောင့်ရှောက်၍ ရဟန်းတို့ကလည်း ငါ ဘုရားကိုသာ အားထားနေရန် မလိုလား၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုသာ အားကိုး နေရမည်၊ တရားကိုသာ ကိုင်ကျွန်းပမာ မှီခိုရာထား၍ နေရမည်၊ အခြား အားကိုးရာမရှိ” ဟု မိန့်တော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိကိုယ်စား တစ်ပါးပါးကို ကိုယ်တော်စား လျာထားနှင်းအပ်ခြင်းမရှိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ကိုးကွယ်မှုကိုလည်း လိုလား တော်မမူ၊ တရားကိုသာ အလေးမူရန် ကြိမ်ဖန်များစွာ ဟောကြား တော် မူခဲ့လေသည်။

အဂ္ဂသာဝကကြီးနှစ်ပါးပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝရွာငယ်မှ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

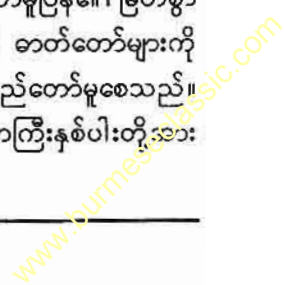

ကျောင်းသို့ ကြွတော်မူရာ အချိန်အခါကား တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း
 ၈-ရက်နေ့လောက် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်ကား အရှင်ကောဏ္ဍည၊
 သားတော် ရာဟုလာမထေရ်၊ ယသော်ဓရာထေရ်၊ မိထွေးတော်ဂေါတမီ
 စသော ထေရာ ထေရီ တော်တော်များများ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားကြပြီ
 ဖြစ်သည်။ လက်ယာတော်ရုံ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်သည်ပင်
 ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန် မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံ ခွင့်ပန်၍ မိစ္ဆာအယူရှိသော
 မယ်တော် ရူပသာရိပုဏ္ဏေးမကြီးအား နောက်ဆုံး ချီးမြှောက်ရန်အတွက်
 ဥပတိဿခေါ် နာဠကရွာကြီးသို့ ကြွတော်မူလေပြီ။

အရှင်စုန္ဒမထေရ်သည် ထိုတန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့မှာပင်
 ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားတော်မူသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဓာတ်တော်
 သပိတ်ကို ပင့်ဆောင်၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်တော်သို့ ဆက်ကပ်ရာ
 မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ကျေးဇူးဂုဏ်များကို ၅၀၀-
 သော ဂါထာများဖြင့် ချီးကျူး မြှောက်ကြားလေရာ ရှင်အာနန္ဒာသည်
 ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့ဘဲ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုကြွေး၍ သံဝေဂတရား
 ဟောကြား နှစ်သိမ့်ပေးတော်မူရ ပြန်သည်။ ဓာတ်တော်များကို
 ဌာပနာ၍ သာဝတိံပြည်၌ပင် စေတီတည်ထား ကိုးကွယ်စေလေသည်။

ထို့နောက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူရာ တန်ဆောင်မုန်း
 လကွယ်နေ့၌ လက်ဝဲတော်ရုံ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန် မထေရ်မြတ်ကြီး
 လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဣသိဂိလိတောင်ယံ ပတ္တာမြားညို အဆင်းရှိသော
 ကာဠသီလာကျောက်ဖျာထက်၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပြန်၏။ မြတ်စွာ
 ဘုရားရှင်သည်ပင် အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလ္လာန်၏ ဓာတ်တော်များကို
 ဌာပနာ၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတံခါးမုခ်၌ စေတီတည်တော်မူစေသည်။

နတ်ဗြဟ္မာတို့သည်လည်း အဂ္ဂသာဝကကြီးနှစ်ပါးတို့အား

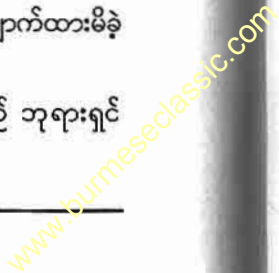
နောက်ဆုံးပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပူဇော်ခဲ့ ကြလေသည်။ ဤနှစ်ကား သာသနာ့ လက်ရုံးကြီးနှစ်ဆူ ပြုတ်ကျသကဲ့သို့ ပုထုဇဉ်တို့အတွက် အားလျှ ညှိုးငယ် ကြေကွဲဖွယ်နှစ်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာတော်များခြံရံ၍ နတ်တော် လပြည့်နေ့ လောက်တွင် ဝဇ္ဇီတိုင်း ဥက္ကဏ္ဍလေမြို့သို့ကြွရောက်တော် မူ၏။ မကြာမီက ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူသွားကြသော ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မဟာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့နှင့်စပ်၍ ဆိတ်ငြိမ်သော ရဟန်းပရိသတ်ကို တစ်မိမိမိမ့် ကြည့်ရှုတော်မူလျက် “ချစ်သားတို့-ဖြစ်ပေါ်မှုမှန်သမျှ ပျက်စီးရပြီ ဓမ္မတာဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်ကိုသာအားကိုးကြလော့” မိန့်တော် မူကာ ဥက္ကဏ္ဍလေမြို့ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းအနီး၌ သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါး ကို ထပ်မံ ဟောပြုတော်မူ၏။

အာယုသင်္ဂါရုလွတ်ကြောင်း အသိပေးတော်မူခြင်း

ဥက္ကဏ္ဍလေမြို့မှ နတ်ကွန်းစေတီတို့ဖြင့် စည်ပင်သာယာသော ဝေသာလီပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူရာ စာပါလစေတီ နတ်ကွန်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် အရှင်အာနန္ဒာအား ဝေသာလီပြည်ကြီး စည်ပင် ဝပြောကြောင်း ချီးကျူးတော်မူလျက်က ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါးကို ပွားများ လျှင် သက်တမ်းစေ့နေရုံမျှမက သက်တမ်းထက် ကျော်လွန်၍ နေနိုင် ကြောင်း အရိပ်နိမိတ်စကား သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် မြွက်ကြားတော်မူသည်။ သို့သော် အရှင်အာနန္ဒာကား “သက်တော်ရာကျော် ရှည်တော်မူသည့် တိုင် သတ္တဝါတို့၏အကျိုးကို ဆောင်တော်မူပါ” ဟု မလျှောက်ထားမိခဲ့ ချေ။

ထိုအခြေအနေကို သိမြင်သော မာရ်နတ်သည် ဘုရားရှင်

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

အနီးသို့ကပ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန် လျှောက်ထားလေ၏။ ဘုရားရှင်လည်း ရှေးဘုရားရှင်တို့၏ အစဉ်အလာအရ သက်တမ်း၏ ၅-ပုံ တွင် ၄-ပုံဖြစ်သော သက်တော်ရှစ်ဆယ် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရမည့် အရွယ်တော်သို့ ရောက်သဖြင့်-

“မာရ်နတ်---သင်မစိုးရိမ်လင့်၊ သုံးလကြာလျှင် ငါ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော့မည်” ဟု မိန့်တော်မူလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သက်တော်အာယု ရှည်စေမှုအတွက် ပြုပြင် စောင့်ရှောက်ခြင်းဟူသမျှ ကြောင့် ကြစိုက်တော်မမူ၊ အာယုသင်္ခါရ လွတ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် သွက်သွက်ခါတုန်ဟီးအောင် မြေငလျင် ကြီး လှုပ်လေတော့သည်။ လှုပ်စစ်မိုးကြိုးတို့လည်း ထစ်ချုန်း မြည်ဟည်းကုန်၏။

အရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား အာယုသင်္ခါရ လွတ်တော်မူ၍ ငလျင်လှုပ်ကြောင်းကို သိတော်မူသောအခါ သက်တမ်း ပြည့်နေတော်မူရန် လျှောက်ပန်လေသည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက “သင်၏ လျှောက်ထားချက်ကာ နောက်ကျသွားပြီ၊ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် သတိပေးစဉ်က ယခုကဲ့သို့ မတောင်းပန်သည်မှာ သင်၏ ချွတ်ယွင်း ချက်သာ ဖြစ်သည်” ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ထိုအခါအရှင်အာနန္ဒာ ညှိုးငယ်သော စိတ်ထားဖြင့် ခစား လျက် ရှိစဉ် ချစ်သောသူတို့နှင့် ကွေကွင်းရခြင်း၊ ဖြစ်လျှင်ပျက်မြဲ သဘော အမှန်ကို ဟောပြန့်သိမ့်တော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည်ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန် တောအတွင်းရှိ ပြာသာဒ်ကျောင်းသို့ ကြွတော်မူ၏။ ထို၌သီတင်း သုံးစဉ် အရှင်အာနန္ဒာအား ဝေသာလီဝန်းကျင်ရှိ ရဟန်းတော်များကို

စည်းဝေးခိုင်း၍ ရဟန်းများအား “မိမိ ဟောကြားသောတရားများ အရှည်ခိုင်ခံ့ တည်တံ့အောင် အကြိမ်ကြိမ် လေ့လာ မှတ်သား ကျင့်ပွား ရန်” သတ္တဝါတို့အား ဟောကြားပြသရန် တိုက်တွန်းတော်မူသည်။

“ချစ်သားတို့...သုံးလမြောက်သောအခါ ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူတော့မည်၊ ငါဘုရား၏ အရွယ်တော်လည်း အသက်နေ့ နည်းခဲ့ပြီ၊ သင်တို့အား စွန့်ခွာသွားရတော့မည်ဖြစ်၍ မမေ့မလျော့သော သတိတရားဖြင့် သီလ သမာဓိ ပညာ တရားတို့ကို ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားရစ်ကြ” ဟု အတိအလင်းပင် သတိပေး ဆုံးမတော်မူ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ဝေသာလီပြည်၌ ဆွမ်းခံ ဝင်တော်မူပြီးနောက် ဝေသာလီပြည်မှမဖယ်ခွာမီ “အာနန္ဒာ ယခုကြည့် ခြင်းသည် စည်ပင်ပြောသော ဝေသာလီပြည်ကြီးကို နောက်ဆုံးမြင်ရ ခြင်းပင် ဖြစ်သည်” ဟု မိန့်တော်မူပြီး ဆင်ပြောင်ကြီးကဲ့သို့ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်တော်မူသည်။ ထို့နောက် ဘဏ္ဍုရွာ၊ ဟတ္တိရွာ၊ အမ္မရွာ၊ ဇေယျရွာ၊ ဘောဂမြို့များသို့ တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ ဆက်လက် ကြွတော် မူကာ ဘောဂမြို့ အာနန္ဒာစေတီနတ်ကွန်း၌ မဟာပဒေသ တရား ၄-ပါးကို ဟောကြားပြီးနောက် သိက္ခာသုံးပါးကိုသာ ကျင့်ပွား ကြရန် ကြိမ်ဖန်များစွာ ထပ်မံသတိပေး ဟောကြားတော်မူသည်။

ငွေ့ဝမ်းငှေ့ဂါပြင်းထန်စွာခံစားတော်မူခြင်း

• မြတ်စွာဘုရားသည် ဘောဂမြို့မှ ပါဝါပြည်သို့ ရဟန်းတော် များနှင့် အတူကြွတော်မူ၍ ရွှေပန်းထိမ်သည် စုန္ဒ၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ နောက်တစ်ရက်နံနက် စုန္ဒရွှေပန်းထိမ်သည် ကပ်လှူသော ဝက်ပျိုသားဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူသည်။ ထိုဝက်ပျို

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

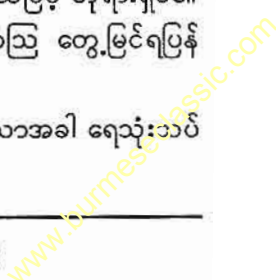
သားဟင်းကို သံဃာများအား မကပ်ရန်နှင့် ကြွင်းကျန်သမျှ မြေမြုပ်ပစ်ရန်ကိုလည်း မိန့်တော်မူသည်။ ထိုနေ့ပင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပြင်းထန်သော သေလုနီးပါး သွေးဝမ်းသွားသော ရောဂါကြီးကို ခံစားတော်မူရသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဝက်ပျိုသားဆွမ်းကို မဘုဉ်းပေးသော်လည်း ရှေးဝိပါက်တော်ကြောင့် သွေးလွန်ရောဂါ မလွဲမသွေ ခံစားရမည့် အချိန်ဖြစ်၏။ ဤဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးရသဖြင့်သာ ရောဂါခံနိုင်ရည် ရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားဖြစ်မည့်နေ့က သုဇာတာကပ်လှူသော ဆွမ်းနှင့် ဤယခုစုစုနှစ်၏ ဆွမ်းတို့ အကျိုးရရှိပုံ တူညီသည်ဟု ဟောတော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် သွေးဝမ်းတော်လားလျက်က ကုသိနာရုံပြည်သို့ ဆက်လက်၍ ခရီးထွက်တော်မူရာ နွေရာသီ ကဆုန်လဖြစ်၍ ရာသီသုတုကလည်း ပူပြင်းလှသည်။ ချောင်းငယ်တစ်ခုအနီး သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်သို့အရောက် ပင်ပန်းတော်မူလှသဖြင့် နှစ်ထပ်သင်္ကန်းကြီးကို ခေါက်၍ခင်းရန် ရှင်အာနန္ဒာအား မိန့်တော်မူ၏။ ရေဆာတော်မူလှသဖြင့် ရေခပ်ခိုင်းတော်မူရာ ရှင်အာနန္ဒာက လှည်းငါးရာ ဖြတ်သွား၍ ရေများနောက်နေသဖြင့် ကကုဓာမြစ်ရောက်မှ သောက်ချိုးရန် လျှောက်ထားသည်။

“ခပ်သာ ခပ်ချေ”ဟု မိန့်တော်မူ၍ သွားရောက်ခပ်ယူရာ ရေများကြည်လင် အေးမြနေသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးမြတ်ကြောင်း တအံ့တဩ တွေ့မြင်ရပြန်လေသည်။

ထို့နောက် ကကုဓာမြစ်သို့ ရောက်သောအခါ ရေသုံးသပ်

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

တော်မူပြီးလျှင် ပက္ကသမလ္လမင်းသား လှူသော ကမ္မလာသင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံတော်မူသည်။ ကမ္မလာသင်္ကန်းရောင်နှင့် မြတ်စွာဘုရား၏ အသားတော်ရောင်သည် အလွန်ပန်ရလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်ဆုံး လှပသပ္ပာယ်တော်မူခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကကုမာမြစ်ကမ်းမှ အထက် သရက်ဥယျာဉ်သို့အရောက် ရှင်အာနန္ဒာ သင်္ကန်း ရေညှစ်နေသည်ကိုပင် မဆိုင်းနိုင်တော့ဘဲ ရှင်စုန္ဒ အား ဒုကုဋ်သင်္ကန်းကြီးကို အခင်းခိုင်းကာ နားနေလဲလျောင်းတော် မူပြန်၏။

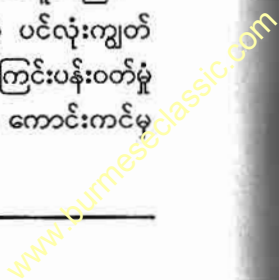
ပါဝါပြည်နှင့် ကုသိနာရုံပြည်သည် သုံးဂါဝတ်မျှသာ ဝေးသော်လည်း ကိုယ်တော်ပင်ပန်းတော်မူလှ သဖြင့် ၂၅-ကြိမ်တိုင်တိုင် အထောက်ထောက် နား၍နား၍ ကုသိနာရုံအရောက် ကြွသွားတော် မူသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ ငှောက်ဆုံးနေ့

သုံးလောကထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားသည် ကုသိနာရုံပြည် မြို့အဝင်လမ်းကွေ့ရှိ မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်သို့ ဝင်ရောက် တော်မူပြီး -

“အာနန္ဒာ... အင်ကြင်းပင်ပျိုတို့၏ကြား မြောက်ဘက်သို့ ဦးခေါင်းထားကာ ခုတင်ညောင်စောင်းကို ခင်းလော့၊ ငါဘုရား ပင်ပန်း တော်မူလှပြီ။ လဲလျောင်းတော်မူတော့အံ့” ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ထိုအချိန်၌ အင်ကြင်းပင်တို့သည် အခါမဲ့ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော် ပေါ်သို့ အင်ကြင်းပန်းဝတ်မှု တို့သည် သင်းထုံ ကြဲဖြန့်လျက် ကြွေကြကုန်၏။ ကောင်းကင်မှ

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

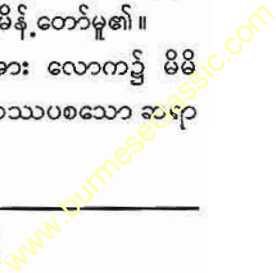
နတ်ပန်း နံ့သာတို့သည်လည်း ကိုယ်တော်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာ ကုန်၏။ နတ်တို့ပူဇော်သော တူရိယာဂီတသံများကိုလည်း ကြားကြရ ကုန်၏။ စကြဝဠာတိုက်တစ်သောင်းမှ နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် နေရာ မလပ် ဆည်းကပ် ပူဇော်လာကြကုန်၏။

လွှတ်တော်ညီလာခံ လုပ်နေချိန်မှာ ရှင်အာနန္ဒာ၏ ပြောကြား ချက်အရ ကုသိနာရုံပြည်သား မလ္လာမင်းသားမင်းသမီးများသည် ဦးခေါင်းထက်၌ မိုးကြိုးစက်ကျသည့်ပမာ လွန်စွာတုန်လှုပ်ချောက်ချား ကာ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ငိုယိုပြေးလွှားလာကြသည်။ မလ္လာမင်းသား တို့အား တရားဟောနေခိုက် ရှင်အာနန္ဒာ ဘုရားရှင်အနားမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်သွား၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်ဆုံးသဘဝက

ရှင်အာနန္ဒာကား နွမ်းလျနေသော ဘုရားရှင်ကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ပူးလိုက်၊ မိမိ၏ ရှေ့ရေးနောင်ရေး တွေးလိုက်နှင့် တလိုက်လိုက် ပူဆွေး၍ ဘုရားရှင်နှင့် မနီးမဝေးကျောင်းတိုင်ကို မှီလျက် ရှိုက်ကြီး တင်ငင် ငိုကြွေးနေ၏။ ထိုအချိန်မှ သုဘဒ္ဒပရိပိုဇ်သည် မိုးသောက်ယံ၌ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မည့် သတင်းကိုကြား၍ ပြဿနာ မေးလျှောက်ရန် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ တိုးဝင်အလာရာ ရှင်အာနန္ဒာ က သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တားမြစ်လေသည်။ သုဘဒ္ဒပရိပိုဇ်နှင့် ရှင်အာနန္ဒာ တို့ အချီအချ ပြောဆိုနေသော စကားကို မြတ်စွာဘုရား ကြားတော်မူ၍ ရှင်အာနန္ဒာအား မတားမြစ်ရန် မိန့်တော်မူ၏။

သုဘဒ္ဒပရိပိုဇ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား လောက၌ မိမိ ကိုယ်ကို ဘုရားဟု ဝန်ခံ၍နေကြသော ပူရဏကဿပစသော ဆရာ

ကြီးတို့သည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရသော ဘုရားဟုတ် - မဟုတ်ကို မေးလျှောက်သည်။ မြတ်စွာဘုရားက ထိုသို့မမေးလျှောက်ရန် တားမြစ် တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားက သုဘဒ္ဒပရိပိုင်အား -

“မဂ္ဂင်ဂုဏ်ပါးကျင့်စဉ် မရှိသော အယူဝါဒ၌ ကိလေသာ ငြိမ်းသော အရိယာများ မဖြစ်ပေါ်နိုင်၍ အချည်းအနှီးဖြစ်ပုံ၊ မဂ္ဂင်ဂုဏ်ပါး ကျင့်စဉ်ရှိသော ဤသာသနာတော်၌သာ ကိလေသာငြိမ်းသူ အရိယာရှိပုံ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် ကိုယ်တိုင်လည်း ကျင့်၊ တစ်ဆင့်လည်း ဟောပြုကာ ကောင်းစွာ ကျင့်ကြံနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဤလောက၌ ရဟန္တာ မဆိတ်သုဉ်းနိုင်ကြောင်း” ဟောပြောတော်မူ၏။

သုဘဒ္ဒကရိပိုင်လည်း သာသနာဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကာ ရဟန္တာဖြစ်ပြီး မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်ဆုံး သာဝက ဖြစ်ပေတော့ သည်။ ရာသီဥတုကလည်း ကြမ်း၊ သွေးဝမ်းရောဂါကလည်း ပြင်းထန် စွာ ဖိစီးသည့် ကြားက (၂၅) ထောက်တိုင်တိုင် တန့်နား၍ ကုသိနာရုံ အရောက် ဆင်းရဲ ပင်ပန်းခံကာ ကြွသွားတော်မူသည်မှာ ပဓာနအားဖြင့် တစ်ဦးတည်းသော သုဘဒ္ဒပရိပိုင်အား ချေချွတ်တော်မူရန်ဖြစ်သည်။ ကရုဏာ ကြီးမားတော်မူလှပါပေ၏။

၄၅-ဝါတိုင်တိုင် သတ်မှတ်ထားသော နေ့စဉ်ရွက်ဆောင်မြဲ လုပ်ငန်းစဉ်အရ ကိုယ်တော်အင်အား ချည့်နဲ့၍ ယဲ့ယဲ့မျှသာရှိတော့ သော ဤနောက်ဆုံးနေ့မှာပင် ပြုလုပ်မြဲ လုပ်ငန်းစဉ်ကို ဖျက်တော့မမူ။ ညဉ့်ဦးယံ၌ မလ္လာမင်းသားတို့အား ဟောကြား၍ ညဉ့်လယ်ယံ၌ သုဘဒ္ဒအား သီးခြားချီးမြှောက်တော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်ဆုံး ဩဝါဒစကား

မြတ်စွာဘုရားသည် သုဘဒ္ဒ၏ အမေးနှင့်စပ်၍ အခြား ဘာသာ ဝါဒတို့၌ လွတ်မြောက်ရေးလမ်းစဉ်မရှိ၊ လွတ်မြောက်သူ မရှိကြောင်း၊ ဤမြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်၌သာလျှင် လွတ်မြောက် သူရှိကြောင်း အတိအလင်းပင် မိန့်ကြားတော်မူပြီးနောက် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ဆည်းကပ်နေကြသော သံဃာတော်များအား ရည်ညွှန်း၍ -

“ချစ်သားအာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသဖြင့် ငါတို့မှာ ဆရာ မရှိပြီ ဟု မအောက်မေ့ရ၊ သုတ်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာ ဟူသော ဓမ္မဝိနယကို ငါဘုရား ဟောကြားပညတ်ခဲ့ပြီ၊ ထိုဓမ္မဝိနယသည်ပင် ငါဘုရား ကိုယ်စား သင်တို့ အား ဆုံးမရစ်မည့် ဆရာဖြစ်သည်”

ဟု အလေးအနက် မိန့်မှာတော်မူ၏။

အများသံဃာတို့အားလည်း -

“ရဟန်းတို့... သင်တို့သည် ရတနာသုံးပါး ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃနှင့် စပ်၍သော်လည်းကောင်း၊ မဂ် ပိုလ်နှင့် စပ်၍သော်လည်းကောင်း၊ အကျင့်လမ်းစဉ် နှင့်စပ်၍ သော်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ခုသော ယုံမှား သံသယရှိလျှင် မည်သူ မဆို ငါ့ကိုမေးလျှောက်ကြ၊ နောင်အခါကျမှ မမေးမလျှောက်ခဲ့ရမိလေခြင်း မရှိကြနှင့် ၊ မမေးမလျှောက်ရဲ မရှိကြကုန်လင့်” -

ဟုလည်း တိတိလင်းလင်းပင် ဖိတ်ကြားတော်မူလေသည်။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မေးလျှောက်ခြင်း မရှိချေ၊ ဆိတ်ဆိတ် သာ နေကြလေ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်တို့သည် ဤမျှ စစ်မှန် ခိုင်မာ ကြောင်း နောက်ဆုံး အတည်ပြုပေးတော်မူလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကော့

သည်။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အတန်ငယ် ဆိုင်းငံ့အားယူ
ပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း နောက်ဆုံး သြဝါဒစကားကို မှာကြား
မိန့်တော်မူသည် -

ဟန္တ ဒါနိ ဘိက္ခဝေ အာမန္တယာမိ ဝေါ၊

ဝယဓမ္မာ သင်္ခါရာ၊ အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ။

ချစ်သားတို့ - သင်တို့အား ယခု နောက်ဆုံးစကား မှာကြား

ပေအံ့ -

“ဖြစ်ပေါ်သမျှ သဘာဝတို့သည် ပျက်စီးရသည် ချည်းသာတည်း။
မြဲမြံသောသတိဖြင့် သီလ သမာဓိ ပညာ တရားတို့ကို ပြည့်စုံတိုးပွားအောင်
ကြိုးစားအားထုတ်ရစ်ကြကုန်လော့”

ပရိနိစ္စာန် ပြုတော်မူပြီ

အင်ကြင်းတောကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။
ကဆုန်လပြည့်နေ့ည လမင်းလည်း မွန်းတိမ်းကာ မိုးသောက်ယံပင်
ရောက်လေပြီ။ ဆိတ်ငြိမ်သော အင်ကြင်းဥယျာဉ်တော်အတွင်း၌
တစ်စုံတစ်ရာ မြက်ကြားသော မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်သံများ
နောက်ထပ်ပေါ်မလာတော့ချေ။

အနာဂါမ်ရဟန္တာဖြစ်သော တပည့်သား သံဃာနှင့် လူနတ်
ဗြဟ္မာတို့သည် တရားဘာဝနာ ရှုမှတ်၍ အမြတ်ဆုံး ပူဇော်ခြင်း၊
နောက်ဆုံးပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပူဇော်လျက်ရှိကြကုန်၏။ ပုထုဇဉ်နှင့်
သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်မျှသာ ရှိကြသေးသော ရဟန်းသံဃာနှင့်
လူ နတ် ဗြဟ္မာတို့ကား အသံမကြားအောင် ကြိတ်၍ ပူဆွေး ငိုကြွေး
နေကြကုန်၏။

လှတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးနံ

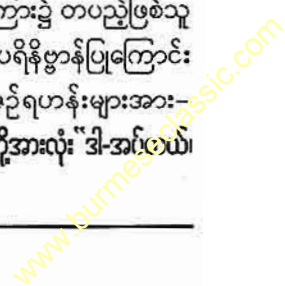
မြောက်အရပ်သို့ ဦးခေါင်းမူလျက် လဲလျောင်းတော်မူနေသော သုံးလောကထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကား မျက်လုံးတော်အစုံကိုမှိတ်လျက် စျာန်သမာပတ်တရားတို့ကို ရင်းဖျားတုံ့လှည့် ဝင်စားတော်မူလျက် ရှိသည်။

မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈-ခု၊ ဥတုဂိမုန္တ ကဆုန်လပြည့်နေ့ည အင်္ဂါနေ့မိုးသောက်ယံ၊ အရှေ့လောက ဓာတ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ရောင်ခြည်ဦးနှင့် အတူပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူရာ နှစ်သိန်းလေးသောင်း အထုရှိသော မဟာပထဝီ ဤမြေကြီးလည်း ကမ္ဘာပျက်သည့် အလားကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် တုန်လှုပ် မြည်ဟည်းလေတော့သည်။ ထက်ကောင်းကင်ယံ၌လည်း အလျှံပြုံးပြက် နဘံအက်မျှ ကြောက်မက်ဖွယ် လျှပ်စစ်မိုးကြိုးတို့လည်း ထစ်ကြိုးရိုက်ချွန်းကာ တစ်လောကလုံးယူကျူးမရ အမှောင်ကြီးကျသွားသကဲ့သို့ ခံစားကြရလေတော့သတည်း။

အရှင်ပဟကဿပ ကြွေရောက်တော်မူလာခြင်း

ကုသိနာရုံမလ္လာမင်းသားတို့သည် ဘုရားရှင်အလောင်းတောကို ပန်းနံ့သာ ဆီမီးတို့ဖြင့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ၇-ရက်တိုင်တိုင် ပူဇော်ပွဲကျင်းပကြသည်။ ထိုအချိန်က အရှင်မဟာကဿပမထေရ်ကြီးသည် နောက်ပါ တပည့်ရဟန်းအပါး (၅၀၀)နှင့်အတူ ပါဝါပြည်မှ ကုသိနာရုံသို့ ကြွလာတော်မူရာတွင် လမ်းခရီး အကြား၌ တပည့်ဖြစ်သူ တောထွက်ရဟန်းကြီး သုဘဒ္ဒက မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုကြောင်း သတင်းကြားရ သဖြင့် ငိုကြွေးနေကြသော ပုထုဇဉ်ရဟန်းများအား-

“ငါ့ရှင်တို့ - မစိုးရိမ် မငိုကြွေးကြကုန်လင့်၊ ငါတို့အားလုံး” ဒါ-အင်္ဂုယံ။

မအပ်ဘူး” စသည်ဖြင့် ရဟန်းကြီး ဂေါတမ၏ ချုပ်ချယ်မှုအောက်မှ လွတ်မြောက်ကြပြီ။ ဒီမှရှေ့ ငါတို့ သဘောကျလုပ်နိုင်ကြပြီ”

ဟု ရင့်သီးစွာ ပြောဆို၍နှစ်သိမ့်လေသည်။

အရှင်မဟာကဿပမထေရ်ကြီးသည် ထိုစကားကိုကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်လွန်စွာ သံဝေဂ ဖြစ်တော်မူ၏။

“မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံ၍မှ ၇-ရက် မပြည့်သေး၊ မြတ်စွာဘုရားသာသနာတော်အား ဖျက်ဆီးမည် ဘေးကြီးဆိုက်လေပြီ။ ထိုသာသနာ့ရန်သူများ အားမကောင်းမီ၊ ဘုရားကိုယ်စား တရားတော်များကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှ တော်တော့မည်။ အပင်မှကြွေကျ၍ မသီကုံးရသေးသော ပန်းများသည် လေတိုက်တိုင်း လွင့်၍ ကစဉ့်ကလျား ပြန့်ကျဲသကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရားရှင် (၄၅)ဝါ ကာလပတ်လုံး ဟောကြားတော်မူခဲ့သော တရားတော်များသည်လည်း ယခုအခါ သဘောတူရာ တူရာ စုစည်း သိမ်းဆည်းထားရခြင်း မရှိသေးချေ။ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော် မီးပူဇော်ပြီးနောက် တရားတော်အပေါင်းကို စုပေါင်းရွတ်ဆို အတည်ပြုကာ မကြာခင် သံဂါယနာတင်မှ တော်တော့မည်” -

ဟု အောက်မေ့မိလေသည်။

မလ္လာမင်းများသည် အလောင်းတော်ကို ဥယျာဉ်မှ မလ္လာမင်းသားတို့ သျှောင်ထုံးသဘင်မင်္ဂလာ ယူရာအရပ်သို့ ပင့်ဆောင်၍ မီးသဂြိုဟ်ကြသော်လည်း သဂြိုဟ်၍မရ ဖြစ်ကြလေ၏။ ၇-ရက်ပြည့် မြောက်သောနေ့၌ အရှင်မဟာကဿပမထေရ်ကြီးသည် နောက်ပါ ရဟန်းများနှင့်အတူ ရောက်လာပြီးနောက် ဘုရားရှင်ခြေတော်ကို ဦးတိုက်လျက် အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်သောအခါမှသာ အလိုအလျောက် တေဇောဓာတ် လောင်ကျွမ်းလေတော့သည်။

ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ဓာတ်တော်များဖြန့်တော်မူခြင်း

မြတ်စွာဘုရား၏ သရီရဓာတ်တော်များကို ကောက်ယူ၍ ၇-ရက်တိုင်တိုင် ပူဇော်ပွဲကြီးကျင်းပကြစဉ် ရာဇဂြိုဟ်၊ ဝေသာလီ၊ ကပိလဝတ်စသော (၇) ပြည်ထောင်မင်းများသည် စစ်အင်္ဂါလေးပါး ခင်းကျင်း၍ ဓာတ်တော်မွေတော်များကို မရ-ရသည့်နည်းဖြင့် ယူမည် ဟုချီတက်လာကြသည်။ မင်းဆရာ ဖြစ်သော ဒေါဏပုဏ္ဏားကြီး၏ ဖျောင်းဖျူဖြင့် မလ္လာမင်းများနှင့်တကွ ရှစ်ပြည်ထောင်မင်းများ အညီ အမျှ ခွဲယူကြကာ မိမိတို့နေပြည်တော်၌ စေတီတည်၍ အသီးသီး ပူဇော် ထားကြလေသည်။

အရှင်မဟာကဿပ ဦးစီးသော ပထမသံဂါယနာတင် မထေရ်ကြီးတို့၏ ဆန္ဒအရ အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် ဓာတ်တော် မွေတော်များ အားလုံးစုရုံး ပင့်ဆောင်ပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌သာ လုံခြုံစွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်၍ ပူဇော်ထားရှိလေသည်။

သာသနာတော်နှစ် ၂၃၅- ခုနှစ်သို့ရောက်၍ တတိယ သံဂါယနာ တင်သောအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလိပုတ္တာတိဿ မထေရ် ကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ သီရိဓမ္မာသောကမင်းတရားကြီးသည် သာသနာတော် ပြန့်ပွားသည်ထက် ပြန့်ပွားစေရန် မြတ်စွာဘုရား ဓာတ်တော်များကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ပင့်ဆောင်၍ (၈၄၀၀၀)သော မြို့ရွာတို့၌ (၈၄၀၀၀)သော စေတီများတည်ကာ နေရာဒေသအနှံ့ ဖြန့်ချိ ကိုးကွယ်စေလေသည်။

သံဂါယနာတင်သပိုင်းအကျဉ်း

ခရစ်မပေါ်မီ ဘီစီ ၅၈၉ ခုနှစ်တွင် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူခဲ့၏။ ထိုသို့ ပွင့်တော်မူစဉ်က မြတ်စွာဘုရားသည် သက်တော် (၃၅)နှစ် အရွယ် ဖြစ်သည်။ ထိုကာလမှစ၍ အေးသည်၊ ပူသည်၊ ပင်ပန်းသည်၊ နွမ်းနယ်သည်၊ မမာမကျန်း ဖြစ်သည်မဟူ (၄၅)ဝါပတ်လုံး သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် လုံ့လဝီရိယ ကြီးစွာဖြင့် သုတ်၊ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာတရားတို့ကို မနေမနား ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။

မြတ်စွာဘုရားက -

“ချစ်သား အာနန္ဒာ ... ငါဘုရား ဟောကြားထားသော ဓမ္မဝိနယခေါ် သုတ် , ဝိနည်း, အဘိဓမ္မာ တရားတော်သည် ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူသော အခါ သင်တို့၏ ဆရာဖြစ်သည်”

ဟု မှာကြားတော်မူခဲ့သည်။

ထိုမှာကြားချက်အရ “ဓမ္မဝိနယ”ခေါ်သော သုတ် ဝိနည်း အဘိဓမ္မာ တရားတော်များ ထင်ရှားစွာ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရား သက်တော် ထင်ရှား ရှိနေသည်မည်၏။ “သာသနာ” ဟူသည်မှာလည်း ဤ သုတ် ဝိနည်း အဘိဓမ္မာ တရားတော်ပင်ဖြစ်သည်။ သုတ် ဝိနည်း အဘိဓမ္မာ တရားတော်များ တည်ရှိနေသမျှ မြတ်စွာဘုရားသည် တည်ရှိနေသည်မည်၍ သာသနာတော်လည်း တည်ရှိနေမည်ပင် ဖြစ်သည်။ သုတ် ဝိနည်း အဘိဓမ္မာ တရားတော်များ ကွယ်ပျောက်ပြီး သာသနာလည်း ကွယ်ပျောက်မည်ဖြစ်သည်။ သာသနာ ကွယ်ပျောက် ခြင်းသည် ကမ္ဘာလောကဓာတ်ကြီးတစ်ခုလုံး မှောင်အတိဖုံးလွှမ်းခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

သို့ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သားကောင်း ရဟန်း သံဃာတော် အဆက်ဆက်သည် ဓမ္မဝိနယခေါ်သော သုတ် ဝိနည်း အဘိဓမ္မာ တရားတော်များ မညစ်နွမ်း မကွယ်ပျောက်ရန် ကြိုးစား စောင့်ရှောက်တော်မူခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ခေတ်အဆက် ဆက်မှာပင် သာသနာတော်အတွက် ဆန့်ကျင်ဘက် အန္တရာယ်များ ပေါ်လာတတ်၏။ ထိုသို့ ပေါ်လာသည့်အခါ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သားကောင်းရဟန်းတော်များသည် ကြောင့်ကြမဲ့ မနေကြဘဲ သာသနာ့ အန္တရာယ် ကွယ်ပျောက်ပြီး သာသနာတော် သန့်ရှင်းတည်တံ့ထွန်းကား ပြန့်ပွားရေးအတွက် သံဂါယနာ အသီးသီးကို တင်တော်မူခဲ့ကြပေ သည်။ ထိုသို့တင်သည့်အခါ ခေတ်အဆက်ဆက်ဆိုင်ရာ မင်းများ၊ အစိုးရမင်းများနှင့် ပြည်သူတို့ကလည်း ကြောင့်ကြမနေကြဘဲ သံဂါယနာ တင်ပွဲကြီး ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်ရေးအတွက် အဘက်ဘက်မှ ထောက်ပံ့ ကူညီခဲ့ကြသည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ခရစ်တော်မပေါ်မီ ဘီစီ ၅၄၄ ခုနှစ်တွင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူခဲ့၏။ ထိုနှစ်မှစ၍ သာသနာတော်နှစ် (၁)အဖြစ် စတင် ရေတွက်ခဲ့ကြသည်။ ယခုအခါ သာသနာတော်နှစ်သည် (၂၅၀၀) ကျော်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်များအတွင်းမှာ ထေရဝါဒ သံဂါယနာ (၆)ကြိမ် တင်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သုတ် ဝိနည်း အဘိဓမ္မာ တရားတော်များ အမှားအယွင်း မရှိရအောင် စုပေါင်းရွတ်ဆို၍ အတည်ပြုခြင်းကို သံဂါ ယနာ တင်သည်ဟုခေါ်သည်။ ထိုသို့သံဂါယနာ တင်ရာတွင် မြတ်စွာ ဘုရား ဟောထားတော်မူသော သုတ် ဝိနည်း အဘိဓမ္မာ တရား ဒေသနာများကို ဟောတော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း သံဂါယနာတင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြည့်စွက်ခြင်း၊ နုတ်ပယ်ခြင်း အလျဉ်းမရှိချေ။

ပထမသံဂါယနာ

သာသနာတော်နှစ် (၁) (ခရစ်တော်မပေါ်မီ ဘီစီ ၅၄၄ ခုနှစ်တွင်) မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပြီးနောက် (၃)လအချိန်တွင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၊ ဝေဘာရတောင်၊ သတ္တပဏ္ဍိလိုဏ်ဂူမဏ္ဍပ်တော်၌ ပထမ သံဂါယနာတင်ခဲ့၏။ သုဘဒ္ဒမည်သော တောထွက်ရဟန်းကြီးက သာသနာတော်အား ထိပါးပုတ်ခတ်သော စကားများကို ပြောဆိုသည့် သာသနာ့အန္တရာယ် ပေါ်ပေါက်သဖြင့် အရှင်မဟာကဿပ၊ အရှင် ဥပါလိ၊ အရှင်အာနန္ဒာ အမျိုးပြုသော ရဟန္တာ မဟာထေရ်ကြီး အပါး (၅၀၀)တို့က သံဂါယနာ တင်တော်မူခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ တင်ရာတွင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် အဇာတသတ်မင်းနှင့် ပြည်သူပြည်သားတို့ကလည်း အဘက်ဘက်မှ ပံ့ပိုးကူညီခဲ့ကြသည်။ သာသနာတော်နှစ် (၁)၊ ဝါခေါင် လပြည့်နေ့မှစ၍ သံဂါယနာတင်ကြရာ ပြီးဆုံးသည်အထိ (၇)လ ကြာလေသည်။ ထိုသံဂါယနာသည် နှုတ်တက်ရွတ်ဆိုသော သံဂါယနာ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယသံဂါယနာ

သာသနာတော်နှစ်(၁၀၀) (ခရစ်တော်မပေါ်မီ ဘီစီ ၄၄၃ ခုနှစ်)တွင် ဝေသာလီပြည် ဝါဠုကာရာမ ကျောင်းတိုက်၌ ဒုတိယ သံဂါယနာတင်ခဲ့သည်။ ဝေသာလီပြည် ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းများက ရဟန်းစောင်းတို့၏ ဝိနည်းကျင့်ဝတ်နှင့်မညီသော အကျင့် (အဓမ္မ ဝတ္ထု) ၁၀-ပါးကို ဟောပြောပြုကျင့်ကြသော သာသနာ့အန္တရာယ် ပေါ်လာသောကြောင့် သံဂါယနာတင်ခြင်းဖြစ်သည်။ အရှင် ယသ၊ အရှင် သဗ္ဗကာမိ၊ အရှင်ရေဝတ အမျိုးပြုသော ရဟန္တာမဟာထေရ်ကြီး

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

အပါး (၇၀၀)တို့က ဒုတိယအကြိမ်မြောက် သံဂါယနာတင်တော်မူခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့တင်ရာတွင် ဝေသာလီပြည် ကာလာသောကမင်းနှင့် ပြည်သူပြည်သားတို့ကလည်း အဘက်ဘက်မှ ပံ့ပိုးကူညီခဲ့ကြသည်။ နှုတ်ဖြင့် ရွတ်ဆိုပြုလုပ်သော သံဂါယနာဖြစ်သည်။ အချိန်ကာလ (၈)လ ကြာမြင့်လေသည်။

တတိယသံဂါယနာ

သာသနာတော်နှစ် (၂၃၅) (ခရစ်တော် မပေါ်မီ ဘီစီ ၃၀၈ ခုနှစ်) တွင် ပါဠိလိပုတ်ပြည် အသောကာရုံကျောင်းတိုက်၌ တတိယ သံဂါယနာတင်ခဲ့သည်။ ရဟန်းတု၊ ရဟန်းယောင် (တိတ္ထိ) ခြောက်သောင်း တို့က ရဟန်းကောင်းအသွင်ဖြင့် သာသနာတွင်း ဝင်ရောက်ပြီး မိစ္ဆာ ဝါဒများကို သွတ်သွင်းလာကြသော သာသနာ့အန္တရာယ်ကြောင့် တတိယ သံဂါယနာတင်ခြင်းဖြစ်သည်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿ၊ အရှင်မဇ္ဈန္ဒိက၊ အရှင်မဟာ ဒေဝ အမှူးပြုသော ရဟန္တာမဟာထေရ်ကြီး အပါး (၁၀၀၀)တို့က တတိယအကြိမ်မြောက် သံဂါယနာတင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့တင်ရာတွင် ပါဠိလိပုတ်ပြည် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးနှင့် ပြည်သူပြည်သားတို့ ကလည်း အဘက်ဘက်မှ ပံ့ပိုး ကူညီခဲ့ကြသည်။ နှုတ်ဖြင့် ရွတ်ဆို ပြုလုပ်သော သံဂါယနာဖြစ်သည်။ အချိန်ကာလအားဖြင့် (၉)လ ကြာမြင့်လေသည်။

ထိုတတိယသံဂါယနာတင်သည့်အချိန်က ကိုးတိုင်းကိုးဌာန သို့ သာသနာပြုအဖွဲ့များ စေလွှတ်တော်မူခဲ့ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ သုဝဏ္ဏဘူမိသို့ အရှင်သောဏမထေရ်နှင့် အရှင်ဥတ္တရမထေရ်တို့ အမှူး

ပြုသော ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးငါးပါး ကြွရောက် သာသနာပြုခဲ့ကြ သည်။

စတုတ္ထသံဂါယနာ

သာသနာတော်နှစ် (၄၅၀) (ခရစ်တော် မပေါ်မီ ဘီစီ ၉၄ ခုနှစ်)တွင် သီရိလင်္ကာ (သီဟိုဠ်)နိုင်ငံ မလယဇနပုဒ်၊ အာလောက လိုဏ်ဂူ၌ စတုတ္ထသံဂါယနာ တင်ခဲ့သည်။

သီရိလင်္ကာ (သီဟိုဠ်)နိုင်ငံတွင် သူပုန်ဘေး၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး ဘေးကြီးကို (၁၂)နှစ်ကြာ ခံစားကြရသောကြောင့် ပိဋကတ်တော်များ မပျောက်ပျက်ရအောင် ရဟန်း သံဃာတော်များက အလွန်ပင်ပန်း ခက်ခဲစွာ ဆောင်ထားကြရလေသည်။ နောင်ကာလတွင် ဤသို့ ဘေး အန္တရာယ် ပေါ်ပေါက်ပါက သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာ ဆုတ်ယုတ်ပြီး နှုတ်တက်မဆောင်နိုင်မည်ကို မြင်တော်မူကြသဖြင့် စတုတ္ထအကြိမ် မြောက် သံဂါယနာတင်ခြင်းဖြစ်သည်။

အရှင်မဟာဓမ္မရက္ခိတ အမျိုးပြုသော ရဟန္တာမထေရ်ကြီး အပါးငါးရာတို့က သီရိလင်္ကာ (သီဟိုဠ်)နိုင်ငံ ဝဇ္ဇဂါမဏိမင်းလက်ထက် တွင် ပေရွက်၌ အက္ခရာတင်ကာ စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် သံဂါယနာ တင်တော်မူခဲ့ကြသည်။ မလယဇနပုဒ်နေ အကြီးအကဲများနှင့် ဇနပုဒ်သူ ဇနပုဒ်သားတို့က အဘက်ဘက်မှ ပံ့ပိုးကူညီခဲ့ကြသည်။ အချိန်ကာလ (၁)နှစ်ကြာလေသည်။

ပဉ္စမသံဂါယနာ

သာသနာတော်နှစ် ၂၄၁၅ (ခရစ်နှစ် ၁၈၇၁)၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၃၂-ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၁)ရက်နေ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၊

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

မန္တလေးမြို့(ရတနာပုံနေပြည်တော်)၌ ပဉ္စမသံဂါယနာတင်ခဲ့သည်။
ပိဋကတ်တော်များကို ပေပုရပိုက်များပေါ်တွင် ရေးသားထားခြင်းဖြင့်
ကြာရှည်စွာ မခိုင်မြဲနိုင်ခြင်း၊ မူအမျိုးမျိုး ကွဲပြားနေခြင်း စသော
အန္တရာယ်များ ကင်းပျောက်စေရန် ကျောက်ထက် အက္ခရာတင်ကာ
ပဉ္စမအကြိမ်မြောက် သံဂါယနာတင်ခြင်းဖြစ်သည်။

မန္တလေးမြို့၊ ဒက္ခိဏာရာမ ဘုရားကြီးတိုက် ဆရာတော်
တိပိဋကဓရ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇဂုရု ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဘဒ္ဒန္တဇာဂရာ
ဘိဝံသ မဟာထေရ် အမှူးပြုသော သံဃာတော်အပါး (၂၄၀၀)တို့က
သံဂါယနာတင်တော်မူခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ သံဂါယနာတင်ရာတွင် မန္တလေးတောင်ခြေရှိ လောက
မာရဇိန် (ကုသိုလ်တော်) ဘုရားဝင်းအတွင်း၌ စကျင်ကျောက်ဖြူ
(၇၂၉) ချပ်ပေါ်တွင် အက္ခရာရေးထွင်း၍ သံဂါယနာတင်ရာ (၇-နှစ်
၆-လ၊ ၁၄-ရက်) ကြာလေသည်။ ယင်းနောက် နှုတ်ဖြင့် ရွတ်ဆို၍
သံဂါယနာတင်ရာ (၅-လနှင့် ၃-ရက်)အကြာတွင် ပြီးစီးအောင်မြင်
လေသည်။

ပဉ္စမသံဂါယနာတင်အပြီးတွင် ပိဋကတ်တော်များကို နိဿယ
မြန်မာပြန်ရန် တာဝန်ခွဲဝေဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ဓမ္မဝိနယအမိန့်တော်
ပြန်တမ်းကို တစ်နိုင်ငံလုံးသို့ ထုတ်ပြန်ဆင့်ဆို၍ သာသနာတော်
သန့်ရှင်း ပြန့်ပွားအောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ဘဒ္ဒသံဂါယနာ

သာသနာတော်နှစ် ၂၄၉၈ (ခရစ်နှစ် ၁၉၅၄၊
မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၁၆ ခုနှစ်)၊ ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၊

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

ရန်ကုန်မြို့၊ ကမ္ဘာအေးကုန်းမြေ မဟာပါသာဏလိုဏ်ဂူတော်ကြီး၌ ဆဋ္ဌသံဂါယနာ တင်ခဲ့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် သူ့ကျွန်ဘဝ၌ နှစ်(၁၀၀)ခန့် နေခဲ့ရ၍ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ညှိုးနွမ်းလျက်ရှိရာ သာသနာတော် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ရေး၊ ပိဋကတ်တော် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ရေးတို့ကို ရှေ့ရှု၍ ဆဋ္ဌမအကြိမ်မြောက် သံဂါယနာတင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ညောင်ရမ်းဆရာတော် အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရု ဘဒ္ဒန္တရေဝတ၊ မဟာစည်ဆရာတော် အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တသောဘဏ (ပုစ္ဆက)၊ မင်းကွန်းဆရာတော် တိပိဋကဓရ ဓမ္မဘဏ္ဍာဂါရိက ဘဒ္ဒန္တဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ (ဝိသဇ္ဇက) စသော ထေရဝါဒ (၅)နိုင်ငံမှ ရဟန်းသံဃာတော် (၂၅၀၀)တို့က သံဂါယနာတင်တော်မူခဲ့ကြသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ အစိုးရနှင့် ပြည်သူ့ပြည်သားများ၊ သီရိလင်္ကာ၊ ထိုင်း၊ လာအို၊ ကမ္ဘောဒီးယားဟူသော ထေရဝါဒ နိုင်ငံများနှင့် အခြား နိုင်ငံပေါင်း (၂၅)နိုင်ငံတို့ကလည်း အဘက်ဘက်မှ လှူဒါန်းကူညီခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ ဆဋ္ဌသံဂါယနာတင်ရာတွင် ပါဠိတော်များကိုသာမက အဋ္ဌကထာကျမ်းများ၊ ဋီကာကျမ်းများကိုပါ သံဂါယနာတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသို့လျှင် ခေတ်အဆက်ဆက်မှာပင် အရှင်မဟာကဿပ စသော သာသနာတော်စောင့် မထေရ်ကြီးတို့သည် ပိဋကတ်(၃)ပုံ ဟူသော နှုတ်ခပါဌ်တော်များကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း အပိုအလို အဖြည့်အစွက်မရှိ (၆)ကြိမ်တိုင်တိုင် သံဂါယနာတင်၍ အတည်ပြုတော်မူခဲ့ကြသည်။ ယင်းသို့ မထေရ်ကြီး အဆက်ဆက်တို့ သံဂါယနာတင်ခဲ့သော ပိဋကတ်သုံးသွယ် နိကာယ်

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

ငါးရပ်ကို “ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာ” ဟုခေါ်သည်။

ယခုအခါတွင်လည်း ထိုထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီး သန့်ရှင်းတည်တံ့ ပြန့်ပွားစေရန်အလို့ငှာ ၁၃၄၂- (၁၉၈၀)ခုနှစ်၊ နယုန် လပြည့်နေ့တွင် ဂိုဏ်းပေါင်းစုံ နိုင်ငံတော်သံဃမဟာနာယကအဖွဲ့ကြီး ကို ဖွဲ့စည်း၍ သာသနာပြုလုပ်ငန်း အရပ်ရပ်ကို ဆရာ-ဒကာ လက်တွဲ လျက် ဆက်လက်လုပ်ဆောင်တော်မူခဲ့ကြသည်။

အထူးသဖြင့် ပိဋကတ်တော်များကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ပြန်ဆိုခြင်း၊ နိုင်ငံတော်သံဃမဟာနာယကအဖွဲ့၏ ဦးဆောင် လမ်းညွှန်မှု အရ ပြည်သူ့ပြည်သားတို့၏ လှူဒါန်းငွေဖြင့် ရန်ကုန်၊ မန္တလေးရှိ နိုင်ငံတော် ပရိယတ္တိသာသနာ့တက္ကသိုလ်ကြီးများကို တည်ထောင် ဖွင့်လှစ်ခြင်း၊ ဓမ္မ အဓမ္မဝါဒများကို စိစစ်၍ သာသနာတော် သန့်ရှင်း အောင်ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ပြည်တွင်းပြည်ပ ပြည်နယ်ပြည်မ သာသနာပြု လုပ်ငန်းများကို အရှိန်အဟုန်မြှင့်၍ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခြင်းတို့ဖြင့် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီး သန့်ရှင်းတည်တံ့ ပြန့်ပွား၍ အမျိုး ဘာသာ သာသနာ စာရိတ္တိ တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင် ဆောင်ရွက် လျက် ရှိကြသည်။

ကျေးဇူးရှင်လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ခုနစ်နေ့ ဘုရားရှိခိုး

သန္ဓေယူတော်မူသောနေ့

(မ) ၁။ သုံးလူ့ရှင်ပင်၊ ကျွန်းထိပ်တင်၊ သောင်းခွင်စကြဝဠာ၊
 နတ်ဗြဟ္မာတို့၊ ညီညာရုံးစု၊ တောင်းပန်မှုကြောင့်၊ ရတုနဂို၊
 ရွန်းရွန်းစိုသည်၊ ဝါဆိုလပြည့်၊ ကြွက်မင်းနေ့ဝယ်၊ ချမ်းမြေ့
 ကြည်ဖြူ၊ သန္ဓေယူသည်။ ။ နတ်လူငြိမ်းဖို့ကိန်းပါကို။
 (ကြာသပတေးနေ့)

ဖွားမြင်တော်မူသောနေ့

(သိ) ၂။ သန္ဓေယူခါ၊ ဆယ်လကြာသော်၊ မဟာသက္ကရာဇ်၊
 ခြောက်ဆယ့်ရှစ်ကြိ၊ ကဆုန်လပြည့်၊ သောကြာနေ့ဝယ်၊
 ချမ်းမြေ့စုံစီ၊ လုမ္ဗိနီ၌၊ မဟီလိုက်ဆူ၊ ဖွားတော်မူသည်။ ။
 နတ်လူအောင်မြို့၊ လမ်းပါကို။
 (သောကြာနေ့)

စောထွက်တော်မူသောနေ့

(ကြ) ၃။ ဖွားမြင်မြောက်သော်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ်၊ ပျိုနုနယ်၌၊ သုံးသွယ်ရွှေနန်း၊ သိမ်းမြန်းပြီးလစ်၊ ဆယ်သုံးနှစ်လျှင်၊ ဘုန်းသစ်လှုံလှ၊ စံတော်မူ၍၊ ရွယ်မူနုဖြိုး၊ နှစ်ဆယ့်ကိုးဝယ်၊ လေးမျိုးနိမိတ်၊ နတ်ပြဟိတ်ကြောင့်၊ ရွှေစိတ်ငြင်ငြိ၊ သံဝေပိုကာ၊ ဝါဆိုလပြည့်၊ ကျားမင်းနေ့ဝယ်၊ ချမ်းမြေ့ရုံ၊ တောရိပ်လှုံသည်။ ။ စုံမြိုင်ပင်ရိပ်၊ ခန်းမှာကို။

(တနင်္လာနေ့)

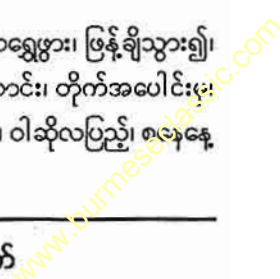
ဘုရားဖြစ်တော်မူသောနေ့

(လျှင်) ၄။ တောရပ်မြိုင်ပေါ်၊ ခြောက်နှစ်ပျော်၍၊ ခါတော်တဖုံ၊ ပွင့်ချိန်ကြိုကာ၊ ကဆုန်လပြည့်၊ ဆင်မင်းနေ့ဝယ်၊ မြေပရမေ၊ ပလ္လင်ဗွေထက်၊ ရွှေညောင်တော်ကြီး၊ ဗိတာန်ထီးနှင့်၊ မငြီးကြည်ဖြူ၊ နေတော်မူလျက်၊ ရန်မြူခပင်း၊ အမိုက်သင်းကို၊ အလျှင်းပယ်ဖျောက်၊ အလင်းပေါက်ကာ၊ ထွန်းတောက်ဘုန်းတော်၊ သောင်းလုံးကျော်သည်။ ။ သုံးဆော်လူတို့ ငြိမ်းပါကို။

(ဗုဒ္ဓဟူးနေ့)

ဝဗ္ဗစကြာဟောတော်မူသောနေ့

(တွေ့) ၅။ ဘုရားဖြစ်ခါ၊ မိဂဒါသို့၊ စကြာရွှေဖွား၊ ဖြန့်ချိသွား၍၊ ငါးပါးဝဂ္ဂို၊ စုံအညီနှင့်၊ မဟီတစ်သောင်း၊ တိုက်အပေါင်း၊ ခညောင်းကပ်လာ၊ နတ်ဗြဟ္မာအား၊ ဝါဆိုလပြည့်၊ စုနေ့

အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)

ဝယ်၊ ကြွေကြွေလျှံတက်၊ မေ့စက်ကို၊ မိန့်မြွက် ထွေပြား၊
ဟောဖော်ကြားသည်။ ။ တရားနတ်စည် ရွမ်းတယ်ကို။

(တွေး - စနေနေ့)

ပရိယတ္တိဝံတော်ပူဇာနေ့

(ဆ) ၆။ တရားနတ်စည်၊ ဆော်ရွမ်းလည်က၊ သုံးမည်ဘုံသိုက်၊
တသောင်းတိုက်ဝယ်၊ ကျွတ်ထိုက်သသူ၊ နတ် လူ ဗြဟ္မာ၊
သတ္တဝါကို၊ ခေမာသောင်သို့၊ ဖောင်ကူးတို့ဖြင့်၊ ဆောင်ပို့
ပြီးခါ၊ ဝါလေးဆယ့်ငါး၊ သက်ကားရှစ်ဆယ်၊ စုံပြည့်
ကြွယ်က၊ ရာလေးဆယ့်ရှစ်၊ သက္ကရာဇ်ဝယ်၊ နယ်မလ္လာတိုင်း၊
စံနှိုင်းမယုတ်၊ ကုသိန္နာရုံ၊ အင်ကြင်းစုံ၌၊ ကဆုန်လပြည့်၊
အင်္ဂါနေ့ဝယ်၊ ချမ်းမြေ့နိဗ္ဗာန်၊ စံတော်မူသည်။ ။ ဝှန်းဆူ
သောင်းလုံး ကျော်တယ်ကို။

(အင်္ဂါနေ့)

ဌတဇာတိလောင်တော်ပူဇာနေ့

(ဦး) ၇။ နိဗ္ဗာန်စံပြီ၊ ရှုမအိသား၊ သိင်္ဂီရွှေလှော်၊ အလောင်းတော်
ကို၊ ထိုရော်ကဆုန်၊ လဆုတ်ကြို၍၊ ဂဠုန်နေ့ဝယ်၊ ခိုးငွေ
မနှော၊ ဓာတ်တေဇောလျှင်၊ ရှင်စောဉာဏ်စက်၊ မိဋ္ဌာန်
ချက်ဖြင့်၊ လျှံတက်ကော်ရော်၊ မီးပူဇော်သည်။ ။ မွေတော်
ရှစ်စိတ် ကြွင်းတယ်ကို။

(တနင်္ဂနွေနေ့)

သုတပြည့်စုံ ဗုဒ္ဓကြေးမုံ

ထိုခုနစ်နေ့၊ သာချမ်းမြေ့ကို၊ တွေ့တွေ့ကြည်ဖြူ၊
အာရုံယူလျက်၊ သုံးလူတို့နတ်၊ မြတ်ထက်မြတ်သား၊
ကိုယ်တော်ဖျားကို၊ သုံးပါးမွန်စွာ၊ ဝန္တနာဖြင့်၊ သဒ္ဓါဖြိုးဖြိုး၊
ကျွန်ရှိခိုးသည်၊ ကောင်းကျိုးခပ်သိမ်း၊ ကြွယ်စေသော်။

ကိုးကားကျမ်းများ

- (၁) သာသနာရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ထုတ်ဝေသော
ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်
  - (၂) ဘဒ္ဒန္တဝါယာမသာရ၏ အဘိဓမ္မာပို့ချစဉ်
  - (၃) အရှင်ပညာဝံသ (မရမ်းကုန်း)၏ အံ့ဖွယ်ထူးခြား
စေတီပုထိုးများ (၁)
  - (၄) မောင်သီဟ (အဝပြင်)၏ အဝပြင်ရွာနှင့်ဗုဒ္ဓသာသနာ
လက်ရေးမူ
-
-